

Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Etlar, Carit.; af Carit Etlar.

Diggrevens Børn : en Fortælling

Kjøbenhavn : C. Steens Forlag, 1840

130 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





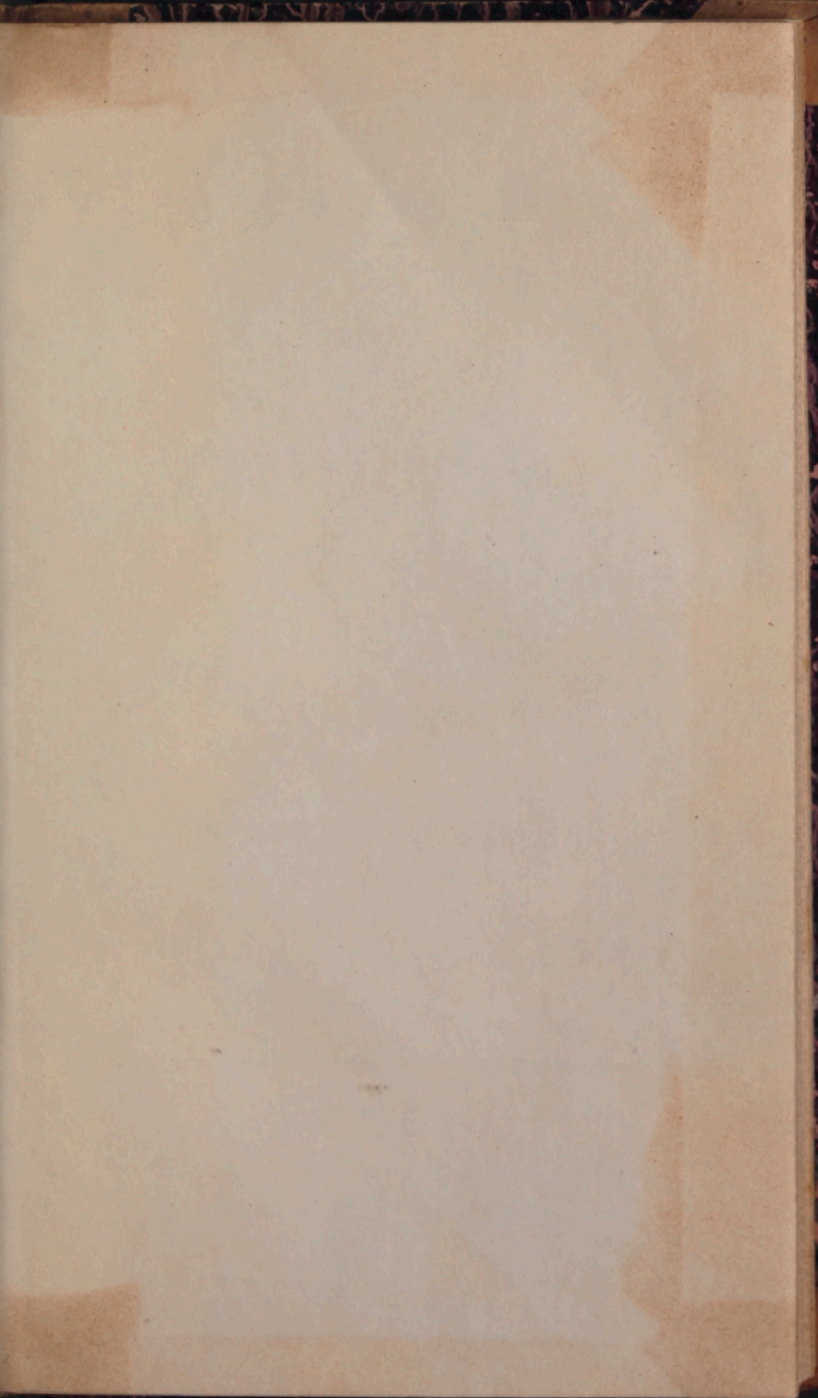
57.-99.

DET KONGÉLIGE BIBLIOTEK



130020573369





Diggrevens Børn.

En Fortælling

af

Carit Etlar,

Forfatter til Smuglerens Søn, o. s. v.

Kjøbenhavn.

Paa Bogs og Papirhandler C. Steens Forlag,
trykt i S. L. Møllers Bogtrykkeri.

1840.



Det er først i de senere Aaringer at Alheden i Zyl-
land har vunden nogen poetisk Betydning i Romanver-
denen, og at den er bleven anseet for mere end blot en
gold og øde Ørk, en Bolig for Hjeiler og Menneſter
paa Culturens laveste Standpunkt. Blicher har, ved at
besynge den i ſine Digtninge, ved at lade ſine Helte
fremtræde der, affløret dens mange Skjønheder; og
vakt en lignende Interesſe for den, ſom Cooper for
Amerikas Stepper, eller ſom i ſin Tid Dſſian for Skot-
lands Fjelde. Tateren er ikke længer ubekjendt; Herre-
mandens Plumphe, Bondens naturlige, jevne, raa Gr-
lighed; Kyſtfolkenes Djervhed, — Alt er draget frem
for Lyſet og gjort til Gjenſtand for underholdende For-
tællinger. Det er derfor, en banet Vei Den betræder,
ſom i Fremtiden leverer Historier derovre fra, og da
enhver Zyde beſtandig nærer en beſynderlig Kjærlighed
for det gamle, lyngbegroede Land, (og jeg, i Parentheſis
ſagt, hører blandt dette Folket), vilde jeg gjerne øns-
ke, at mine Eyner maatte tillade, at bidrage en Deel
til at vedligeholde den vakte Interesſe. — Længere er
Indledningen ikke.

Hedekroen.

Sen over den store Lyngslade, som strækker sig mellem Hind og Bolling Herreder, i Ringkjøbing Amt, gif en Eftermiddag i Mai Maaned to letklædte Vandringsmænd, i korte, blaa Blouser, hver med en lille Selvskinds Tornister paa Ryggen. Den Ene af dem var en høi, bredskuldret Person, med et meget karakteristisk Ansigt, hvis naturlige Blegghed endnu forøgedes ved en Mængde af fulsorte Haar, som omgav det. Han gif med et let og hurtigt Fodskifte igjennem Sandveien, og syntes ikke at lide af nogen Træthed, endskjøndt hans støvede Klædning gav tilkjende, at han denne Dag havde tilbagelagt en temmelig lang Vej. Hans Kammerat derimod, lod ikke at være saa munter, og følte mere det Trykkende af Barmen, og det Udmattende og Besværlige ved at marschere i det brændende Sand, eller over den smalle Gangsti, som snoede sig i Bugter og Krumninger mellem sammenfiltrede Lyngriis, Revlinger og Marrehalm. Denne Sidste havde tilsyneladende heller ikke de Kræfter at staa imod med, som den Førstnævnte; han var spinkel og spæddlemmet, dog var hans Figur rank, hans Ansigt smukt, og Menneket var i det Hele taget saadan udstyret af Naturen, at han kunde indtage til sin Fordeel.

Solen skinnede; Værkerne sang; Alheden var bleven lysere, den havde kastet sin Vinterdragt; det var varmt, meget varmt derude, og intet Huus eller Træ

sfjænkede nogen forfriskende Skygge for de brændende Straaler, som lodrette sænkede sig over Vandrernes Hoveder; Bølgerne sov allesammen paa den stille, rolige Havflade; Vinden hvilede sig oppe mellem de mange, smaae, skinnende Skyer, der svømmede omkring og legede med hverandre i Himmelfrummet, og op fra Hedemoser, Damme og Kjær osede en tæt, graaligblaa Taage, som tilhylede de fjerntliggende Gjenstande med en uigjennemsfuldig Dunkelhed.

„Du gaaer for hurtig, Rei,” sagde den ene af Vandringsemændene, imedens han pustende stod stille og tørrede Sveden af Panden, „jeg kan paa ingen Maade blive ved at hale saadan ud, som vi har gjort i de sidste to Timer; vi ville hvile lidt, førend vi gaa videre.“ — „Lad os gaa et lille Stykke endnu;“ bad Rei, „hvis nede bag Kjæret ligger Hagelbierre, der finde vi et bedre Hvilested end her, og hvis jeg maatte raade, saa bleve vi ved, lige indtil vi kom til Halbye, hvis Kirketaarn Du nok kan skimte mod Sonden inde i Taagen.“ — „Jeg seer Ingenting!“ var den Andens Svar, „men jeg troer gjerne, at Du blev ved at gaa lige til vi naaede din Faders Huus; fordi jeg nu ikke har saadan en Hestnatur, tøver jeg her, til jeg har pustet ud.“ — „Det kommer deraf, at Du est en Kjøbenhavnner, Ven Theodor!“ sagde Rei i en spøgende Tone. „Et godt Die, og en hurtig Fod, hører til Sjeldenhederne derovre.“ Han satte sig nu ned i Lyngen ved Siden af sin Ven. — „Det var ogsaa ret et dumt Indfald,” vedblev

Theodor, medens han gav sig ilav med at stoppe sin Pibe, „at spadserere tilfods igjennem Heden fra Horsens af. Du fortalte saa meget om den herlige Natur, om det Imponerende og det Høitidelige herude, at jeg ret troede vi vare komne i et Paradis, og nu — Gud hjælpe mig! synes jeg ikke at det paa Fælederne omkring Kjøbenhavn er langt smukkere end her.“ — „Finder Du det?“ spurgte den Anden alvorlig, „aa ja! hvorfor ikke? Hver Mand sin Lyst.“ — „Ja jeg veed vel, at Du ikke deler min Mening,“ vedblev Theodor; „men jeg gad engang vidst, hvordan man kan falde paa at falde denne Egn smuk? Overalt hvorhen jeg seer, møder jeg Intet, uden Himmel Lyng og Hav; halve Dage gaa bort, uden at vi træffe et Menneske, og ere vi endelig saa heldige, er det sjældent Andre, end en barbenet Bondemand eller ogsaa en pjaltet Tater, der i Dragt og Manerer ligner en ægte Bandit, og hvis blotte Hilsen er nok til at indjage en Ubekjendt Skræk. Brokfuglens hæse Skrig, har ogsaa noget ret Modbydeligt for mig og sætter mig i et daarligt Humør. Alting synes mig kjedsomt her paa Heden, og sig mig Du! hvori ligger det Skjønne vel skjult?“ — „Sig mig hellere,“ svarede Kei, der rolig havde hørt paa ham, endstjøndt han just ikke saa ganske deelte hans Anskuelse, — „hvad troer Du den mørkegraa Skyskrimmel har at sige, som trækker frem hvi nede paa Horizonten? Hvad Skjönt, mener Du den skjuler?“ — „Hvordan skulde jeg vide det?“ yttrede Theodor forundret, og fulgte med Vinene den Retning Kei pegede hen imod;

men han fattede ikke hans Mening. — „Da skal jeg sige Dig det, min Ven! den gjemmer en heel Ladning Band, og minder os om at bruge Benene, hvis vi ville være under Tag forend Skybrudet staaer over vore Hoveder, rap Dig derfor, vi maa see at naae Krostedet i Torsveir.“ — „Det er endnu en ny Behagelighed til ved Heden;“ mumlede den Anden, idet han reiste sig og fulgte efter Kei, som med lange og hurtige Skridt igjen begyndte sin Gang.

Der gik en Stund, hvori der ikke blev talt et Ord. Theodor gik vranten og fortrædelig fremad, og lod sit ilde Lune gaa ud over Blomsterne paa Beikanten, som han hobevis afmeiede med sin Stof; hvergang han hævede sit Blik, saae han Kei, nogle Skridt forud, at stride hen over Sandveien mellem Lyngbustene, med en Hurtighed, som om han aldrig kunde blive træt.

Det begyndte at graanes; mørke Skymasser samlede sig i Luften, uden at det var muligt at opdage, hvorfra de kom; enkelte smaa Lyngliint gnistrede i Besten; Hyrderne pøb Faarene sammen og dreve dem i Ly i Fælderne, og en huul, gjennemtrængende Susen foer hen over Heden: det var Havet som vaagnede, og begyndte at spille op med sin gamle, velbekjendte Melodi. — „Horer Du?“ spurgte Kei, og stod stille, „jeg tog ikke feil, det laver sammen deroppe til en dygtig Byge, og vi naae neppe Kroen forend den begynder; lad os derfor slaa os til Ro i det første det bedste Huus vi komme til, maaskee at det igjen klarer op henimod Aften. Saavidt jeg mindes, maa her ligge en

Hytte i Nærheden, hvor vi kunne see Veiret an." —
 „Det var fornuftigt talt;" yttrede Theodor tilfreds,
 — „et Tag over Hovedet, en god Hvileplads og Spise,
 er Alt det jeg for Diebliffet onsker, hvad imidlertid
 Huset angaaer, som Du taler om," — vedblev han, og
 saa sig om til alle Sider, — „saa troer jeg, at Du
 feiler, jeg viner kun Rømppehoie og Vaffer her i Nær-
 heden." — „Det er just en saadan jeg mener," sva-
 rede Kei og boiede ind paa en Gangsti, som førte
 ned igjennem en stor, tilgroet Mose. Det gik nu atter
 raff fremad, igjennem Rørhalm og Siv, og en halv Ti-
 me senere havde de naaet Maalet.

Det var en lav Bondehytte, opført midt i en gjen-
 nemgravet Jordhøi, som paa tre Sider udgjorde Murene,
 hvorimod den fjerde Side var reist af opstablede og sam-
 menklifrede Kampsteen, med en lille, skjævt Dør i Mid-
 ten og et Vindue paa begge Sider. Taget var af Lyng,
 og hvilede paa smalle, tynde Lægter, sammenføiede som
 Sparrer, det saa noget skrøbeligt ud det Hele, og en
 stor tyk Skorsteenspipe ludedde fra Midten af. Foran
 Huset stod et gammel, troffet Rønnebærtræ, og dertil
 var i dette Dieblif bunden en opsadlet Hest. Da de
 nærmede sig Hytten traadte en Jæger ud af Døren,
 fulgt af en stor Hund, han løste Hesten og vilde just
 til at sidde op, da Hunden begyndte at veire, og sprang
 brummende hen imod de Kommende. Theodor traf
 sig skyndsomst til Siden, men Kei blev staaende, og
 holdt sin Stok for sig — „Kald deres Hund tilbage"
 raabte han til Skytten, — „ellers slaaer jeg til den.

— „Hvem er I! der fører saa store Ord i Munden?“ udbrod denne med en spodsig Latter. „Min Hund taaler ikke godt at lugte Fremmede, er I en rigtig Karl holder I den selv fra Livet af Jer, — pus Karro!“ — „Godt!“ sagde Kei rolig. „I skal ogsaa see at jeg kan det.“ Han kastede Stokken, og da Hunden, ved Jægerens Udraab atter foer ind paa ham, boiede han sig ned mod Jorden, greb Dyret behændig i Nakken, og slynge den med en voldsom Fart hen imod Hyttens Bæg. Hunden udstødte et lydeligt Hyl og luskede frygtfuld og bange tilbage til sin Herre. — „Forbømte Karl!“ skreg Skytten forbitret, idet han gik hen til Kei. „Det er din Lykke at min Bøsse mangler Krudt og Bly i dette Dieblis, ellers skulde Du times en Ulykke, Du!“ — „Säg hellere“ tog Kei til Orde: „at det er din Lykke, jeg mangler Lyst til Klammeri, ellers kunde det let gaa Dig ligesom det gik din Hund.“ — Han fik knap sagt disse Ord, forend en Omstændighed indtraf, der paa eengang endte Striden, og det var Regnbygen, som nu styrtede strømmevis ned. Kei og Theodor gik ind i Huset, Jægeren besteg sin Hest og satte i fuld Karriere afsted end over Heden.

I Stuen, der var saa lav, at et fuldvorent Menneske ikke kunde staa opret under Bjælkerne, vare en fem til sex Jiskere forsamlede, og ilav med at stifte et vældigt Krus Gammeltol, som gik fra Haand til Haand blandt dem. De havde Alle været Bidne til Dytrinnet udenfor mellem Skytten og Kei, og den Dristighed og Styrke han der lagde for Dagen, gjorde et saare gun-

stigt Indtryk paa Mændene; thi oppe mellem Revene og Sandflittene i Jylland, gives der endnu Folk, i hvis Dine Rang, Titler og en fornem Fødsel, gjælde langt mindre, end de Fortrin Mod og Driftighed give, og det er fordi saadanne Menneskers Liv, som oftest blot er afhængig af disse Egenstaber. Det var altsaa Keis Styrke, der gjorde, at Fisserne reiste sig fra Bænken og tilraabde dem et venligt: „Guds Fred!“ hvor paa Verten indbød dem at tage Plads ved en Skive han trak frem paa Leergulvet og stillede to Halmstole omkring.

Denne Hytte var nemlig et Tilholdsted for Omegnens Fiskere og Bønder, og Eieren drev i al Trygghed ulovlig Krohold, uden at bryde sig om Dyrigheden, der boede forlangt borte, til at han behøvede at frygte for Dpdagelse eller Straf.

Det var nu blevet til et rædsomt Veir udenfor, man skulde for en Time siden have troet det umuligt, at den rolige, smilende Himmel, der udbredte sig overalt hvor Diet saae hen, kunde gjemme en saadan Bændflod. Havet brølte huult, og det var ligesom alle Verdens Vinde havde forsamlet sig paa et Sted, saa vildt og pibende lode deres Hvin omkring Huset. Kei og Theodor belavede sig derfor paa at blive; de havde taget Plads ved Bordet, lode bringe Mad, og lyttede saa efter Samtalen, som Fisserne førte imellem sig.

Blandt disse var i Særdeleshed Een, der tildrog sig deres Opmærksomhed, det var en høi; stærkbygget Mand, han sad i Krogen noget borte fra de Andre, og røg paa

sin Pibe, uden at tage synderlig Deel i hvad der blev talt. Hans mørke, solbrændte Ansigt bar Udtryk af en godmodig Ærlighed, men havde forresten ikke det Ringeste tilfældes med de øvrige tilstædeværende Fiskeres. Han havde mørke, tætfrollede Haar, der paa flere Steder vare blandede med graa, og antydede, at Manden nærmede sig sit Livs Aften; hans glindsende Dine dvælede ikke stadig paa noget Sted, men fløi omkring i en bestandig Bevægelse, med et Liv, en Virksomhed, som stod i en løierlig Modsætning til hans rolige, sorgløse Stilling. Hele hans Dragt bestod kun af et Par Jaarefjends-Buxer og en Badmels Kofte, som var bunden sammen omkring Livet med Strikker, og indenfor hvilken man saae et stærkthvælvet, haarrigt Bryst stikke frem. Denne Mand var en Tater, som længe havde opholdt sig der i Egnen. Folk vidste, at hans Navn var Nath, som de almindelig kaldte ham, men synderlig noiere var han ikke kjendt.

Paa eengang forekom det Rei, at Manden blev opmærksommere paa hvad de Andre sagde, hans Træk fik mere Liv, og han rettede sit Blik mod en ung Fisker, der nylig var traadt ind og som nu taledes: „Som jeg nysfens sagde,“ yttrede denne, „det kan vel være en halv Stunde saavel, siden jeg mødte Diggreven inde i Rimmingen ved Soen, jeg var just ilav med at surre vor Baad, da han strog mig forbi og jeg kunde godt see ud af alle hans Manerer at det igjen var af Lave med ham.“ — „Ja vel“ tog hans Side-
mand til Orde, „i saadan et Veir har den Onde altid sit Spil med ham, jeg har tidt mødt ham midt ude paa

Søen, drivendes for en Aare i en Storm, hvor en ærlig Gøiser*) takker Vorherre for at naae Land; men med ham er det nu saa sin Sag, han har forsoren sig Gud." — „Man vil sige det," bemærkede en gammel, hvidhaaret Mand, „lad være jeg gad vidst, Amos, om det er sandt? Nutildags har den Dnde ingen farlig Magt over Menneffene, mens der er bleven saa mange Præster til." — „Kan lave sig, Mikkell!" sagde den Spurgte, „J behøver dog blot at tænke paa den store Engelskmand, der gik under derude issor; mindes J, hvem der bodede hans Brag, da Ingen af os turde gjøre det? Har ikke Jer egen Broder, samme Aften, seet en lille, sort Spirrevip, at sidde agterud paa Toften, baade da han kom ind og gik ud, og det var da vel ingen Anden end den Dnde, han har solgt sig til, der styrede for ham." — „Hvem er egentlig den Klør, J prater om?" spurgte en Bondemand, som var fremmed i Eggen. — „Hvem han er, skal jeg ikke saa vel kunne sige," var Svaret. „Der er kanskee sig knap Nogen som veed det rigtig, undtagen ham selv, men klart er det, at han er mere end Nogen herinde; for en halv Snes Aar siden, eller endnu længer tilbage, var han Ansører for os Gøisere, og da var han en knøv Karl, det kan Ingen fragaa. Havde Vorherre engang imellem forundt os lidt Stranding, var han altid den Første paasærde, og naar vi ikke turde stikke ud mellem Revene, gik hans Baad

*) Saaledes kalde Fiskerne hinanden indbyrdes paa Vestkanten af Sjælland.

derud og slap altid heldig tilbage. Han har undlivet en stor Mængde Menneſker, for i de Aar han drev omſtræng paa Stranden, kom der aldrig en levende Mand ind fra Bragene, han erpederede dem forinden. Hvor-
dan det nu traf ſig, veed jeg ikke, men han giftede ſig tilſidſt, og drog et par Børn til Verden, imidlertid varede det kunſ kort, førend hans Kone maatte daran, man ſagde at han druknede hende, fordi hun ſaldt ham for ſvagelig og gjorde Ufred med ham, derover er han nok bleven tummelumſt i Hovedet; thi ſiden den Tid, gaaer han næſten hver Nat i Mulm og Mørke langſen Strandbredden, og raaber og tuder høiere end baade Sø og Storm, han ſøger ſaa efter hendes Liig, og Somme har ſeet ham, naar Maanen ſkinne, at vade igjennem Dyningen med hende i Armene, men hvergang han naaede Land, blev Kroppen levende og ſtaf i Søen igjen. Math derhenne maa vel bedſt vide Beſked om alt dette, ſiden han boer hos ham, oppe paa Digen;“ — Med diſſe Ord vendte Fiſkeren ſig om til Tæteren.

Denne havde under hele Talen ikke mælet et Ord; men det forunderlige Udtryk i hans Anſigt, giengav fuldkomment hans Tanke, og af og til foer et lynende, harmfuldt Blik over til de Talende. Alles Dine vare nu henvendte paa ham, man ventede en Befrættelſe paa den Andens Fortælling. Roilig ſkjød Math ſit Kruſ hen paa Bordet, og udbød med en dyb, fuldtønde Stemme: „Vel horer jeg mange underlige Ting fortælle om Diggreven deroppe, men Du gjør klogeſt i, Amos, kunſ at tro det Halve af hvad Folk ſige, det Meſte pleier

gjerne at være Fabel." Han taug og saae igjen stille hen for sig, som om han mente, at Diggreven ikke behøvede noget bedre Forsvar; men Amos lod ikke sin Mening fare; — „Godt nok Math!" vedblev han, „om vi saa og kun tro det Halve af hvad Folk sige, saa er det dog klart, at han har forsoren sig til den Onde. Ton Tielle nede paa Sletten har seet ham forrette Ting, som ikke høre Menneſket til, men jeg kan vel tænke, at Du har din Profit ved at holde disse Kroniker skjulte." — „Og jeg siger Dig, at hvert Ord i din Mund er en allerhelvedens Løgn, Amos!" raabte Math, og hans Figur blev større, og hans Dine gnistrede, som en vild Rats. „En snoltet Dreng som Du, burde ikke fortælle Kroniker om andre Folk for at skade dem, nu tier Du stille med hvad Diggreven angaaer, ellers bliver det seil med Dig." Fisserne fore op ved Maths Trudsel, de tilfastede ham nogle Blikke, som tydelig beviste, hvormeget de følte sig fornærmede paa deres Kammerats Begne. Math brød sig ikke stort derom. — „Tie stille for Dig, Du sorte Hund af en Tater!" veirede Amos, og slog med sin knyttede Næve i Bordstiven, „paa det Lav! kom herud paa Gulvet engang, Du! lad os prøve hvis Jern der har den bedste Spids." — Der glindsede noget Bildt i Maths Dine, da han reiste sig op fra sit Sæde, hans Haand foer ind under Koften og som et Lyn blinsede en blank Kniv i hans Haand. — „Prov den!" raabte han hoit og Kniven foer for Nogen begreb hans Hensigt, med et hurtigt Kast tæt forbi Fisserens Hoved og borede sig dybt ind i Dørfarmen paa den anden

Side af Stuen. — „Du traf mig ikke Math!“ brølte Amos med et hævnlystent Blik, og veiede sin Kniv i Haanden. — „Det mente jeg ikke heller“ sagde Præviliquanten, med et roligt Smil, „men jeg traf den sorte Knast henne i Karmen, og det var vel en ligere Sag at bore Staalet i Dig end i den, hvis jeg havde villet det.“ Forundret gif Fisseren til Døren og saa den Andens Kniv sidde midt i en lille Knast, og det saa fast og sikkert, at han kun med Meisommelighed var istand til at trække den ud igjen. Alle de Nærværende udbrød i et Bifaldsraab, og Amos rakde forsonet Tateren Kniven tilbage. — „Der Math“ sagde han, „tag din Kniv igjen, du er min Mand saavel, lad ingen Kærremaal være mellem os.“ — „Det er heller ikke værd“ yttrede trohjertet den Gamle og rystede Fisserens Haand, — „det kan vel ogsaa lave sig,“ tilfoiede hiin, „at det som jeg nylig fortalte angaaende Ham selv deroppe, hænger anderledes sammen, men Folk sige det dog alligevel.“ — „Ja seer Du,“ udbrød Math med en stille Latter, „derfor maa en ærlig Mand takke Gud at der er Vogn til i Berden, det vilde see loierligt ud, hvis Folk skulde svare til hvert Ord de sagde; det mener jeg; en anden Gang Amos, saa ville vi To ikke tale om Diggreven, naar vi stode sammen, det volde kun Ufred mellem os, og det er til ingen Nytte.“ Saaledes talende, reiste han sig og figgede ud efter Beiret. — „Gud i Bøld nu,“ vedblev han lidt efter, „nu linner hun en Kjende udenfor, det begynder at klare op, jeg maa videre.“ — Han betalte sit Krus Ol, tog

sin røde, uldne Hue, hilste, forlod Huset, og man saae ham, med lange, hurtige Skridt at vandre over Heden ned ad Stranden til, i den Retning, som Diggrevens Bolig laae.

Rei og Theodor havde som Tilskuere taget levende Deel i det Passerede. Tateren gjorde især et mægtigt Indtryk paa den Første, og han henvendte sig til Verten for at faae nogle Oplysninger om denne besynderlige Mand — „Saamænd!“ var Svaret paa hans Spørgsmaal, „Ingen veed for vist hvem Math er; han boer et par Stunder (Mile) herfra i et lille Boelsted, nede paa Digen, og hører nok til Præveliquanterne eller Ratmændsfolkene, for hver Gang de drage her ned, holde de sig op hos ham, og det gaaer da imellemstunder lystigt til blandt dem; forresten er det en stikkelig En, den samme Math, han kommer ofte ind til mig og tager sig et Krus Gammelt, og betaler altid redelig; men saasnart man blot omtaler Diggreven, bliver han ildevorn og kan da lige saa umulig holde sig rolig, som Krudt kan være rolig, naar det kommer for nær til Staal og Steen. Forgangen Sommer ryddede han en Aften hele Stuen ud, fordi nogle Prangere havde ladet Uqvemsord falde om Manden paa Digen, og dengang var dog Karle tilstede, som pleie at ståe for et Slag, det var Folk fra Salling og Holmsland; men ud maatte de alligevel, for Math er stærk som en gal Tyr, naar de drille ham. Han havde ogsaa en Gang fat i Jufferen, hvis Hund i nysfens tog et godt Tag i, og det vilde have bleven feil med Tyren, hvis jeg ikke havde

lagt mig derimellem." — „Junker!" gjentog Rei forundret, „hvem ser det? Mener I Skytten, som forlod Huset da vi kom?" — „Kors bevares! Herren maa nok være langveis fra, mens I ikke kjender Thorsten Theilov, Herremandens Sønovre paa Julinge. Det er sjelden godt, at have noget Udstaaende med ham; — I kan tro, hvis han nogensinde træffer paa Jer igjen, vil han vist ikke glemme at sige Tak for sidst. — „Her blev han afbrudt af Fiskerne, der kaldte ham hen til Bordet for at opgjøre deres Regning, hvorpaa de brode op.

Stormen havde lagt sig, det var atter blevet et smukt, stille Veir udenfor; Maanen speilede sit runde Ansigt i Havet og Stjernerne saaede Guld paa Bølgerne, som sagte rullede op imellem Stenene paa Bredden. Der var nu kun Rei, Theodor og Verten tilbage i Hytten, hvilken Sidste ret lod sin Veltalenhed spille efter bedste Evne, for at bevæge dem til at blive hos ham Natten over. Theodor var ikke uvillig dertil; men da Rei forestillede ham, at det eneste Leie som her ventede dem, var et Bunt Lyng oppe paa Loftet, og at de derimod efter en halv Times Gang kunde naae Krostedet, saa gav han efter, og de forlode Hytten.

Hindsholm.

En Milsvei inde fra Kysten af Vesterhavet, i en med Hensyn til den ellers sandede Egn, ret kjon og frugtbar Slette, ligger Gaarden Hindsholm. I det Tidsrum hvori denne Historie passerer, beboedes den af en Proprietair Falk, der siden han kom til Stedet havde ladet det indrette med en Elegance og Pragtfuldhed, som antydede, at han maatte være Eier af betydelige Midler, og saaledes var det ogsaa. Falk var en Søn af Egnens forrige Sognepræst, og havde i sin Tid studeret, men ved et Besøg hos en af sine Slægtninger, lærte han en Dame at kjende, der saavidt hendes Slægtregister er bekjendt, skrev sig fra Spanien af. Ved at slutte en Alliance med hende, kom han i Besiddelse af en umaadelig Formue, opgav Studeringerne, for hvilke han i Grunden ingensinde havde følt nogen Lyst, og bosatte sig paa Hindsholm, hvor han i mange Aar førte et godt, mageligt Liv ved sin fyrige Spanierindes Side, indtil denne tilsidst blev kjed af sin Tilstand hernede, og ombyttede den med Døden. Frugten af deres Ægteskab, var aleneste en Datter, som efter Moderen havde arvet Navnet Bianka, og desforuden hele hendes varme, sydlandske Natur. Bianka var kun seks Aar gammel da Moderen døde, og blev sidenester opdraget hos en Tante i Hovedstaden, hvor hun tilbragte sin første Ungdom. Da hun var confirmeret, lod Faderen

ren hende komme tilbage til Jylland, fordi han meente, at hendes Opdragelse nu var fuldendt, ihvorvel Tanten hellig og dyrt forsikrede ham, at den nu først skulde begynde; men det nyttede Intet, hun maatte tilbage. Siden Biankas Hjemkomst foregik der en Totalforandring i det hele Huusvæsen paa Hindsholm. Det varede ikke længe, førend de gammeltdags Stole, Borde og Dragtister, som før gjorde Stads i Bærelserne, bleve bragte afveien og ombyttede med nye og mere moderne, de fordum hvide, kalkede Bægge bleve overtrukne med Tapeter, nye Gardiner anskaffede i de gamles Sted; med eet Ord: Bianka lod Alting forandre efter sit Hoved, og det var unægteligt, at hendes Indretninger, jo bidroge til at forstjønne og give Huset en Hyggelighed, forenet med en Luxus, hvilket det forhen aldeles manglede. — Falk brød sig ikke derom, han hørte til den Sort Menneſter, som sjelden falde paa at gjøre sig Besragtninger over nogen Gjenstand uden den høieste Nødvendighed hyder det; han lod Datteren rumstere som hun fandt for godt, og det Eneste, der imellemstunder forarsagede ham en forbigaaende Uvillie, var den Indskrænkning i forrige Friheder, han efterhaanden maatte finde sig i. Saaledes turde han for Exempel ikke udfradse sin Pibe paa de nye Messing-Kaffelovnsplader, ikke engang røge i alle Bærelser. Bianka kunde ikke fordrage Tobakken, slog Rynker paa den fine Næse, og stændte dygtig paa Papa hver Gang han efter gammel Vane, i uskyldig Selvforglemmelse, spyttede paa de smukke

Gulvtepper. Han fik et eget Bærelse anvist til dette Brug, og saa stor var den Magt hun udøvede paa ham, at man tilsidst aldrig saae Piberne komme udenfor dette. Kun i eet Punkt formaaede hun ikke at rokke ham, der forblev hendes Bønner og kjærlige Overtalelser frugtesløse; det var nemlig et Project hun havde for med Haugen, som hørte til Gaarden. Bianca vilde have en vis Strækning af den indrettet til Blomsterquarterer, i den nutildags brugelige Stil; men for at opnaa sin Hensigt maatte alle Faderens Bistader flyttes, og dette var Noget, han satte sig imod med Hænder og Fødder. Endskjøndt han af Naturen i de fleste Tilfælde var temmelig phlegmatisk, saa havde han dog allerede fra sin tidlige Ungdom af næret en egen besynderlig Passion for Bier, og det tør vel siges uden Overdrivelse, at den Hindsholmer Biavl i sin Tid var den største i hele Landet. Falk havde efterhaanden forøget sin Samling til henved hundrede Stader, og Omsorgen for dem, udgjorde næsten udelukkende hans meste Bestjæftigelse. I en lang Strækning stode hele Rader fulde af de Blomster Bierne helst trak af, Falk rogtede dem selv, og man var fordetmeste altid sikker paa at træffe ham imellem Kuberne; siddende paa en Stool og rogende af sin Pibe kunde han tilbringe hele Dage med at betragte disse flittige Arbeidere, og det var ligesom om Smaadyrene kjendte ham; thi aldrig blev han stukken af dem, endskjøndt han undertiden sad Side ved Side af Kuberne. Bierne lønede ogsaa hans utrættelige Flid og Pleie, intetsteds fra leveredes bedre Honning eller Bør

og Falks Stader indbragte ham mellem Aar og Dag en temmelig betydelig Kapital.

Omendskjondt Bianka var uindskrænket Hersterinde i Huset, og neppe gjorde et Ønske, førend hun fik det opfyldt, saa varede det dog længe, inden hun fandt sig tilfreds med sine nye Omgivelser. De Udspreddelser Hovedstadslivet havde givet hende Smag paa, og som hun nu savnede, gjorde, at hun som oftest kjædede sig paa Hindsholm, hvor Alting gik saa dødt og stille af. Hendes eneste Veninde her, var Præstens Anina. Hvorvel der knapt kunde tænkes nogen større Ulighed i de fleste Henseender end den som fandt Sted mellem dem, saa sluttede Trang og Tilboielighed dem dog til hinanden, og en uindskrænket Fortrolighed fra Biankas Side, gjorde at den blide, stille Præstedatter efterhaanden lærte at rette sig efter hende, eller i det ringeste at overse de Punkter hvori de vare meest uovereensstemmende. Jeg mener overhovedet, at der hos Dvinden kun udfordres saare lidet til at vække den Sympathi som begrunder Venstabs for Individet af hendes eget Kjøn. Der hviler Jølelser og Drifter i hendes Bryst, fælleds for dem Alle, og alene disse ere undertiden nok dertil, fornemlig i Ungdommen, hvor Charakteren endnu er saa boielig, at den Enes ofte aldeles ledes af og tilsidst kun udgjør et Princip af den Andens.

Bianka var i sit 18de Aar en blændende Skjønhed. Hendes nydelige og bløde Figur robede Indre og Anstand, i al den Deel hun foretog sig; de glødende, mørkebrune Dine bevarede en uudtømmelig Af

verling i Udtrykket af de lidenskabelige Følelser som besjælede hende, og hendes hele Væsen bar Stempel af det friske, ungdommelige Livsmod, som en tillidsfuld Forventning paa Fremtidens Lykke og gunstige Livsforhold næsten altid give. Anina var nogle Aar ældre. Hun var tidlig bleven berøvet denne velgjørende Tro, Skæbnen havde ført hende over dens Skillevei og afløret Livet og Verden for hende fra en mørk og kold Side. Hun var heller ikke saa smuk som Bianka, men der laa i Udtrykket af hendes Væsen, dette „unaussprächliches Etwas“ som det hedder i Tydsken. Hun var mere taus og indesluttet i sig selv, men hendes Hjerte var blødt, og besad endnu hele dets uskyldige, barnlige Tryllerie den ringeste Gjenstand kunde bevæge hende, og der behøvedes kun en ringe Ting for at hun kunde ytre en Tilfredshed og en Fryd, som viste hende i et skønt og yndigt Lys; hendes Glæde var selv naar den var størst, kun en uforbeholden Uttring af en let vakt, dyb, indre Følelse, parret med et vist veemodigt og smerteligt Udtryk, som Enhver henreves og bevægedes af.

En smuk Morgensol stod over Alheden. Dybe mellem Skyerne bode tusinde jublende Fugletunger den velkommen. Regnormen krøb fornøiet omkring i det fugtige Sand og Ræven listede frem af sin Hule, og soledede sig og Ungerne mellem Lyngen; de smaae, brune Hyrdebrenge slap Kreatturene ud af Fældene, og lode dem springe omkring paa Heden, medens de blæste et muntert Stykke paa Skalmeyen. Timianen dustede og Soelstraalerne brødes i Vanddraaberne, som perlede

overalt paa Straaene. I Falks Hauge sad en ung Pige i et Lysthuus af Syrener; den lette Rødme som Morgenlusten fremkaldte paa hendes Kind, klædte hende saa nysseligt, medens hendes mørkeblaa Dine med et veemodigt Udtryk hvilede paa en nylig plukket Rose, som hun tankesfuld afbladede. „Det er en meget træffende Sammenligning man har gjort mellem Menneskets Liv og Blomstens,“ hviskede han med en blød Stemme. „Denne Rose er et Billede af Dvinden; man hylder og skatter os som den, saalænge det Skjønne fortryller og henrykker Diet og det Sandselige udøver sin Virken; men naar Baaren svinder, naar Blomsten blegner under Solens Varme, naar dens Blade fortørres og falde af, og den berøvet sit glimrende Ydre, visken og sørgende strækker det blottede Bæger iveiret, saa iler man den kold og udeeltagende forbi, og den skjuler sig glemt og foragtet under Buskens Blade.“

„Du Banartige!“ udbød i dette Dieblif en melodisk Stemme, og en let livsfuld Skikkelse traadte ind i Lysthuset til hende. „Træffer jeg Dig endelig! jeg ledte efter Dig deroppe i Bærelserne næsten en heel Time, og imedens sidder Du her, isærd med at ødelægge mine smukke Roser, hvor nænner Du det, Anina?“ — „Dens Blomstringstid var næsten endt, kjære Bianca!“ yttrede hun med et lille Suk, „om nogle Dage vilde den have været visken.“ — „Just det forhoier din Brode,“ sagde den Anden leende, „jo fortere dens Blomstren varer, desto større Uret gjør Du ved at forstyrre den. Du stakkels Rose! jeg vilde ikke være

i dit Sted." — „Dg dog har vort Liv saare meget tilfælleds med den!" bemærkede Anina, „Denne Blomst fortjener ingen Beklagelse, den blev tilintetgjort midt i dens Glands, uden at kjende til den gradvise Op-
 løsning, hvori Forgængeligheden træder frem; det forekom mig altid, at man var lykkeligere, uden nogenstinde at kjende en Baar, end ved den tillige at kjende Efter-
 aaret og Vinterens Storme, og forgaa i dem." —
 „D, nei vist ikke, Anina!" svarede Bianka med et fyrigt Blik — „Baaren er jo saa smuk, saa yndig, og den Lykke den giver, erstatter fuldtvel den efterfølgende Vinter, vi skulle nyde den ret, glæde os i Solskinnet, og binde den til vor Fremtid, og naar saa Vinteren kommer, og den lyse herlige Tid er svunden, i hvilken vi som Blomsten, fortrylle og beundres, saa have vi jo det venlige Minde tilbage, med dette ville vi leve og glædes paany." — „Dg skaber dette bittere, kolde Minde da Andet end Tomhed hos os?" spurgte Anina med et tungsindigt Smil. — „Jeg skulde tro det! idetmindste vil det være nok for at tilfredsstille mig, naar blot min Ungdom maa blive ret nydelsesrig og lykkelig; men jeg veed det, Du er ikke saa noisom, dit Dnske er stedse at henrykke og beundres, Du kan ikke holde ud at tænke paa at der kommer en Tid hvori dette maa ophøre." —
 „Kjære Bianka!" udbød Anina, og hendes store Dine hvilte med en venlig Bebreidelse paa hende. —
 „Tilgiv mig Anina," sagde Bianka ømt, og slyngede sin Arm om hendes Nakke, „vær ikke vred! Du kjender mig jo, jeg vilde blot drille dig lidt. — Dit Dnske

vil alligevel nok blive opfyldt," hvisttede hun og kysede hende lidenskabeligt, — „Du er Evighedsblomsten, og din Skjønhed blegner aldrig, den boer i din Sjæl. Men vi glemme os, ved al den Snakken, følg med mig op, saa skal Du see hvor nydeligt jeg har indrettet Alt for vore Fremmede.“

„Troer Du da at de allerede komme idag? Din Fader venter dem jo endnu ikke saa snart.“ — „Ja Fader!“ sagde Bianka, og rynkede den lille Næse, „men jeg — jeg venter dem, jeg veed ganske vist at de ville komme, jeg har ikke drømt om Andet i Nat, jeg kjender nok Rei, han har isinde at overraske os; men denne Gang skal det ikke lykkes ham. Du skal see, de komme. Du maa nu besøge mig meget ofte i denne Tid, — hver Dag, vi ville ret mere os med hverandre, spadserer sammen, Du med Student Bang, jeg med Broder Rei, jeg vil gjøre mig Umage for at faae ham munter og fornoiet, tvinge ham til at skjønne paa, at han har en god og kjærlig Søster i mig. — O søde Nina! hvor det skal blive en yndig Sommer denne.“

Og Bianka tog henrykt Anina under Armen, og de forløde Haugen.

Diggreven.

De Fremmede vare komne; det var Rei og Theodor som Bianka ventede, det var for dem at hun havde

istandsat og udpyntet de to nydelige, smaa Dværgværelser, der vendte ud mod Haugen. Theodor glædede sig af sit inderste Hjerte, over, endelig at have naaet denne besværlige Reises Maal, og forsikrede ved mangehaande underlige Befræstelser, at han aldrig oftere skulde gjøre en saadan Vandring tilfods. Han befandt sig nu saa vel og lykkelig her i denne tvangløse Simpелhed, og den muntre Biankas Selskab voldte ham en Glæde og Tilfredshed, som han aldrig før havde kjendt til. — „Seer Du,“ sagde Rei, til hvem han meddelte det Indtryk, hun gjorde paa ham, „jeg sagde Dig det forud, og vidste at Du vilde blive tilfreds med dit Ophold her. — Jylland er lige saa rig paa smukke Piger, som paa Kæmpehoie og Heder. Paa Rei derimod lod Bianca ikke til at have saadan Indflydelse, endskjøndt hun gjorde Alt for at bringe ham i det bedste Lune, og forjage den tungsindige Stemning hans Bæsen robede; Ingenfinde tindrede hendes dunkle Blifflere mere straalende, end naar de speilede sig i hans, og heller ingenfinde talte hendes Læber ommere Ord, end naar hun underholdt sig med ham. Theodor var i sit stille Sind ikke lidet jaloux ved den Gunst der blev Rei tildeelt i saa høi en Grad, han vidste at han ikke var Biankas Broder, og kun langt ude beslægtet med Falk, der havde taget ham i sit Huus og ladet ham opdrage til Studeringer; han fandt det meget rimeligt, at den smukke Pige kunde elske den kraftfulde, mørke Mand. Reis Ansigt havde i Almindelighed et særegent Udtryk, der vidnede om, at Livet allerede tidlig havde ladet ham

gjøre bittre Erfaringer; hans stolte, brede Pande havde ikke Alder, men Kummer rynket, og det var denne skjulte, stille Sorg, som han forgjæves søgte at beherske, der gjorde ham interessant og tiltrækkende for hende; det var det uudgrundelige Hemmelighedsfulde i hans Charakter, den Fethed, hvormed han endstjøndt tilsyneladende aabenhjertig, vidste at undgaa enhver nyiere Forflaring over dette Punkt, der henrev hende og gav ham et større Værd i hendes Dine, end hun hidtil havde følt for Noget.

Nogle Dage efter Bennernes Ankomst fik de Besøg i Gaarden, og studsede ikke lidet, ved i den Fremmede at gjenkende Skytten fra Hedekroen: Thorsten Theilov. Denne var paa sin Side ligesaa overrasket, men søgte at skjule sin Forlegenhed under et paataget rasst Væsen. Efter et mislykket Forsøg til et Bux for Kei og Theodor, gif han hen til Bianka og rakte hende Haanden med et ligefremt: Gudsfred!" — Thorsten var en undersætsig lille Person, med lyse, rødlig Haar, store graa Dine, og et Ansigt som overalt var tatoveret af Kopper, men forresten en smuk og rasst Fyr. Han kunde drikke alle Landsbyens Bønder under Bordet, ride omkaps med Stormvinden og sætte en Kugle i den sorte Prif af en Skive paa 400 Skridt saavel. Med disse Guldkommenheder ansaae han sig, som naturligt nok var, for aldeles uimodstaaelig, og mente at det blot kom an paa ham, at bringe ethvert Pige hjerte i Bevægelse. En Smule tvungen traadte han hen til Kei, og udbrod med en uforlignelig Naivitet da han satte sig ved hans Side:

„Tak for sidstens Kammerat! vi To havde farlig let funnet langet i hinandens Børster udenfor Kroen; men det voldte af at jeg ikke kjendte Dem, lad os nu slutte Forlig sammen og blive gode Venner.“

„Ja lad os det;“ sagde Rei ligegyldig, modtog hans Haandslag, vendte sig derpaa atter om til Bianca, og indløb sig med hende i den ved Thorstens Komme afbrudte Samtale, hvoraf han blev en taus Tilhører. Det var ogsaa let at see, at han blot for et Syns Skyld havde sluttet Forlig, thi han sendte Rei af og til et Blik, hvori en Straale af det dybeste Had laa gjemt, og omkring hans Mund, spillede et Træk, der for Enhver som kjendte ham, var et Tegn paa at han var opbragt og lurede paa Hævn. Han forsøgte flere Gange at blande sig i Samtalen, men det løb saare uheldigt af, han henvendte sig siden til Theodor, og begyndte at underholde ham med en Fortælling om Hesteavl og Urfuglesagt; det var nu et Thema hvori denne ikke kunde tage synderlig Deel, Talen gik snart i Staa, og Thorsten kastede sig harmsfuld og forbittret ned paa en Stol ved Vinduet og trommede en lystig Marsch paa Ruden.

Der gik en lang Tid hvori han ikke mælede et Ord. Bianca mærkede at han sølte sig fornærmet over den Ligegyldighed, de viste ham — „Min Gud, Thorsten!“ udbød hun venlig og gik hen til ham, „hvorfor sidder De nu her i Krogen, uden at sige et eneste Ord? De maa nok have været dygtig uheldig paa Jagten igaar, eller hvad er der ellers gaaet dem imod, siden De er i saa daarligt Humeur? Fortæl mig det.“ —

„Rei jeg har slet inte været uheldig paa Jagten,“ svarede Thorsten tvær. „Naar De sender Bud over til Zulinge, saa ligger der tre Hens og en gammel Kof til Dem, som jeg har skudt fra igaar Middags af; men jeg er alligevel vred, og jeg skal nok sige Dem hvorfor, naar vi engang blive alene.“

„Naar vi blive alene“ parodierede Bianka og viste sine smaa, hvide Tænder med et skalkagtigt Smil, „hvor jeg længes efter et saadant Dieblif. De er dog i Grunden et underligt Menneske, Thorsten!“

„Kan hændte sig“ svarede han, „men saa er det jo vel at der gives somme Folk, som De ikke finder underlige.“

„Aha!“ raabte hun leende „slap det derud, jeg begynder at forstaa Dem min Ven; — Staffels Fyr! at blive vred for Intet volder kunns Umagen at forsones sig igjen.“ — Med disse Ord satte hun sig atter ned ved sit Sybord ved Siden af Rei og Theodor.

„Godt Bianka! godt!“ hvisttede Thorsten ved sig selv og beed sig i Tungen af Forbittrelse, jeg skal huske disse Ord, naar Du har glemt dem; — staffels Fyr! — jeg! — jeg vil blive blind og halt min hele Levetid, hvis jeg ikke hævner mig paa ham, for det er hans Skyld det Hele — giv blot Stunder.“ Lidt efter tog han Afsted og gif.

Anina kom i denne Tid slittig over til Falks. Theodor syntes i Forstningen ikke at skjænke hende synderlig Opmærksomhed; hendes stille tilbageholdne Væsen var ham ikke saa tiltrækkende, som den sprudlende Munterhed,

det fyrige, varme Liv, Bianca forstod at udbrede i sin Nærhed, og som bedre stemmede overeens med hans Gemyt. Det var derimod mærkeligt at see den Magt Aninas Nærværelse havde paa Rei; den gjorde ham mere munter og tilfreds, og hans kolde, mørke Træk fik et Anstreg af Venlighed som klædte ham saa godt. Undertiden, i Diebliske naar han meente at Ingen lagde Mærke dertil, dvælede hans Blikke paa hende, med en saadan Ild, og saa faste og gjennemtrængende, som om han vilde skue hende ind i Sjælen, og man kunde da see, at der gjæredes Noget i hans Indre, som han med Magt søgte at undertrykke. Overhovedet forekom han Theodor i den sidste Tid, saa besynderlig hemmelighedsfuld og undgik enhver Veilighed til Forklaring over Grunden; han var ofte borte om Natten og listede sig først henimod Morgenstunden, sagte og lydlos ind i deres Bærelse; Theodor traf ogsaa Rei en Aften ved Udskanten af Haugen i en dyb og ivrig Samtale med hiin Tater, som de stødte paa i Hedekroen. Aarsagen til alt dette var en Gaade, som han forgjæves søgte at løse.

En Aftenstund havde de aftalt en Spadseretour med begge Pigerne. Theodor gik isorveien med Anina, fordi Bianca vilde vente efter Rei, som først skulde expedere et Brev for Falk til Postbudet næste Dag. De toge Veien ind igjennem Markerne og derfra ned ad en Gangsti, som løb langs med Strandkanten, hvor Dynerne nu i Ebбетiden lod en stor Sandstrækning tør langt ud i Havet, saaledes at de hvide Nævler viste de-

res høie Rygge, omstøvpede af smaa, legende Bolger, og mellem hvilke man saa store, mørke Kolosser af undergaaede Brag at stræbe iveiret. Det var en venlig, stille Aften; langt ude fra lode Fiskernes Sang, medens deres smaa Baade skode henover den speilglatte Sø, i strygende Fart. Theodor havde ikke før besøgt Dynnerne, de havde derfor noget særdeles Tiltrækkende for ham, og sælsomme Tanker fik Liv, medens han betragtede denne vilde, opheiede Storhed, den Dødens Rolighed, som bredte sine Binger ud over Revene, hvor de mørke, splintrede Brag, halv skjulte af Sandet, endnu vare tause men frygtelige Vidner paa den gigantiske Kraft som skjulte sig i Havet. Anina fortalte ham med en sagte, veemodig Tone om de mange Ulykkelige, som havde fundet Døden paa dette Sted, endstjøndt de undertiden vare Landet saa nær, at de kunde tale med Strandbomændene derinde. Han lyttede først med Forundring, siden med stedse stigende Interesse paa det hun sagde, den dybe Følelse, det inderlige varme Sprog, havde noget ubeskriveligt Rørende for ham, og saa meget mere overraskende, som han hidtil kun havde seet hende stille og tilbageholden, uden med synderlig Liv at tage Deel i de Samtaler, under hvilke hun havde været tilstede; han anede ikke, at det var ham selv, der havde aabnet dette skjulte, ubekjendte Væld af friske overstrømmende Følelser, fordi hans egen Stemning var blodere, hans Sprog varmere end nogensinde tilforn. Saaledes røve vi os ofte selv de skjønneste Momenter af Livet, fordi en falsk Undseelse forbyder at yttre og

udtale hvad der lever og rører sig i os, undertiden naar Følelserne gløde reneſt og ſtraale i det ſkønneste Lys. Mange anſee det endogsaa for Svaghed, at være i Beſiddelſe af dem, og qvæle og fornægte dem derfor. Aldrig eier dog Manden, diſſe varme, inderlige Følelſer, ſaaledes ſom Qvinden, kunſ hos hende udgjøre de en egen lykkelig Verden, og Ittringen af dem gjør hende ſkøn og fortryllende for det indre Die. Det er i diſſe ſkønne Blomſters Duften, en reen, barnlig Sjæl udtaler ſig, den Kjærlighed de vække, ligger udenfor Tidens Grændſer, har ingen Alder; men det blev kunſ givet ſaare ſaa, at forſtaa og fremkalde dem, thi ogsaa hos hende ſkjule de ſig af Frygt for Mangel paa Sympathi. Ingenſinde ſaares hun lettere, ingenſinde udfordres en noiagtigere Kundſkab til hendes Charakteer, eller ſtørre Fintſed i Omgang, end i de enkelte Diebliffe hvori hun hengiver ſig dem. Liig *Mimosa ſenſitiva*, der trækker ſig ſammen ved den mindſte ublide Berørelſe, ſaaledes hæmmes de hos hende ved Kulde, ved Mangel paa et beſlægtet Hjerte, trække ſig tilbage i Hjertets Baggrund og forſtumme undertiden for ſtedſe.

Anina fortalte med en bevæget, ſværmende Stemme hvorledes Rei en ſildig Hoſtidag, da et fremmed Skib var drevet ind paa Revene, med ſtorſte Livsfare havde reddet tre Menneſkers Liv, hun talte om det uforfærdede Mod, hvormed han var ileet de Ulykkelige til Hjælp, og hendes ivrige Lovtale, det omme, ſtraallende Dies bevægede Udtryk, de bævende Læbers ſtille henrykkende Hviſſen, udøvede et nyt og mægtigt Indtryk paa ham. Samtalen blev paa en Gang afbrudt

ved en lille Dreng, som kom løbende inde fra Heden af, og styrte dem forbi med det Udbrud: „Bogt Jer, der kommer den Gale!“ Anina udstødte forfækket et Skrig og bad Theodor at gaa hurtigere til, Forundret vendte han sig om, og saa et Menneſke, med lange, faſte Skridt at komme dem imøde. Han ſøgte at berolige hende, og bad hende blot at ſtole paa ham.

„De miſforſtaaer mig,“ udbrod hun, og et ſmerte- ligt Smil spillede om hendes Mund, „jeg er ſlet ikke bange, og frygter ikke denne Mand, mig gjør han Intet.“

Den Banvittige var dem imidlertid nær paa nogle ſaa Skridt. Det var en ſjelden hoi, ſværbygget Mand, med et græſſelig vildt Anſigt, omkring hvilket tykke, ſorte Haar hang ned til alle Sider; de ſunklende Dine løb rundt i Hovedet ſom et Hjul, og hans hele Skikkelse var ſaadan, at den gav Enhver Grund til Frygt. Han gik dem forbi med Hovedet boiet forover, og ſom det lod i dybe Tanker, men da han var kommet et Par Skridt forud ſtod han pludſelig ſtille, betragtede dem ſtiſt, og gik derpaa tilbage hen til dem.

Aninas Arm ſkjælvede i Theodors og ſelv han, kunde ikke tilbageholde en uvilkaarlig Gyſen ved Skuet af denne Mand.

„Min Raadige! udbrod den Fremmede, med en huul dybtonende Stemme, — „De burde ikke ſpadsere herude i ſaadan et grueligt Veir, De forſjoler dem beſtemt, Aftenluften er hoiſt ſkadelig, og De er af en ſvagelig Natur. Uh! hvor det regner, hører De Stormen brolde ind fra Ha-

vet af? Rivagtigt som om den forlangte Menneſker; ſaaledes tudebe den ogſaa en fæl, mørk Nat, det er meget, meget længe ſiden, jeg har næſten glemt det." Anina ryſtede ſaaledes at hun neppe kunde flytte Foden, hun taug, men Taarerne randt ned af hendes Kinder.

"Min Gud! Anina" raabte Manden, efterat have gaaet nogle Minuter ſtiltiende ved hendes Side, og det lod til ſom om han paa eengang var ſig ſelv bevidſt, „hvad er det for En, Du der gaaer med? Han ſeer mig ſaa fremmed ud."

Hun tilkaſtede Theodor et bønligt Blik, men han miſforſtod dets Betydning; thi han vente ſig om mod den Fremmede, og udbrod beſtemt og hurtig:

"Jeg er et Menneſke, der kan forſvare denne unge Dame ſom jeg ledsager, og hævne enhver Fornærmelſe, hun tilføies."

"Forſvare!" gjentog den Anden med et underligt, vildt Udtryk, „hvad Djævelen er det for Bæveri? Troer I kanſkee at Damen har noget at befrygte af mig? — Jeg er jo Diggreven deroppe, hendes egen, kjædelige Fader, ikke ſandt Anina? jeg er din Fader! og tænker I i andet Fald at kunne ſtaa for Slag af denne Arm, ſaa prøv forſt et ærligt, jydſk Haandtryk." Han greb uden videre Theodors Haand, og klemte den ſaa frygteligt, at Blodet trængte ſig ud imellem Neglene, uden at denne dog gav noget Tegn til Smerte derover.

"Det blev modtaget ſom en brav Karl," yttrede Diggreven tilfreds, „mellem os maa ingen Strid her-

ste." Han gif nu en Stund ved Siden af dem, uden at tale.

"See nu! see!" raabte han paa eengang, og brød ud i en fæl hysterisk Latter, „der kommer Djævelen, for at fore mig tilbage i Svovlspolen, og jeg listede mig dog saa forsigtig bort derfra." Saalunde talende, pegede han med vilde fordreiede Miner hen paa Beien, hvor Tateren Math kom dem imøde. „Ha! ha! Math Hjeil," vedblev han i den fuldeste Affindigheds rystende Tone, „er Du allerede der? Jeg tænkte ikke Du skulde have mærket til mig i Mørkningen, da jeg løb bort fra Dig."

„Nu maa I med mig hjem Herre!" yttrede Math rolig og bestemt, medens han kastede et rørt Blik hen til Anina, „kom nu, det bliver saa sildigt herude."

„Ja vist gjør det Math! — Du har Ret, det er nok ogsaa bedst at vi komme affted; men det siger jeg Dig, saasnart Stormen og Regnen holder op, vil jeg ud igjen, jeg maa nødvendig ned til Stranden og søge efter hende naar Maanen kommer op."

De sidsteOrd udtalte han hvissende, og vendte sig derpaa til Anina:

„Du skulde ogsaa gaa hjem Datter, hører Du! Du kan ikke taale dette Veir, Du veed jo at Du har Anlæg til at blive skjæv."

Anina rystede, hun brast i en lydelig Graad.

„Maa græd ikke mit Barn! „vedblev Diggreven og lagde sin brede Haand paa hendes Skulder, „det kan Du jo ikke gjøre ved. Maria var ogsaa skjæv, og derfor

faldt hun i Søen, — hun faldt i Søen! Folk sige at jeg kastede hende ud, men"

„Kom nu, kom!“ raabte Math i en streng Tone og tog ham under Armen, idet han halv med Magt trak ham med sig. Diggreven skoggerlo, og medens han gik bort med Tateren, sang han med en underlig halvbrusten Stemme følgende Ord:

I mørke Dødningshave,
Blandt sorte Kors og Grave
Nedsmiter Maanen nat.
Beentræden svæbt i Linet
Sig reiser op af Skrinet
Til Dands i Skumle Nat.

Den skrækkelige Virkning den Banvittiges Ord gjorde paa Anina, gav Theodor Bished for at hun stod i det Forhold til ham, som han sagde. Hun var Diggrevens Datter! Han vilde trøste hende, men kunde ikke, han var selv for rystet og bevæget dertil.

„Kad os gaa hjem, kjære Bang!“ hviskede hun venlig, og hendes Haand laa fastere i hans Arm. De forlode Strandveien og skrede stiltiende fremad igjennem de grønne Kornagre, hvorimellem Stien slyngede sig op til Præstegaarden. Da de havde naaet den og Theodor tog Afsked, hviskede hendes fromme blaa Dine saa kjærligt paa ham, hun trykkede hans Haand ret fast mellem sin, hun vilde tale, men Stemmen dirrede af Graad; „Godnat!“ stammede hun og ilede hurtig ind.

Medens dette foregik, sad Bianka oppe i et Lysthuus i Faderens Hauge og ventede paa Rei. Hans

lange Tøven satte den utaalmødige Skjønhed i et fortrædeligt Humeur; hendes Fod stampede hæftig i Jorden, og hun udbød med en undertrykt lidenskabelig Stemme:

„Jeg veed det, jeg er ham aldeles ligegyldig, han belønner min Omhed med Kulde, spotter mig i Stillehed, hans Steenhjerte kan ikke elske en Pige. Godt, ved Gud! jeg skal fra nu af være kold og tilbageholden imod ham, slet ikke mere bryde mig om ham, og det første Beviis herpaa, giver jeg ved ikke at vente længer.“ Hun forlod Værelset og ilede med lette, svævende Skridt ned ad Gangen for at opsøge Anina og Theodor.

Thorsten kom hende imøde. „Det er godt for mig at jeg træffer Dem,“ udbød han, efterat have hilset. „Jeg vil nok tale med Dem.“ — Bianka rødmede; hun betragtede ham med et uvilligt Blik, han kunde aldrig have truffet noget mindre beleiligt Dieblis til at tale med hende.

Han vedblev: „Jeg veed ikke, lille Bianka, med hvad jeg har fortjent den Uvillie og Pigegyldighed De viser mig i den sidste Tid, har jeg gjort Noget, som De er stødt eller mankeret over?“

„Nei,“ svarede Bianka koldt; „min Dpførsel mod Dem er nu som den altid har været.“

„Næ, Gu' er den ikke nei!“ sagde Thorsten bestemt, „De viser mig en Kulde som jeg aldrig før har fornummet til, De veed godt at jeg elsker Dem, og De har allestider ladet som De delte mine Følelser; men siden nu disse to Studenter ere komne i Besøg, har De paa eengang forandret Dem.“

„De elsker mig,“ gjentog Bianca, og trak den lille, trodsige Underlæbe op til et spodst Smil, „jeg forsikkrer Dem, at denne Tilstaaelse er aldeles ny for mig, og jeg beklager kun, at De ikke gjorde den før nu, før at jeg kunne sige Dem, hvor fuldkommen ugensgjældt den Følelse er, som De bærer mig med. Tro mig!“ tilføiede hun med et dunkelt, tindrende Blik, „i Kjærlighed passe vi To virkelig ikke for hinanden. Det skal være Fader og mig en Fornøielse, at see Dem hos os som hidtil, i mit Forhold skal jeg Intet forandre, stedse behandle Dem som en Ven af Huset, men Intet i Verden er mig mere umuligt, end at ansee Dem for mere.“

„Jeg veed det Bianca!“ sagde Thorsten forbitret, „det er deres Pleiebroder, ham denne Reis Skyld, det er ham De foretrækker for mig; men De har derved spillet falskt imod mig, og nu da De er kjed af mig, kaster De mig bort som en brugt Handske, er det Ret!“

„Forstaaen mig for disse Udtryk,“ udbød Bianca fortørnet; „De glemmer Dem selv, gjør mig den Tjeneste at forlade mig.“

„Godt Bianca!“ sfreg Thorsten med et gnistrende Blik, „De har viist mig hvad jeg er, givet mig Visshed i Noget jeg længe har formodet — vogt Dem! De har før kjendt mig som Ven, fra nu af skal De lære mig at kjende som Fjende, lad ham ogsaa vogte sig, jeg vil aldrig blive salig, hvis jeg ikke tager en morderlig Hævn, veed De det.“

Han forlod Haugen og Bianca gik i en ubehagelig tankefuld Stemning tilbage til sine Værelser.

Duellen.

Midsummer var kommen; vore Venner havde allerede tilbragt flere Maaneder hos Falk, og den Tid de havde fastsat at blive, var forløben. Rei mindede Theodor derom, men denne var alt for lykkelig til at tænke paa nogen Afreise og overtalte ham til at blive længer, ogsaa Bianca bad derom, — Bonner fra smukke Læber, have altid noget egent Uimodstaaeligt, — de bleve altsaa. Siden hiin Samtale fandt Sted i Haugen, kom Thorsten naturligtviis ikke tiere til Falks, men derimod gik Theodor ofte over til Julinge, og tilbragte undertiden hele Dage i hans Selskab, de rede ud med hinanden, fiske eller gik paa Jagt sammen, og imidlertid sad Rei hjemme hos Bianca. Hun havde ikke fortalt det Passerede mellem Thorsten og hende, han yttrede derfor sin Forundring over at denne aldrig oftere besøgte Hindsholm.

En Aften spadserede Theodor og Rei med hinanden under Armen igjennem Haugen. Deres Samtale dreiede sig først om almindelige Gjenstande, indtil Theodor ledede den hen paa Anina. Han fortalte, hvorledes han i Forstningen havde miskjendt hende, tiltroet hende Mangel paa Aand, og hvorledes han siden den Aften

nede ved Stranden, efterhaanden havde kastet et Blik i hendes Hjerte, som lod ham statte det i dets fulde Skjøn-
hed og Bærd. Hans fyrige Lovtale henrev ham tilsidst
saaledes, at han uforbeholdent tilstod, at han elskede hende.

„Du elsker hende?“ gjentog Rei med et eget be-
synderligt Udtryk, i det han stod stille. „Det forundrer
mig meget at høre denne Ytring af Dig, det er jo
ganske kort siden, at Du nærede en lignende Følelse for
Bianka.“

„Hun elsker jo Dig“ var Svaret.

„Hvoraf troer Du det?“ spurgte Rei, og hans An-
sigt blev paa eengang blegt, „hvorfra gjør Du denne
Slutning?“

„Fra hende selv af, jeg maatte jo være blind, hvis
jeg ikke kunde skjelne Forskjellen i hendes Opførsel mod
Dig og alle Andre; kun Du er den Ulykkelige, Fore-
trukne, og jeg misunder Dig ikke; Bianka er vistnok
henrivende deilig; men hun mangler den Dybde, den
stille qvindelige Omhed, som jeg beundrer hos den blide,
fordringsløse Anina.“

„J passe ikke for hinanden! Du gjør Uret i at
nære den Videnskab, som begynder at vaagne for hende,
tro mig Ven! den vil kun gjøre jer Begge ulykkelige.
Anina er flere Aar ældre end Du, og meget svagelig,
Du har maaskee ikke bemærket, at hun er noget skjæv;
jeg veed det vel, det er hendes smukke Ansigt, den from-
me, indtagende Ufskyld, som straalet fra ethvert Træk,
der har indtaget Dig; men glem derfor ikke, at hun
snart gaaer den Tid imøde, hvori disse Indigheder ville

tabes, hendes Legems Svaghed tiltager med Alene, og naaede Du nu Maalet for dit Dnske, om Du nogenfinde blev Fader ved hende, og hun laa blegnet og syg i dine Arme, vilde Du da føle Dig tilfreds, og ikke glemme, at den salmede Blomst engang duftede? Tro mig, kjære Theodor! din Ubetænksomhed vilde da bringe en forfærdelig Anger; qvæl derfor din Følelse i Fødselen, lad Anina aldrig ane den, hun har allerede gennemgaaet megen Sorg, den Staffel! Du vilde maaskee for stedse derved berøve hende den Fred hun nu nyder. Bianca derimod staaer over hende i de fleste Henseender; hun er smuk, vittig og fyrrig, hun vil altid kunne tilfredsstille Dig, det ligger i hendes Natur stedse at synes ny, at fængsle, og — jeg troer hun holder af Dig."

Den fyndige Kraft hvormed han talte, paatrængte sig Theodor, og der var Noget i Reis Ord, som gav ham Medhold, men just dette var Grunden, hvorfor han i en kort og saarende Tone udbrod: „Du er nok selv bleven kjed af Bianca, og søger at drage min Opmærksomhed paa hende, fordi Du mulig frygter mig, som Rival hos Anina, jeg troer at forstaa Dig min Ven!"

Rei følte det Krænkende i disse Ord, uden at lade sig mærke dermed, han svarede ham blidt og venligt, og blev endnu længe ved at forestille ham hvor meget mere en sandelig Ruus end nogen ægte, dyb Følelse laa skjult i hans fremspirende Tilboilighed for Anina; derpaa forlod han ham og gik dybere ind i Haugen.

Theodor var i en underlig Stemning, han tilstod, at Bennen jo for en Deel havde Ret i hvad han sagde;

Kei forstod naar han vilde, at give sine Ord en frygtelig Bægt. Saaledes beskæftiget med sig selv, hørte han Løvet bevæge sig i Nærheden; han vendte sig forundret om og saae Anina træde ud af et Lysthuus. Hun maatte have hørt hele Samtalen, thi Stedet som skjulte hende var kun et Par Skridt borte og han havde ikke seet hende gaa ind i Lysthuset. Han gik hende imøde, hun græd og holdt Torflædet for Ansigtet, idet hun med qvalst Stemme bad ham forlade sig. Hun vilde gaa.

„Anina!“ udbrod Theodor hæftig, „gaaer De? Kan De nægte at høre mig? O, bliv! lad mig tale med Dem, blot et eneste Minut, jeg beder Dem derom.“ Hun rakte ham stille grædende sin Haand og vaklede hen til Bænken. „Anina!“ vedblev han, „De hørte Samtalen mellem Kei og mig, ikke sandt? De kan ikke nægte det, svar mig ligefremt, som jeg spørger.“

„Jo!“ hviskede hun sagte og hævede sit Ansigt op til ham med et veemodigt Smil, „jeg hørte Alt.“

„Det er derfor De græder,“ vedblev han; „det er Keis frænkende Ord der fremkalder disse Taarer, maafee han endogsaa vidste, at De var i Lysthuset, og derfor gjorde sig Umage for at sætte mig i et saa slet Lys hos Dem.“

„Kei, vist ikke Bang! tro ikke det, kjendte De blot Kei rigtigt! De ved ikke hvor god han er, der er Ingen i hele Verden som mener mig det bedre end han.“

„De elsker ham, Anina;“ udbrod Theodor i en huul Tone, og alle Musklerne i hans Ansigt spillede i hurtige Trækninger.

„O! saa inderligt, som nogeninde en Pige elskede en Mand;“ hviskede hun med en sagte, henrykt Stemme, „men min Kjærlighed er ...“

„Det er altsaa dog sandt,“ afbrød han hende i yderste Hæftighed, „Thorsten Theilov har ikke loiet ved det han fortalte, jeg forstaaer nu det Hele.“

„Nei, nei, kjære Bang!“ gjentog hun ængstelig; „De misforstaaer mig.“ Men han horte hende ikke, han forlod Bænken, og foer med iilsomme Skridt ned af Gangen. Hans Indre var i Oprør, Hjertet bankede vildt og hurtigt i hans Bryst, han satte sig ned paa en Bænk, noget borte. I det samme raslede det i Sidegangen, et Menneske sneg sig hen imod ham, det var — Thorsten Theilov.

Theodor foer op. — „De her?“ udbrod han forundret. „Tys!“ sagde Thorsten med en dæmpet Stemme; „jeg kommer for at give Dem et godt Raad, jeg har luret efter den hele Samtale mellem Dem og Anina, og De behøver knap større Bekræftelse, paa det jeg har betroet Dem, end den som De nu har. Kei og Anina ere forlieble i hinanden, det er barestens fordi han frygter Dem som tredie Hone i Kurveh, at han søger at faae Dem til at gjøre Hanebeen for Bjanka. De er beskuppet af ham, som De sidstens lovpriiste saa ivrig; i Aninas Arme vil han ved sig selv lee ad Dem, som en svag, villieløs Dreng. Forpur det, opsoeg ham endnu iaften, fortæl, at De har seet ham i Kortene, viis Dem som Mand, baade for deres egen og Aninas Skyld.“

Thorsten forsvandt efter disse Ord ligesaa hurtig som han var kommen.

„Ja!“ raabte Theodor opslammet og forbittret; „han har Ret, jeg er skuffet af ham som jeg ansaae for min Ven, skjendig bedraget; men jeg vil sige ham det, fortælle ham at han har handlet lavt, som en Skurk imod mig.“ Og han forlod Lysthuset og ilede med denne Beslutning igjennem Haugen for at opsøge Kei.

Han havde ikke gaaet længe, førend han traf ham; han stod ved Udkanten af Haugen, lænende sig op mod en hoi Birk, i dyb Eftertanke; han mærkede ikke Theodor før end denne stod ved Siden af ham.

„Kei!“ sagde han med en lav, lidenskabelig Stemme, „jeg kommer i dette Dieblif fra Anina, jeg har talt med hende, og skjender nu Grunden hvorfor Du nylig saa ivrig søgte at faae mig til at glemme hende for Bianska, Du elsker hende, ikke sandt?“

„Og om jeg nu gjorde det!“ yttrede Kei, „hvad saa?“

„Saa har Du handlet som en Skurk imod mig!“ raabte han forbittret, „og det er skjendigt af Dig at skuffe min Tillid, mit Venskab saaledes.“

„Jeg har ikke handlet som en Skurk,“ svarede Kei phlegmatisk, „Du tager feil, jeg skal overbevise Dig derom.“

„Jo!“ vedblev Theodor, hvis Harmes fleg ved den rolige Tone hvori Kei talte; „jeg siger at Du har handlet som et æreløst Menneske mod mig, og hvis

Du blot besider Hjerdeparten af det Mød, Du praler med, saa har jeg to Pistoler til din Tjeneste."

"Jeg vil ikke slaaes med Dig, Theodor, Du er jo ude af Dig selv, jeg sværger Dig til, at Du tager feil, lad mig blot komme til Orde, saa skal jeg bevise Dig derom."

"Jeg kender nok disse Udflugter, som Du altid har paa rede Haand, jeg gennemskuer Dig ganske; Du tør ikke slaaes med mig, seige Kryster! lad være; før hadede jeg Dig, nu foragter jeg Dig, Du Rujon!" Han vilde gaae.

Marerne svulmede i Keis brede Pande; hans Dine flammede, han gik efter ham, og greb ham i Armen. „Holdt Theodor!" hviskede han med en sjælvende Stemme, „jeg er ingen Rujon; Du skal see at jeg har Mød, jeg vil skydes med Dig, men under den Betingelse at Du skyder først, vil Du indgaa derpaa?"

"Det er mig uden Forskjel" svarede denne, uden at kunne indsee Marsagen til Keis Fordring.

"Godt, godt!" sagde Kei med et Smil, „kom saa imorgen, men tidlig, meget tidlig ned bag Ellekrattet ved Dammen, tag dine Pistoler med, men lad Ingen mærke Noget, hører Du! og gaa nu, lad mig være alene, lidt før Solens Dvgang sees vi igjen." Theodor gik hjem og Kei vandrede dybere ind i Haugen og forsvandt i Mørket mellem Træstammerne.

Solen var endnu ikke kommen frem paa Himlen, den næste Morgen, da Theodor gik ned til det bestemte Sted. Den dybe, højtidelige Stillehed, som herskede trindt omkring,

og som kun blev afbrudt ved en enkelt lille Fugl, der lod sin Morgensang høre fra Træerne, satte ham i en underlig nedtrykt Stemning. Han fastede et veemodigt Blif over til den lille Præstebolig, som laa noget borte, halvt skjult i den tykke Taage, der dampede op fra Enge og Marker. Rei havde allerede længe ventet paa ham; den rolige, frygtløse Mine hvormed han hilste Theodor, dannede en skarp Modsætning til dennes blege og forvirrede Træk; der laa endogsaa noget usædvanlig Venligt og hartad Høitideligt i Reis Ansigt, da han traadte den Anden imøde og leverede ham et lille forseglet Papir, som han bad ham læse siden hen paa Dagen. Theodor tog imod Papiret, han vaklede, hans Hænder rystede medens han ladede Pistolerne. Rei tog den ene, der indtraadte nogle Diebliske en frygtelig Pause, medens de stillede sig hen paa den bestemte Plads. Theodor hævede Armen, Skudet knaldede, Lovet i det nærliggende Krat raslede, Kuglen pøb tæt forbi Reis Skulder, men han stod uskadt, med Armene overførs paa Stedet.

„Du seer nu, min Ven! at jeg har Mod til at staae for dit Skud,“ udbød han i en rolig, dæmpet Tone, „nu falder Turen til mig, men jeg skænker Dig Skuddet, jeg har ingen Lust til at rove Dig Livet.“ —

„Skyd skyd!“ raabte Theodor med en zittrende Stemme, „ingen Romanstreger.“

„Nei! nei, for Guds Skyld, lad være!“ raabte i det samme en grædende Stemme i Nærheden, en ung Pige styrte frem af en Sidegang hen i Reis Favn, det var

Anina. Hun var i fuldkommen Morgendragt; hendes mørke Haar var gledet frem under den hvide Kappe, som hidtil havde holdt det, Tørklædet var falden tilbage paa Halsen; men hun mærkede det ikke, hendes hele Liv laa forenet i det Blis med hvilket hun nu betragtede Theodor.

„D Gudskeelov, at der endnu ingen Ulykke er skeet,“ udbrød hun med den sømteste Stemme, og slynge sine Arme om Keis Hals „jeg blev saa bange da jeg hørte Skudet.“

Theodor stod nogle Skridt borte, med den affkudte, ryggede Pistol i Haanden, den dybeste Fortvivselse talte ud af alle hans Miner, han blev blegere end før, han slængede Pistolen mod et Træ, saa voldsomt at Skæftet splintredes, og med det Udraab: „D Gud!“ styrtede han vild og stormende afsted ud i Marken.

„Gaa tilbage Anina,“ sagde Kei bevæget, „lad Ingen mærke hvad her er skeet, jeg gaaer efter ham, og skal nok stille ham tilfreds.“

„Gjør det, kjære, gode Kei! fortæl ham Alt! aabenbar ham det Forhold vi staa i til hinanden, o dersom Du vidste . . .“

„Jeg veed det, Nina!“ hviskede han huult, „det er igjen et Spor af den Forbandelse som hviler over os gaa nu hjem, jeg kommer snart tilbage med ham.“

Han kyskede hende og i det han gik bort, saae Anina ham tørre Dinene med Bagen af sin Haand; hans Jernnatur var rystet. Hun gik tilbage til Præsteboligen.

Havde hun blevet lidt længer, da vilde hun have

seet et lumskt, mørkt Ansigt at stifte frem bag en stor Ellebust, det var Thorsten Theilov. — „Fjerdømt!“ mumlede han og traadte ud paa Pladsen da han var alene, „hvis blot Kei havde skudt, skulde jeg have faaet en ypperlig Hævn over ham, han vilde have dræbt Theodor, og jeg havde da vundet mit Spil, nu forsoner han sig igjen med ham, og It... dem begge To! min Plan er strandet dennesinde.“ Han listede sig bort og kreb over Stakitværket ud paa Landeveien.

Kei havde truffen Theodor; de gik ved hinandens Side ud igjennem Landsbyen, og Bønderne som agede forbi dem, ind i Heden til deres Markarbeide, og hilste dem, faldt neppe paa den Tanke, at de et Par Diebliske isorveien havde staaet som Tjender med Mordvaaben for hinanden.

„Vær blot rolig Theodor!“ yttrede Kei med en dyb Tone og tog ham under Armen. — „Tiden er nu kommen, Du skal faae Alt at vide, og Du vil da indsee, hvor stor Uret Du gjorde mig igaar. Aabn nu først det Brev jeg nylig leverede Dig, det indeholder kunns faa, men betydningsfulde Ord.“ — Han taug og betragtede ham med et venligt Blik, medens han bred Brevet og læste: „Anina er min Søster!“

Papiret faldt ud af hans Hænder, hans Dine svømmede i en fugtig Glands, han sank til Keis Bryst.

„Er det sandt Kei, Du og Anina, Broder og Søster, og Diggreven?“

„Han er vor Fader“ svarede Kei sagte og klangløs og saae stille hen for sig, „Du har altsaa gjort mig Uret“ vedblev han lidt efter, „ikke sandt? Du til-

staaer det, men jeg kan nok tænke, at det var Thorsten Theilow, som ophidsede Dig mod mig, vi ville derfor glemme Alt."

"Men hvorfor sagde Du mig det ikke iafte? Du funde derved have forhindret et Skridt, som nær havde gjort mig ulykkelig for stedsse."

"Du var for hidsig til at høre mig dengang, og jeg saae ved Udsigten til at dø, et Middel til at løse den Forbandelse, som stedsse har hvilet over mig; det skulde nu ikke stee! og jeg finder mig ogsaa deri. Det. Eneste jeg beder Dig om, er at Du glemmer Anina; jeg har i Aftes sagt Dig Grunden, Du maa indrømme, at I To ikke passe for hinanden."

"Du viser mig Himlen, Rei!" udbød Theodor "og støder mig med det samme ned i Mørket; hvorfor fortæller Du mig at hun er din Søster, og siger, at jeg maa glemme hende? Du kjender ikke Kjærlighed, Du, som selv aldrig har elsket, veed ikke hvor mægtig overveien-
de denne Følelse er, naar den engang er vaagnet."

"Jo jeg har elsket" yttrede Rei med et funklende Blik, "der var en Tid hvor jeg nærede en Kjærlighed, mere glødende end Besuvs Lava!"

"Du?" — sagde Theodor forundret; thi Rei havde i dette Punkt bestandig iagttaget en dyb Tausshed, —
"Du, som stedsse var saa ligegyldig, saa kold mod Alle."

"Regn ikke fra et halvudslukket Kul, til Ilden som fortærede det," sagde han med en huul Stemme, —
"denne Følelse har hos mig antaget et andet Navn; den er blevet til Had, til Foragt for hele Kjønnet; men

kom, lad os følge denne Sti ind i Skoven, Du skal saa erfare hele Historien fra først til sidst." Theodor fulgte, og den Anden fortalte nu under mange lidenskabelige Udbrud, hvad jeg her i Korthed vil gjentage:

Kei var, som allerede fortalt, en Søn af Diggrev og Aninas Broder. Allerede meget ung havde Falk taget ham til sig og ladet ham opdrage til Studeringer. I sit sextende Aar kom han til Hovedstaden for at tage Examen, og kort efter artium sluttede han Bekjendtskab med en af sine Medcolleger, Talmers, og blev introduceret i dennes Familie. Talmers førte et stort Huus; Faderen havde været Formand for et af Collegierne og efterlod Enken ved sin Død to Børn og en betydelig Formue. Emma, saaledes heed Datteren, var meget smuk, meget dannet, i det Hele taget, meget elskværdig; hun var Selskabernes Afgud, sin Moders Stolthed og det bedste af alle Bedrifter, der kunde opstilles paa hendes fortræffelige Egenskaber, var vistnok dette, at alle Damer fandt hende upaaklagelig, thi jeg har ladet mig sige, at det kun sjældent er Tilfældet, der hvor en Enkelt foretrakkes og beundres frem for de Dyrige. Med Alt dette, var hun dog fordringsløs og bescheiden, hun eiede et godt, blødt Hjerte, hendes Bæsen besad foruden hiin yndige Svindelighed og fine Taft, der forstod at rette sig efter Alle, tillige en sjelden Grad af barnlig Naivitet, som henrykkes og glædedes ved de mindste Smaating; og aldrig straaledede to mørkeblaa Dine med en fyrigere Glæde, med en større Omhyed og Velvillie, end hendes. Kei blev altsaa indført i Fa-

milien af Broderen, han tog imod dennes Indbydelse med en vis Interesse, fordi han allerede længe havde hørt den smukke Søster omtale som en af Hovedstadens første Skjønheder; han længtes efter at see hende og anede ikke, at dette Skridt vilde gjøre en Epoke og have afgjørende Indflydelse paa hele hans Fremtid. Den Elegance, Pragt og fine Tone, som herskede hos Talmers, var ham i Begyndelsen uvant, og det kostede ham Møie at blive fortrolig med den. Han var stille og tilbageholden, den Eneste af Alle, som ikke beundrede Emma; ingensinde havde hans Mund aabnet sig til Smiger, han var tilsyneladende ligegyldig og kold mod hende. Emmas Forsængelighed følte sig frænklet derved, uden nogen anden Grund end just denne, viste hun sig venligere mod ham, og behandlede ham med en større Førfømmen end de Dvige; der laa en mægtig Vyst hos hende til at beseire hans Støthed og til at afstvinge ham den Hyldest hun modtog af Andre. Det varede ikke længe førend det var skeet, hun havde naaet sit Maal; men det samme Næt i hvilket hun hilde ham, omvilde hende selv. Hun fandt snart en før ukjendt Interesse for Rei, svag og kraftløs elskede hun det Usædvanlige, det Driftige, det Bilde i hans Charakteer, der ikke boiedes eller beherskedes af Hverdagslivets Former, den levende Indbildningskraft, den glødende Varme, den Djærøhed, ligelangt fra Raahed og Anmasselse, med hvilken han gjorde sine Anstuelser gjældende, og tillige den Vykke hun saae at hendes Velvillie udbredte over hans hele Væsen, alt dette, siger jeg, var Noget, som

udgjorde Stoffet for hendes Betragtninger i Diebliffe fra hvilke hun hentede sig den' sødeste Tilfredshed. Med eet Ord: hun begyndte saa smaat at elske Rei. Hendes Charakter havde en temmelig overdreven Læsning givet et romantisk, sværmerisk Anstrøg, derfor gav den hemmelighedsfulde, uforandrede Tausked, som han stedse iagttog med Hensyn til sig selv, ham blot større Værd hos hende; hun vidste, at han havde lidt meget, prøvet og overstaaet meget, og den Uvisshed hun levede i, den bestandige Tvivl, om hvorvidt han gjengældte hendes Følelser, gav ham større Tilløkkelse, og fremkaldte en Venskab, hvis Styrke hun først senere lærte at kjende. Han var, uden selv at vide det, gaaet den sikreste Vej til at vinde hendes Kjærlighed; han skulde heller aldrig have yttret den inderlige Beundring han følte, ikke den glødende, varme Kjærlighed, som fulgte efter, hvis han ikke havde bemærket den Godhed hun bar for ham. Hun, Gjensanden for den hele Cirkels Opmærksomhed, hævede ham, den Ringeagtede, Ubetydelige, og tilvandt sig derved en uimodstaaelig Magt, der lod ham glemme ethvert Raad, en ellers altid tilstedeværende Besindighed og Klogskab indgav.

Saalunde skete det da, at han en Aften var oppe hos Talmers, tilligemed to andre Herrer. Emma var den eneste Dame i Værelset; hun sad i Sophaen, Rei ligeoverfor hende, og hvergang deres Bine mødtes, straaled de af et umiskjendeligt Udtryk af Godhed og Velvillie for hinanden. Emma lod sit Strikkenogle falde; som af Instinkt sank begge Herrerne, i Lynets Ru

ned paa Gulvet efter det, Rei blev siddende, Emma smilte — et Blif, et Ord, hun rakte ham Haanden over Bordet. — Siden den Aften vare de forlovede. Fra nu af var han ligesom blevet til et andet Menneske, han levede kun for Emma, han elskede hende med al den grændsesløse Varme, hans heftige, fyrige Temperement indgav, hans hele Liv var ligesom en skjøn Drom, der gjorde Gjenstanden derfor ubeskrivelig tilfreds og lykkelig; hun kjendte Omfanget af den dybe inderlige Følelse han bar for hende, just fordi hun selv nærede den i en lignende Grad. Besuvs Flamme, der spruble mod Himlen omhyvælvte af den mørke Natluft havde ingen større Glands end disse tindrende Blikke, som verledes naar de i Andres Nærværelse vare nødte til at paalægge sig selv Vaand; thi Emma kjendte sin Moders Glimmersyge og Stoltthed for vel til at turde aabenbare deres Forhold for hende, Rei havde som mange anden fattig Student — Gud bedre det! — kun meget daarlige Udsigter, og de fandt det derfor begge To klokest, at skjule Alt for det Første.

Et halv Aar gik hen saaledes, Emma blev syg, meget syg, Lægerne tvivlede om hendes Liv. Rei taug, tilfyneladende var han rolig, thi han forstod at beherske sig, han kunde smile, være munter og overgiven, til samme Tid som hans Indre sønderledes af den græseligste Smerte, der laa i dette Dieblif alligevel Noget i denne iskolde Rolighed, som talede tydeligere end de varmeste Ord, og for første Gang anede Fru Talmer, at der fandt et Forhold Sted mellem ham og hendes

Datter, en Tanke som bragte hende til at blegne, men hun var en Dame af Verden, hun tvang sig til at være rolig i hans Nærværelse, det samme evige Smil spillede om hendes Læber som forhen, da han tog Afsked, og først sidenester, brød hendes hele Hæftighed frem mod Emma, der svag som hun var, ikke formaaede at nægte Noget, — Hemmeligheden var afløret. Rei anede Intet. Dagen efter besøgte han atter Talmers. En Pige tog imod ham i Døren og viste ham bort under det Foregivende, at der ikke kunde tages imod Besøg. Dtte Dage senere bragte Tjeneren ham et Brev; han gjenkjendte Emmas Haandskrift og aabnede det med en forventningsfuld Jorighed. Hun skrev: „at hendes Familie var blevet vidende om deres Forhold, de havde forestillet hende det Ufornuftige deri, paa Grund af de lange Udsigter det havde, inden han kunde vente at naa et fast Maal, hun deelte nu selv disse Anskuelser og fandt det derfor rigtigst paa begge Sider, at de brød med hinanden.“

Rei stod som tilintetgjort, da han læste disse Ord. Han troede ikke sine egne Dine; det var umuligt at beskrive de afverlende Jølelser som prægede sig i hans Ansigt: Smerte, Brede, Raseri, bragte alle dets Muskler til at bæve, enhver Tanke om Selvbeherskelse var forsvunden; han kastede sig paa en Stol og græd. Det varede længe forend han fattede nogen Beslutning, flere Timer blev han siddende som en Billedstøtte paa et Sted, men da han endelig reiste sig op, saae man ikke længer nogen Smerte, ingen Fortvivlelse i hans blege,

zittrende Træk, en dræbende, isnende Kulde laa udbredt over dem. Han skrev til Emma, ikke med den glødende Barme han pleiede, rolig, besindig og ligefrem forlangte han at vide Grunden til denne pludselige Forandring hos hende, han bebreidede hende ikke, men bad blot om et oprigtigt, sandru Svar, og lod den samme hemmelige Brevdrager, der saa ofte før havde været Kjærlighedsbud mellem dem, besørge det. Emmas Svar var ligerviis hendes foregaaende Brev, og omtrent af samme Indhold, sluttelig bad hun ham at glemme hende og ikke skrive hende oftere til.

Fra nu af var han fattet, det varede ikke længe, førend han havde vundet den vante Magt over sig, idetmindste saavidt, at han formaaede at skjule sit sønderslidte Hjertes Tilstand for Alle; han forestillede sig selv hvor coquet og letfindig hendes Opsørsel var, han gjorde sig Umage for at glemme hende. — Emma blev frisk; hun tog atter Deel i de Forlystelser og Adspredelser hendes Ungdom indbød til, var atter Ballernes og Selskabernes Dronning, en Gjenstand for de respective Herres Cour. Rei traf flere Gange sammen med hende, endskjøndt han søgte at undgaa det, hun var blevet lidt blegere end før, men den samme livlige Glædes tindrede endnu i de store, mørke Dine, det samme fortryllende Smil spillede endnu om den fine Mund som forhen. To Aar gik hen. Han var blevet juridisk Candidat og ansat oppe i et af Collegierne; hans ydre Stilling var meget god, men han var ikke tilfreds, et mørkt, næsten frastødende Bæsen laa altid tilsyne hos ham, hans Liv

var som det Blomsten fører, efterat man har bortskaa-
ret den bedste af dens Rødder, kun en Skygge af det
foregaaende; sygelig, svag og forfnyet staaer den iblandt
Mængden og længes efter den kommende Vinter, der
giver dens Tilværelse en Ende. „Kjærlighedens Baand
ere lette at bære, men tunge at bryde,“ som en vis Dig-
ter har sagt, jeg husker ikke hvem.

Emma var ikke længer i Hovedstaden. En af Keis-
Benner, som kom i Talmers Huus, fortalte ham det ved
en Leilighed, man sagde at hun var taget ud paa Lan-
det til en Tante. „Hun var noget sygelig i den senere
Tid“ yttrede Bennen ligegyldigt. „Gud skal egentlig vide
hvad hun feilede, jeg troer ikke hun mente stort med den
Munterhed, hun stedse viste.“

Kei taug til denne Yttring, han undgik enhver Lei-
lighed til at omtale hende; hans varme, frænkede Fø-
lelse var efterhaanden blevet til Ligegyldighed, til et
Slags Had for hele hendes Køn.

Det var Indholdet af hvad han fortalte Theodor,
som med uafbrudt Opmærksomhed lyttede til hvert Ord.

„Ven!“ sagde han, „der er gaaet 6 bittre Aar
hen, siden jeg modtog det sidste Brev fra hende, Vi-
vet har givet mig megen Sorg, jeg har havt Meget
at tænke paa, men jeg glemmer hende aldrig; saalænge
Hjertet staaer i mit Bryst, vil den Erindring staa le-
vende hos mig, at jeg for en varm, inderlig Kjærlighed
blev lønnet med Falskhed og Spot; med Tabet af min
Fremtids Lykke har jeg gjort den Erfaring, at da Gud
i sin Brede forbandede Jorden, tog han Last, Svaghed

og Forfængelighed, og skabte deraf en Dvinde; det er ligesom om der hvilede en Forbandelse over min hele Familie, thi Alt hvad Livet eier af Ulykke har hjem søgt os." —

Vænge gif de omkring inde i Skoven, og da Mid-
dag kom, saae man dem Arm i Arm at gaa ind paa
Hindsholm. I Theodors Træk laa et rørt og bevæget
Udtryk, men hos Rei stod den sædvanlige kolde og mør-
ke Rolighed tilsyne.

Branden.

Jeg har i Begyndelsen af denne Fortælling allerede
omtalt, at Diggreven boede i Nærheden af Hindsholm,
nede ved Strandkanten. Omtrent et Bøssfestud oppe paa
Landet, paa en lang Sandrevle som man kaldte Digen,
fordi den i fordums Dage maaſkee havde tjent til et
Bærn mod Vesterhavet, laa en temmelig stor Bygning,
opført af Bindingsværk og røde Muursteen, begroet med
Mos, og trindt omgivet med høie, lynggroede Bakker,
inde ad Landsiden til. Nu var den ikke stort andet end
en Ruin, hvoraf kun den ene Floi, som vendte ud mod
Havet, kunde beboes, den øvrige Deel af Bygningen laa
enten allerede sammensunken i Grus eller stod revnet
og faldefærdig, et Opholdsted for Ugler og de enkelte
Sofugle, som holdt til paa Landet. Her havde han alle-
rede boet i lang Tid, og blev derfor af Folk i Omeg-

nen kaldt Digemanden eller Diggreven. Den vilde, uafbrudte Tensomhed og Stilhed som herskede overalt i dette Nabolag, stemte godt overens med hans Sind, og man saae kun en lille, faldefærdig Kønne i Nærheden, der beboedes af Math Hjeil, hvilken havde paataget sig den Vanvittiges Pleie og Bevogtning.

Det var en Aften i August Maaned, da to Mænd, som det lod til ivrig fordybede i en Samtale med hinanden, skrede hen over den smalle Gangsti der løb langs med Søfysten op til Ruinen paa Digen. Efter en stærk Tordenbyge, som havde raset om Eftermiddagen, var indtraadt et smukt, stille Veir, Himmelen var reen, Fuldmaanen speilede sig i Søen, Taagen dampede fra Moser og Kjør, og Hjeilen sad og peb paa Ræmpehoien som den kunde bedst. De Gaaende vare begge To, høie, og bredskuldrede Personer. Den Ene var ung, den Anden gammel, fort at sige: det var Kei og Diggreven.

I lang Tid havde den Vanvittige ikke havt saa lyse Dieblkke som nu, hans Afssindighed var næsten aldeles forsvunden paa enkelte Spor nær.

„Du siger altsaa, at Anina elsker den fremmede Fyr, som besøger Falks i denne Tid,“ udbrod han med en noget dæmpet Stemme. „Ikkesandt min Søn! det troer Du?“

„Ja!“ svarede Kei, „jeg har længe troet det, og forleden Aften tilstod hun mig det selv, det er derfor jeg har overtalt hende til at gjøre en Tour ned til Ribe, for at besøge Tante. Adskillelse er det Eneste som kan virke, thi hun og Theodor passe ikke sammen.“

„Ja vist Du! — ja vist! det bør hun gjøre; Du har handlet som en snild Karl ved at sætte denne Idee igjennem. Det er løierligt nok, jeg har opdaget, at vor Familie ikke kan være lykkelig i Kjærlighed. Der var nu din Moder, hun elskede mig saa høit, og jeg troede fuld og fast at jeg ogsaa elskede hende, — hun var meget sygelig — Du veed hvad hun feilede og derfor . . .“

„Lad os lade den Sag fare, jeg kjender jo hele Sammenhængen deri ligesaa fuldstændig som Du!“ sagde Rei med en huul og bævende Stemme. „Naar Anina kommer herover imorgen for at see til Dig, saa skal Du ikke lade Dig mærke med at jeg har omtalt Grunden hvorfor jeg raadte hende til at reise, — hører Du Fader! lad som om Du Ingenting veed deraf, det er det Klogeste.“

Den Anden nikkede bejaende, og med saadanne Samtaler naaede de Digen, hvor Rei tog Afsked og gik tilbage igjennem Markveien som førte til Hindsholm, men den Banvittige gik op til sin Bolig.

Rei havde ikke gaaet ret langt, førend han mødte Theodor, som vendte tilbage fra Zulinge, hvor han havde tilbragt Dagen paa Sneppejagt med Thorsten Theilov.

„Det var godt at jeg traf Dig Rei!“ udbød han, da de fulgtes ad, „Du lovede Forleden at fortælle mig din Faders Historie, og jeg har fra dette Dieblif følt en levende Længsel efter at blive indviet i den. Nu kunde Du gjøre det iaften, medens vi gaa hjem.“

„Det skal jeg,“ sagde Rei, „endstjøndt det jeg kan fortælle Dig om hans tidligere Liv, indskrænker sig til

meget almindelige Begivenheder, der neppe ville interessere Dig synderligt."

"Min Fader er født ovre paa Holmsland, i Ringkjøbing Amt, af meget formuende Forældre, der ligesom saa mange andre Fædre, troede at det Fordeelsagtigste de kunde sætte deres Søn til, var Studeringer, uden at raadfore sig med Drengens Talent, hvorvidt han var skikket dertil eller ikke. Min Fader tilintetgjorde alligevel strax denne deres Plan, fordi han ikke havde den mindste Lyst til Bogen, hans Natur var for vild, hans Charakter for ustadig og flygtig til at beskrænktes af et roligt Liv; derimod stod hans Hu og Tragten til Alt hvad der var Farligt og Eventyrligt, og han valgte Soen til fremtidig Tumbleplads. Folk der kjendte ham som Dreng, have fortalt mig, at han i sit 15de Aar var en Hæder for alle Somænd paa Holmsland, og der gives dog modige og frygtløse Mænd derovre. Saasnart han var confirmeret tog han ud, og blev borte i flere Aar; han gjorde Reiser paa Amerika og Vestindien, og ethvert Skib han foer med gjenløb af hans Roes. Saa var det en Sommer han gik til Sydamerika med en engelsk Kuf, og strandede paa Kysten af Puerto bello. Hele Besætningen gik under paa ham nær, og ved sit Forsøg paa at naa Land blev han qvæstet i Hovedet af et Stykke Tommer fra Braget, der tornede imod ham. Blodende og bevidstløs sank han ned paa Strandbredden, og da han atter kom til sig selv, laa han i en Seng med forbundet Hoved, hos en spansk Familie, der havde en Villa tæt ved Soen. Deres eneste Datter, Maria,

var hans Pleierinde. Med en mageløs Omhu tog hun sig af den Fremmede, vaagede ved hans Leie, trøstede ham, og søgte paa enhver mulig Maade at lindre de Pinsler hans smertelige Saar forarsagede. Ved denne Leilighed opstod et Forhold mellem min Fader og den fyrige Spanierinde, de elskede hinanden, spadserede sammen omkring i Omegnen, da han begyndte at gaa ud, og vare stedsse i hinandens Selskab. Omstændigheder tvang ham senere til et hurtigt Giftermaal med hende, og efter to Aars Forløb kom han tilbage til Jylland og bosatte sig nede paa Digen, hvor han endnu boer. Maaden paa hvilken han flygtede fra Amerika, — thi at han undveg, veed jeg vist — har han aldrig indladt sig paa at fortælle, men af enkelte Uttringer jeg hørte i min Barndom, troer jeg at han undslap paa en fransk Korvette. Hans Forældre paa Holmsland vare imidlertid Begge døde, og han selv syntes at være blevet et ganske andet Menneske siden Tilbagekomsten; hans forrige Liv og Munterhed var borte, han var stedsse mørk og indesluttet, og af og til sporede man i hans Handlinger Tegn til det Banvid, som siden tiltog i en saa frygtelig Grad. Jeg troer at hans nuværende Forfatning er en Folge af den Contusion i Hovedet han fik paa sin sidste uheldige Reise. Stemningen mellem mine Forældre skal Ingeninde have været god, de passede slet ikke for hinanden, han var raa, opfarende og hestig, hun derimod sensibel og svag, og kunde ikke finde sig i det eensomme, affondrede Liv hun var nødt til at føre her i denne Ørken, der ikke havde et Atom tilfæl-

le s med hendes Fødelands yppige og blomstrende Dale. Hun døde af Hjemvee; læg Mærke til, Theodor!" vedblev han med en dyb og underlig Betoning, „jeg siger at hun døde af Hjemvee, de Rygter der ere udsprede om hendes Forsvinden, troer jeg ikke, og dem maa Ingen tro, som mener mig det vel. Jeg er Digs grevens Son! Siden hendes Død forværedes hans Tilstand i saa Aar til et fuldkomment Banvid, der i Begyndelsen var saa hæftigt, at han flere Gange prøvede paa at berøve Anina og mig Livet, jeg bærer endnu et uudsletteligt Mærke derom. Vi kom derfor meget unge ud blandt Fremmede. Anina blev taget i Huset nede hos Præstens, jeg af Falk. Dermed har jeg fortalt Dig den hele Historie."

Rei tang og gik bevæget og hurtig hen af Gangstien mellem Kornet, uden at see i veiret.

„Men hvorfor dulgte Du dit Forhold til Anina?" spurgte Theodor nogle Minuter senere, „saaledes at jeg ikke kom til Kundskab derom, førend Du forleden fortalte mig det?"

„Hvorfor skulde jeg vel betro Dig denne Sag, som jeg kun kunde forklare halvt, og berøre de ulykkelige Forhold, der vare forbundne med vort Slægtskab? Jeg omgives Anina ligesom jeg omgives Bianka, ligefremt og fortroligt, saa at Du ikke kunde mærke Forstjellen mellem den som var min Søster ved Kjødets Baand, og den som Tiden og Opholdet hos Falk havde gjort dertil. Det var desuden aftalt mellem Anina og mig, at vi saa lidet muligt vilde indvie Fremmede i vor Hem-

melighed; nu har Tilfældet aabenbaret Dig Alt; thi Bianca, den gode Pige, var sin nok, til aldrig at berøre denne Streng, da hun vidste at vi ikke ønskede det."

De stode nu udenfor Hindsholms Port og Samtalen var endt.

Den Banvittige havde imidlertid naaet sin Bølg.

"Det er meget mørkt her!" udbød han, da han kom ind i Gaarden og skred over Muursteensstumper og Ralk hen til den Flei han beboede. "Men jeg er dog slet ikke alene, hver Aften har jeg et talrigt Selskab hos mig, Uglen er en munter Taarnvægter og Flaggermusene holde mig aarvaagen den hele Nat. Jeg har ogsaa Selskab behov, for hvergang jeg er inde i mit Slot og begynder at tænke mig om, staaer hun mig alletider i Hovedet. Slaaer jeg mig til Ro, kommer hun hen paa Stolen til mig, sidder sig paa mit Skjød, ligesom hun gjorde i gamle Dage, og slynger sine Arme om min Hals. — Uh! men hendes Arme ere kolde og flamme; hun kysser mig, men det er ikke disse varme Kys hun gav mig i Forstningen, hendes Læber ere ikke mere bløde, hun er ikke smuk som dengang, og hendes Aande — den er som Gravluft — nei ikke som Gravluft, den brænder, den piner, den qvæler."

Under denne Monolog steg han op ad den høie, forfaldne Bindeltrappe, som førte til de Bærelser han beboede. Paa eengang stod han stille, han lyttede, han holdt sig med frampagtig Hæftighed fast ved Muren, og stirrede ubevægelig hen paa et mørkt Sted; hans Dine svømmede i en overnaturlig, straalende Glæde, og det

var Affindighed, det var det frygteligste, vildeste Banvid, der frembragte denne Tilstand.

Tys Kammerater! hviskede han med en huul Tone, „ti stille, Du Ugle deroppe, hører Du ikke, Maria taler! Hvad vil Du mig? Hvorfor kalder Du? Hvorfor vilde Du knytte din Skjæbne til min? Saa Du ikke den Forskjel der var mellem os? Jeg var raa, vild, faad, som Ukraines Hingster, og Du var et Lam, et stille, venligt Lam, det passede ikke; det var din egen Skyld at jeg blev kjed af Dig, hører Du! nu brænder jeg derfor, der er smeltet Svovl i mine Arter, og Hjernen springer omkring i mit arme Hoved som et utæmmet Føl.“ —

Han aabnede Døren til sit Bærelse. Maanen stod over Havet, dens Straaler faldt i en skraa Retning ind ad Vinduet hen paa Bægen, hvor et smukt Fruentimmer-Portrait var ophængt. Som en Støtte blev han staaende stille ved dette Syn. Hans hele Legeme rystede, en kold, isnende Sved brast ud af alle hans Porer.

„Maria!“ hviskede han med zittrende Læber, „hvad vil Du her? Hvorfor piner Du mig, ved stedse at stille Dig frem for mit Blik? Gaa! gaa!“ hylede han, og bedækkede sit Ansigt med Hænderne. Derpaa foer han hen til en Klokke, som hang i en Krog, og trak flere Gange hurtigt i den. „Math! Math!“ skreg han med en Stemme, som gav Ekko i den øde Bygning, „kom herop! jeg kan ikke udholde hendes skarpe, stirrende Bliffe.“

Lidt efter lod Trin hen over Gangen; Døren gif

op, Math traadte ind i Bærelset med en Lygte i Haanden. Diggreven styrtede hen imod ham.

„Hurtig, Math! hurtig! tag dette Billede ned af Bægen, jeg vil ikke see paa hende, hun stirrer saa frygtelig paa mig, og saa leer hun ad mig og truer mig med Haanden. — Hun er saaret, see blot hvor Blodet løber hende ud af Munden; men hvad kommer det mig ved, det var ikke min Skyld at hun faldt ud af Baaden.“

Math gjorde stiltiende som han forlangte, og vilde bringe Stykket ind i et affides Kammer, men den Bannvittige bad ham at lade det blive i Stuen.

„Hun maa nok være herinde, lille Math!“ sagde han i en blød Tone, „den stakkels Maria! hun blev altid saa bedrovet, hvergang jeg forlod hende og hun maatte blive alene tilbage; jeg vil kun, ikke have hende lige for mig. — Gaa nu Math, gaa! lad mig være alene, jeg har noget at tale med min Kone om, som Du ikke maa være Vidne til.“ — Den Gamle sukkede, han tørrede en Taare af sit Øie og gif, hans Lygte blev staaende paa Bordet.

Det er dog syndigt at saadan en Mand skal være forfærdet i Hovedet,“ mumlede Tateren ved sig selv, mens han vendte tilbage til sin Hytte. „Han kunde dog ligesaagodt bleven ved at være klog. Jeg har kjendt ham i hans Belmagtsdage, da han en Aftenstund reddede mig fra ... Herre Gud! da skulde der Ingen have sagt, at det vilde faae en saa ravgal Ende med ham.“

Diggreven gif med lange, hurtige Skridt og Ar-

mene fast slynge i hinanden, op og ned i Bærelset,
 „Maria!“ hvistede han, „kom hen til mig, lad os igjen
 være gode Venner! vil Du? Søde, kjære Maria! vær
 ikke vred længer, fra nu af skal jeg altid være god mod
 Dig, og ikke faae Dig til at græde oftere. — Ræk mig
 din Haand til Tegn paa Forsoning,“ vedley han i en
 blød og søm Tone. „Du var dog stedsse den, som først
 gav efter forhen, hører Du! vær nu ikke stridig. Hvad!
 Du vil ikke? Du bliver staaende? Du trodser mig
 igjen? Det vover Du? Godt! godt! saa do da nok
 engang!“ Og han greb Portraittet, slynge det med
 en ubændig Kraft ned i Gulvet, trampe paa det og
 rev det i smaa Stykker. „Do! do!“ skreg han, „lad
 mig aldrig see Dig oftere.“ — Han lagde sig ned, sam-
 lede Lærredet sammen og antændte det ved Lyset. Det
 blussede hurtigt op. „Saa! nu brænder Du ogsaa!“
 jublede han med en rædsom, skaldende latter. „Vi
 have truffet hinanden midt nede i Helvede, vi brænde
 begge To.“ Og der var en frygtelig Sandhed i disse
 Ord, thi Flammerne greb i samme Dieblis fat i hans
 Klæder. — „See hvor hun krymper sig sammen i Do-
 den,“ vedblev han, „ha! ha! det er nok varmere end at
 drukne! hun griber efter mig, hun græder, hun skriger
 om Hjælp, hun seer ind ad Vinduet til mig, — her,
 der, overalt, — o, red mig! frels mig fra hendes Favn-
 tag. — Ja, ja, ja, — jeg veed det, — jeg vil tilstaa
 Sandheden! — jeg har dræbt Dig, druknet Dig, fordi
 Du var skjæv og styg!“

Han rev Haarene af sit Hoved med rædsomme

Skrig, og væltede sig omkring paa Gulvet. Derved sluktes Ilden i hans Klæder. — Pludselig sprang han op. „Hun er maaskee ikke død endnu, — hun svømmer omkring paa Vandet efter Baaden, — jeg seer hendes blege Haand strække sig op imod mig; — hør! hun beder om Hjælp, — Bølgen skummer under hendes Kamp for at naa Revet. — Maria! — bi lidt Maria, jeg kommer!“ —

Han styrtede ud af Stuen, igjennem Ruinen og nedtil Stranden, uden at agte paa Ilden oppe i Bærelset greb videre om sig, og i et Dieblisk antændte det tørre Gulv, og derefter Tapeterne og Panelværket, som beklædte Væggene. Trækvinden igjennem de sønderslagne Ruder og igjennem Døren, som han havde ladet staa aaben, forstærkede den, og det varede kun nogle faa Minuter, førend Luerne sloge ud af Vinduerne og udbredte sig i hele Bygningen med en voldsom Hurtighed. Math var den Første som bemærkede denne Ulykke, han ilede saa hurtig han kunde op paa Digen, igjennem alle Bærelser, for at søge efter den Vanvittige.

Beboerne af Hindsholm sad just nede i et Lysthuus i Haugen, i en temmelig munter Stemning, da En af Gaardens Folk gjorde Ansøgning. Forsærdede ilede Alle hen til Laagen som vendte ud mod Søen.

„Det er paa min Tro, Diggrevens Huus, som brænder!“ udbød Falk forundret.

Anina udstødte et Rædselskrig, og de ilede hurtigen hen til Stedet. Rei foer foran dem. Ilden at ændse

Faren, fløi han ind i den brændende Bygning for at redde Faderen. Han mødte Math, som i dette Dieblif var vendt tilbage fra sit Forsøg paa at finde sin Herre. „Hvor er han?“ skreg Kei Tateren imode. „Har Du faaet ham bort herfra?“

„Jeg søger om ham,“ svarede denne bange; „Jeg kan ikke forstaa mig paa hvor han har forputtet sig, for lidt siden forlod jeg ham i det blaa Kammer, som vender ud mod Søen, men der har Ilden allerede spærret Veien.“

„Hurtig Math!“ raabte Kei; „følg efter mig, lad os søge at naa det, fra den anden Side af. Bindelstrappen er endnu aaben, vi maa frelse ham, paa hvilken Maade det end skeer.“ Han foer med disse Ord tilbage om Ruinen, for paa den modsatte Side af Taarnet at naa en Gang som førte til Dagligværelset. Math fulgte ham med en Drengs Hurtighed. De forsvandt begge To i Rogen, som qualmede ud fra alle Sider.

Diggreven var imidlertid gaaet ned til Stranden, uden at bemærke den Ulykke han havde anrettet oppe i sit Værelse. Da Luerne slog ud igjennem Binduerne og Gjenskinnet spillede hen over Søen vendte han sig forundret tilbage mod Digen og betragtede med et dumt og aandløst Blik det umaadelige Ildhav som i et Nu fremstillede sig for ham. Der var ikke et Gran af Fornuft tilbage i hans Sjæl i dette Dieblif, hans Ansigt fortrak sig i de forffjelligste Gebærder.

„De illuminere!“ skreg han hæs, klappede i Hænderne og sprang med et affindigt Hyl iveiret. — „det

er vor Bryllupsnat, — de pynte Sovestammeret, — Maria venter mig, jeg maa tilbage, op til hende.“ Saaledes talende, løb han hurtigt bort fra Stranden, op ad Beien til den brændende Ruin.

Anina og Bianca stode ved Siden af hinanden, oppe paa en lille Høi, der i Slottets Belmagtsdage havde ført til Haugen, og hvorpaa endnu nogle halvudgaaede Ellebuske lude, som Ruiner af et fordums Lysthuus. Bleg og rystende betragtede den Første det rædsomme Syn der laa udbredt for hende. Hun ængstedes ved Tanken om den Fare, hendes Fader svævede i, hvis han endnu var inde i Gaarden. Da raslede det pludseligt i Busken hun stod ved; Grenene bleve bøiede tilside, den Banvittiges blege, fortrukne Ansigt stirrede Pigerne imøde, og han traadte strax derpaa hen til dem. Overrasket udstødte Begge et gennemtrængende Skrig, og flygtede bort, ned af Høien. Diggreven syntes i Begyndelsen ikke at have bemærket dem, men da han hørte deres Raab, ilede han ned af Høien, og greb Anina i Flugten.

„Anina!“ raabte han glad, „mit Barn, min eneste Datter! Du her? — Kom til mig. — De sige at den fremmede Student vil gjøre Dig til sin Kone, — det duer ikke, følg nu med op til din Moder, hun længes efter os. See, hvor smukt hun har pyntet Huset med røde og gule Baand, medens jeg var borte. Kom mit Barn, kom!“ — Forgjæves streg hun, forgjæves søgte hun at fly, Diggreven indhentede hende atter, han greb

hende, hævede hende med gigantisk Kraft op i sine Arme, uden at agte paa Theodor, der i det samme var kommen til, loffet af Skriget, og søgte at standse ham; som en opjaget Hjort, foer han op ad den skraa og steile Gangsti til Digen med hende. Aninas hvinende Angstfrig hendsøede i Luernes Bragen, han styrtede ind ad den brændende Bygnings Port, med den næsten bevidstløse Pige.

Rei var vendt tilbage, efterat han forgsæves havde søgt sin Fader i alle Bærelser; han stod nu nede for Enden af Digen ved Falk, da Theodor styrtede hen til ham med det Raab: „For Gud i Himmels Skyld, frels hende — hun brænder!“

„Hvem?“ spurgte Rei forstræffet, „tal Menneſte! hvem brænder?“

„See! see! hende, Anina, din Søster!“ Med disse Ord foer han op mod Huset.

Rei vendte sig hen mod det betegnede Sted. Bledet standsede i hans Arer, alle hans Lemmer dirrede af Skræk, thi oppe paa Spidsen af Taarnet stod Diggreven med Anina i Armene. Luerne spillede i alle Retninger omkring dem, men den Banvittige syntes at være følesløs for Alt, en usigelig Glæde lyste ud af ethvert Træk i hans blege, farveløse Ansigt, som Ilden gav en grel og klar Belysning. Det var i Sandhed et græsseligt Syn at see ham saaledes. Han lo. „See! see!“ skreg han med en skingrende Stemme, som langt overdøvede Luernes Bragen. „Nu kommer Maria, hun seer saa venlig til mig, hun er ikke længer vred, o! o!

o! Eystighed og Munterhed, Kjærlighed og Herlighed, Hurra!" Og han dansede med affindige, isdelydende Skrig omkring paa Taarntinden, ringeagtende alle de Forsøg Anina gjorde for at slide sig løs fra ham.

Kei agtede ikke længer nogen Fare; han soer ind i Puerne for at redde sin Søster, men det var umuligt at bane sig Vej igjennem Ildhavet, som allerede omspændte hele Bygningen. Theodor blev baaret saaret og bevidstløst bort fra et lignende Forsøg han havde gjort, paa den anden Side af Vindeltrappen.

I dette Dieblis blev en tredie Skikkelse synlig oppe paa Taarnspidsen. Det var Math Hjeil. Han omslynge Diggreven for at fravriste ham Anina. Den Gale værgede sig fortvivlet, men her gjaldt det Liv og Død, der maatte vindes eller bukses under. Røgen omhyvlede dem, lange Ildflager, fulgte af Millioner blodrøde Funker, slynge sig hen over Stedet, et mørkt Legeme sank ned fra Tinden, et langt hvinende Klageskrig fulgte efter det. Endnu en Minut stod Taarnet, derpaa vaklede det, en huul Bragen lød, og Taget sank og Murene revnede, den hele Bygning styrtede ned i Grunden. Et Dieblis sagtnedes Puerne, derpaa sloge de sammen med en rædsom fortærende Kraft, man saae Intet uden Ild og Røg.

Den næste Formiddag da Kloffen var henved 10, kom Spreiten fra Ringkjøbing kjørende i fuld Galop for at hjælpe til med Slukningen, men den kom lidt forfildet.

Gjensyn.

Anina var frelst. Næsten bevidstløst bar Tateren Math hende ud af det flammende Baal. Han var blevet ilde tilredt af Luerne ved dette Bovestykke, men den uegennyttige Dpoffrelse, som udgjorde Grundtrækket i denne Mands Charakter, lod ham glemme ethvert Gjensyn paa sig selv, hvor det gjaldt at hjælpe den han ansaae sig forbunden, og dette var Tilfældet med Diggrevens Familie. Skjøndt han aldrig udlod sig om Grunden til den Kjærlighed han følte for dem, saa er det dog ikke underkastet nogen Tvivl, at den Vanvittige i en tidligere Periode maa have gjort vel mod Math paa en eller anden Maade, og dette stræbte han nu at forskyde ham saa godt han kunde. I henved fire Aar havde han boet oppe paa Digen, uden at Nogen vidste hvad han levede af, eller paa hvilken Maade han tilveiebragte de Penge han kjøbte Victualier for, nede i Hedekroen. Han var den Eneste af Alle, der besad nogen Magt over Diggreven, og Grunden var vel fornemmelig den ubyre Legemsstyrke, som Math ved enkelte Leiligheder saa sig nødt til at gjøre gjældende.

Dagen efter Branden fandt Arbeidsfolkene som ryddede Gruset tilside, et forbrændt, ufsendeligt Liig midt i Dyngen af den Hob sammenstyrtede Muurstumper hvor Taarnet havde staaet. Det var den Vanvittige.

Der var gaaet en Maaned hen siden hiin ulykkelige Nat. Theodor havde tilbragt denne Tid i Sengen;

han var blevet farlig saaret ved det uheldige Forsøg paa at frelse Anina, et Muurstykke var styrtet ned over ham og havde qvæstet ham flere Steder i Hovedet. Han havde ikke seet hende siden, og alt efterhaanden som Tiden svandt, svandt ogsaa den Tomhed som dette Savn forarsagede ham, en anden Gjenstand begyndte at beskæftige hans Tanker. Bianca pleiede ham, hendes Omhyggelighed, hendes utrættelige Beredvillighed til at forekomme ethvert af hans mindste Onsker, blev ikke uden Virkning paa ham, og Doktoren hvistede ham flere Gange saa fint i Dret: at det i Besynderlighed var den unge Dames Pleie, han kunde takke for sin hurtige Helbredelse.

Det er vel ingensinde, at Dvindens Charakter viser sig fra en skønnere Side, end i det Dieblis hun staaer ved Sygeleiet som den Lidendes Hjelper og Trøsterinde. Det er, efter min Mening, en Plads som hun saa ganske udfylder, det er der hun har Leilighed til at udfolde hele den Skat af ælskelig Omhed, af blid, ufortroden Taalmod, hendes Hjerte gemmer, uden at trættes af det ilde Lune, eller den Brantenhed, der som oftest er det Eneste der lønner hende. Den Ting har imidlertid for ofte været prentet, — og hvilket Thema har i Grunden ikke det — til at jeg agter at gjøre noget Opfølg derpaa. Det var blot saadan Noget som faldt mig ind, og jeg vilde ikke sige andet dermed, end at Biankas Omhyggelighed, hendes utrættede Taalmod ikke blev uden Virkning paa Theodor. Han erkjendte den, læste i hendes dunkle Blikke, den ufordulgte Glæde, med hvilken

hun bemærkede hans gradvise Bedring, og han skjønnede derpaa. Bianka — den skjønneste, nydelige Bianka! — var ham ikke længer ligegyldig, han følte Gudhed og Belvillie for hende, og denne Belvillie gav snart Plads for en dybere og inderligere Følelse; thi i et ungt Menneskes Hjerte har Følelserne intet Havblis, Alt er livligt, stormende og let modtageligt for nye Indtryk, der udslette og vel ogsaa tilintetgjøre de forrige; det er først den kommende Alder der gjør Hjertet koldt og roligt, og dæmper dets Ild og Varme.

Vi ere i Efter sommeren, Markerne gjenlyde af Høstfollenes Latter, af Veens Klang og af Fuglenes melodiske Toner; de synge, de Stakler, saa veemodige, saa høitidelige og alvorfulde, som om de have nogen Anelse om den barske, hvidhaarede Olding, der begynder sin Rejse over Jorden, ham for hvis kolde, dræbende Aandede Naturens Liv og Blomster blegne, og synke i den Grav, den næste Vaar først vækker dem af. Utallige Skarer af Størke og Svaler samle sig under Himmelsrummet, i lange Geledder, og øve sig i hurtige Svingninger til den forestaaende Afreise.

Det var hen paa Eftermiddagen, Himmelen var meget mørk og skyfuld, det lavede sammen deroppe til Regn eller Torden, hvad det nu kunde blive. Rei var spadseret ud i Marken. Uden noget bestemt Maal for sin Vandring havde han drevet omkring paa Kryds og Tvers, han havde været oppe paa Digen ved de nedbrændte Ruiner af hans Faders Huus. En heel Time havde han staaet der og betragtet de sortbrændte Gruus-

dynger, med et mørkt, stirrende Blif, et Blif, som indjog de enkelte Arbeidere der vare beskæftigede med at oprydde Pladsen, Skræk og Rædsel; det var ikke Smerte eller Sorg som stod præget i hans blege Ansigt, det var meget mere saadan et vist ubeskriveligt Udtryk, et Slags Haan, som spotter og trodser Smerten, en Mine som den man kan tænke sig at Byrons Manfred paa tog sig, da han traadte ind i Underverdenen, og lo af Skæbnen, af alle mulige Onder og Ulykker, medens han udfordrede og forhaanede dem.

Der gives somme Diebliske i Menneskets Liv, idetmindste i Enkeltes, hvori en vis Livslede, en Art Bæmselse for vore Omgivelser, for Alting fortsagt, gjenbæver Hjertet; det er igjen et af disse Momenter hvori vi spore Virkninger, hvis Aarsager stedse ville blive en dunkel, uaffloret Gaade. Saaledes var Keis Tilstand nu. Han havde tænkt over meget i sit Liv, som Mange enten aldeles intet Begreb have om, eller i det mindste fare hurtigt og let over; han havde betragtet sin Tilstand fra flere Standpunkter, iagttaget alle dem han kom i Berørelse med, og det var et bittert, et lidet lønnende Resultat han fik ud deraf. Tro mig, fjære Væser! hvem du end er, der er Intet mere smerteligt eller utilfredsstillende for Hjertet end Menneskeskudskab. Vi trænge til Illusioner, de ere aldeles nødvendige for os, det er alene dem, som skaber den skønne, idealske Verden hvori vi med Tilfredshed bevæge os. Naar den Tid kommer, da en mørk Skæbne, eller en Række af Aar har berøvet Hjertet alle dets Skuffelser, naar Ver-

den stiller sig for vort Blik i sin sande, nøgne Skikkelse, saa svinder Glæden, saa svinder Lykken, og vor Tilværelse er som en søvnløs Nat.

Rei kededes ved Livet, der var Intet, slet Intet mere tilbage i Fremtiden, ved hvilket hans Tanker kunde dvæle med Henrykkelse, det Indigste; det Bedste vi eie: — Haabet, var ham berøvet siden hiin skønne Morgen, da Solen smilede paa hans Bei, eller mindre romantisk talt: siden hans Forhold til Emma Talmer var opløst. Rei kededes ved Livet, han havde tænkt over det, trængt ind i Materialismens Videnskab, i den ulykkelige Kunst, der søger at anatomere Alt, for kun at skabe sig Sorg, Kummer og Dvaler af Alt; han ønskede sig Døden! — nei han ønskede den egentlig ikke, den Uvisshed om det dunkle, ubekjendte Hiinsides, som endnu intet menneskeligt Die gjennemtrængte, hans Tvivl, hans Frygt: — Alt forenede sig for at martræ ham, og Reis Liv var et brændende Helvede fuldt af Elendighed. Det er en drøi Skole at gaa igjennem, den, hvor Sorg og Ulykke sidde som Læremestre paa Cathederet, men man har godt deraf; det falder lidt vanskeligt i Begyndelsen at vise Verden et smilende Ansigt, naar Smerten rister sin dybeste Rune i et knust Bryst, men man maa gjøre det, for at handle som Mand; thi det er nu engang ikke anderledes i Livet, at almindelige Mennesker, i samme Forhold som de lade sig henrive af deres egne Gjenvordigheder, ere kolde, ligegyldige og følesløse for Andres.

Binden reiste sig, den drev Skyerne paa hinanden

med en ilende Fart, Havgusen kom ind fra Nordsoen af, og udbredte sig i et Nu saa langt Diet kunde naa. Det regnede. Bønderne forlode deres Markarbeide..

Kei var gaaet et Stykke ind i Skoven, men da han mærkede at Vanddraaberne begyndte at pible igjennem Bladene, og han kunde see paa den mørke, overtrukne Himmel, at det ikke saasnart igjen vilde blive Dopholdveir, ilede han ned mod Halkjær Slot, et Sted som Væseren imidlertid forgjæves vilde gjøre sig Møie med at søge nuomstunder; det er forsvundet lige til de sidste Spor, en udsel, fattig Landsby, som bærer samme Navn, har reist sig paa dets Territorium, og der er lige saa stor Forskjel paa det nuværende Halkjær, og Slottet som denne Historie taler om, som der er Forskjel mellem Barnets gyldne Dremme og Fremtidens nøgne Virkelighed.

Kei havde under hele sit Ophold paa Hindsøholm ikke nærmet sig denne Bygning saameget som nu, og det af den Grund, at han vidste at der boede en Slægtning af Fru Talmer paa Slottet. Det var overensstemmende med hans Principer, at sky Alt hvad der stod i Forbindelse med denne Familie og dette Navn. Det skylregnede, stedse stærkere og stærkere. Kei søgte Ly under en Dørhvalving i Muren, fra hvilken der førte en Udgang i Slottet til Skoven. Vinden hylede hæst og tudende ind imellem Træstammerne, den hvirvlede store Stotter af visnet Løv og Straa omkring i alle Gange. Dvæget, som græssede i Omegnen, brølede og befandt sig meget ilde ved dette Uveir, men Kei var til-

freds, der kom mere Liv i hans Dine, hans Læber smilede, og som han der stod, lænet tilbage mod den tilslukte Dør, med Armene fast sammenslyngede over det brede hvælvede Bryst, kunde man med Grund have antaget ham for et Bæsen af en høiere Natur end dem Menneskene kjende til; han lo, og lo ret af Hjertenslyst; Oprøret omkring ham satte hans Sind i en muntre Stemning end det havde været hele Dagen, saaledes, just saaledes maatte det være: Kamp og Oprør mellem de stridende Elementer, for at en Charakter som hans kunde være opromt og tilfreds; thi ogsaa i hans Bryst herskede der Strid og Oprør, der var i dette Minut Harmoni mellem ham og den Scene hans stirrende Blik dvælede paa. Hvorlænge han saaledes stod, i denne vaagende Drøm, vidste han ikke selv, ikke heller syntes han at bemærke, at Døren han lænede sig op til, lidt efter lidt gav efter for Bægten af hans Legeme, indtil den paa eengang styrte bragende op, og Rei fløi bag efter, med den nydeligste Saltomortale af Verden, ind i et lille, elegant Kabinet. En ung Dame var i Værelset, hun udstødte et Skrig ved at see ham gjøre denne pludselige Bolte, hun havde førend han kom, siddet ved Binduet, og seet ud paa Uveiret, stirret saalænge paa det, til Taarerne randt hende ned ad Kinderne, men om det var Oprøret i Naturen der tilstalte hende saameget, eller den Retning hendes Tankegang under Betragtningen deraf havde taget, det vidste hun selv og ham som seer tilbunds i et Menneskes Sindelag. Hun var fint og smagsfuldt klædt, hendes

Figur var slank og nydelig, hendes Ansigt smukt, men blegt, og dets Udtryk saare lidende. Rei reiste sig hurtig op, han smilede over den comiske Situation han i dette Dieblif befandt sig i, og begyndte i det almindelige Høflighedsprog at fremføre en Undskyldning, men Smilet og Ordene døde pludselig paa hans Læber, — han stirrede — blegnede — bævede, — nei, det var umuligt, og dog — jo! et Secund tilintetgjorde enhver Tvivl han endnu havde tilbage.

Det var Emma Talmer han stod for.

Men saa stor var hans Selvbeherfskelse og den Magt han havde vundet over sig selv, at alle synlige Spor af Overraskelse ved dette uventede Syn et Dieblif efter vare forsvundne, en stolt og rolig Kulde traadte istedet.

„Froken Talmer!“ udbrod han, og Stemmen gik indre ganske umærkeligt. „Jeg forsikkrer Dem om at det var meget imod min Villie jeg kom her.“ Og nu fortalte han med en ivrig Hurtighed hvorledes det Altsammen var gaaet til, og at alene en tilfældig Hændelse lod ham træffe sammen med hende, uden at han iforveien havde mindste Anelse om hendes Ophold paa Halkjær. Emma betragtede ham taus.

„Jeg troer Dem nok, Falk!“ sagde hun med en svag og neppe hørlig Stemme, „De behøver ikke at give mig denne Forsikring.“ Hun sank næsten bevidstløst tilbage paa Stolen.

Rei stod en Tidlang rolig foran hende, en ubeskriv-

velig Kamp bevægede hans Bryst, men han var fattet da Emmas Dine atter dvælede paa ham.

„Jeg gaaer!“ sagde han hæst, „ha, ha! De ryser, De bærer forstræffet tilbage for mit Alsyn — De har vel Grund dertil, Pige! De, den Eneste jeg i mit hele Liv har elsket, De, hvis Lykke, hvis Fremtids Held jeg vilde have kjøbt for den sidste Draabe af mit Hjertes blod, De har handlet falsk imod mig, De har gjort mit Liv, min Tilstand til et kvalfuldt Helvede, horer De? Dette vilde jeg sige Dem, Intet videre, nu gaaer jeg. — Farvel Emma!“ Han udstødte en græsselig hysterisk Latter og vendte sig om mod Døren for at gaa.

Emma reiste sig, hun græd, hun søgte at tale, et Ord, blot eet Eneste, svævede over hendes Læber, saa sank hun tilbage, hun besvimmede. Rei vendte sig om mod hende, løftede hende op, og satte hende hen i Sophaen. Lidt efter slog hun Dinene op, hun sad taus og stille foran ham, men dette Blik der tolkede hendes Sjæls lonligste Tanke, dette smertelige, bævende Udtryk, dette yndige Ansigt, hvis Træk ingen Sygdom, men vel Sorg og Smerte havde blegnet, — der var en Stemme som talde høit og lydeligt i hans Indre om at Alt var en Misforstaaelse. Hun havde Intet talt, blot nævnet hans Navn, men han følte at han endnu var elsket.

„Emma!“ udbrod han, med sin dybe Stemmes blødeste Tone. „Jeg læser Noget i dit Blik som siger, at Du ikke har glemt mig.“ Han greb hendes Haand,

hun lod ham villig tage den, han vilde tale, men det var ham ikke muligt i dette Dieblif.

Rei skjulede sit Ansigt i sine Hænder og græd.

Der er noget Rystende, ved at see en kraftfuld Mand græde, og hos ham var det ikke Svaghed, det var blot Yttringen af et overstrømmende, bevæget Hjerte. Hvad var nu den Skjæbne, hvis Forbandelse han nylig havde sukket under? Hvad var Sorg og Kummer, hvis tyngende Haand nylig havde bragt ham til at ønske Døden? — Intet! forvunden var Alt dette, ligesom Uveiret udenfor, ligesom den lysnende, venlige Sol, hvis Straaler atter smilede varmt og oplivende ned paa den døende Natur, saaledes bevægede ogsaa en levende, ubeskrivelig Glæde sig hans Hjerte. Han omfavne Emma, trykkede hende til sit Bryst og kaldte hende med de sødeste Navne Sproget eier; men Emma sled sig løs af dette hæftige Favntag, hun reiste sig op af Sophaen, og traadte tilbage i Bærelset.

„Gaa Falk!“ hviskede hun bevæget og rystet, „forlad mig, Tante er inde i det næste Bærelse, hun kunde høre din Stemme og komme herind.“

„Du støder mig bort, Emma!“ udbrod han lidenskabelig. „Tog jeg da feil? Stig mig blot det, det er alt saadog sandt Altsammen, jeg har ikke skuffet mig i min forrige Tro om Dig? Du“

„Gaa blot! gaa!“ bad hun grædende, „eller ogsaa maa jeg forlade Bærelset.“ Og hun reiste sig med disse Ord op for at gaa bort.

„Rei! Du skal blive!“ raabte han vild og stormende

idet han stillede sig i Veien for hende, for at hindre hende i at naa Døren. „Du skal blive her, blot saa længe til jeg har hørt Dig sige hvor ligegyldig jeg er Dig, naar det er skeet skal jeg ikke længer gjøre Dig Uleilighed. Var det virkelig din Mening, hvad Du skrev i hiint sidste Brev jeg modtog fra Dig, eller var det blot en Plan, udruget af din Moder, hvori Du tjente som et Redskab? Svar mig oprigtig, Emma!”

„O Gud! der kommer Nogen!” hviskede hun angst og bævende, og virkelig led i dette Dieblif Trin ude paa Gangen.

„Godt! jeg gaaer da!” gjenmælede han hurtig, „men vi sees igjen Emma! jeg maa tale med Dig, hører Du, Du kan ikke afflaa det.”

„Nei, nei!” svarede hun, og udtalte disse Ord med en stedse bestemttere Tone. „Det er forsilde Fald! hvortil skal det nytte at vi see hinanden oftere? Jeg veed jo Alt!” En dæmpet Hnlfen qvalte hendes Stemme.

Rei forstod ikke hvad hun meente, han forlod Bærelset og gik ud af den samme Dør han saa pludselig var kommen ind igjennem. Emma satte sig ved Binduet og blev ved at see ud efter ham lige til det sidste Spor af hans Skikkelse var forsvunden nede paa Veien blandt Skovens mørke Stammer.

Lidt efter traadte hendes Tante: Fru Melbal ind i Bærelset, og hun var fulgt af to Herrer, hvoraf den Ene var en hoi, venlig Mand, den Anden vor gamle Bekjendt: Thorsten Theilov.

Thorsten traadte hen til Binduet, han saa Rei

komme ud af Skoven paa hiin Side nede ved Digen, han saae Emmas forstyrrede Stemning og Spor af Taarer i hendes Dine, han smilede, og i dette Smil laa Bevis paa at han anede noget af den Scene som et Dieblif tilforn var foregaaet mellem Rei og hende, men han taug dertil, og deeltog i Samtalen, som Fru Meldal forte med den fremmede Herre, uden at lade sig mærke med Noget. Emma forblev den hele Tid særdeles taus og ordknapp.

Thorstens Hævn.

Theodor var kommen sig, han havde allerede flere Dage været ovenfor Sengen og begyndte at gaa lidt ud, og alt efterhaanden som hans Saar lægtes, erkjendte han hvormeget han skyldte Biankas Pleie, han kom til den Overbevisning, at han elskede hende, og at det han tilforn havde følt for Anina kun var en flygtig Tilbøielighed, der ikke havde den Inderlighed, den Dybde i sit Væsen, som den han nu nærede. Saaledes fortalte han idetmindste Rei, da Samtalen engang faldt paa dette Thema. Han var lykkelig tilfreds og fornøiet med Alt omkring sig.

Hvad der imidlertid gik af Bennen, var en Gaade, som hele Familien paa Hindsholm forgiæves umagede sig for at udgrunde. Dette mørke Blik havde de vel

været vant til, men disse frygtelige Lyn, der af og til, med en convulsivist Hæftighed glimtede dervfra, den dybe Fortvivelse, der saa synlig formaaede at ryste en Jernnatur som hans, eftersporede man forgjæves. Bianka var ikke den der tog mindst Deel i hans Skjæbne. Hun havde elsket Kei, idetmindste følt en inderlig Godhed for ham, og Kei besad dog tilsyneladende slet Intet som kunde begrunde ham Plads i et Pigehjerte, hans Ydre var almindeligt, ja til sine Tider endog frastodende, han gjorde sig heller aldrig nogen synderlig Umage for at behage, og dog laae der Noget i hans Væsen, maaskee just hiint Sidste, som vakte Interesse og snart gik over til en dybere Følelse hos Mange af dem han hidtil var kommet i Berørelse med. Biankas Følelse var for let, for slagrende — om man kan bruge dette Udtryk — til at hun skulde kunne hænge ved et Menneske, som slet ikke lod til at bemærke de himmelske Beviser hun gav ham paa sin Gunst, eller i al Fald ikke reflecterede paa dem.

Det er sjældent, saare sjældent i Livet, at Kjærlighed kan eksistere uden Gjengjæld, Somme mene endog, at det aldrig kan være Tilfældet, og det Mænd, som kjende mere til Verden end jeg, men kan det finde Sted, kan en saadan Kjærlighed tænkes, da maa den være beundringsværdig reen, stærk og glødende, og meget høiere og mere sjælelig, end hvad vi i Hverdagstale forstaa ved det saa ofte misbrugte Ord: — Kjærlighed.

Det laa ikke i Keis Charakteer at slutte sig tæt og fortrolig til Noget. Han havde gjort det, men siden han

lærte Emma at kjende, var det forbi dermed for steds. Det var ligesom om han udelukkende havde skjænket hende alle de sømme og blide Egenskaber han besad; efterat dette Forhold var hævet, vare alle disse Følelser forstummede, og syntes ikke mere at kunne vaagne. Han blev fra den Tid af mere hemmelighedsfuld, stille og indesluttet i sig selv, hvad han nærede og tænkte, var hans Eget, en Skat han aldrig betroede til Noget. Og dog var det ikke alene Sorg, ikke blot den bitter Følelse, som naturligviis maatte opstaae ved tilsyneladende at see sig skuffet af hende, den Eneste han nogensinde havde elsket, der virkede saa forstyrrende paa ham, den dybere, egentligere Grund var, at dette Bæsens Billede endnu, trods alle Bestræbelser, vedblev at have sin Plads i hans Bryst, han elskede hende endnu, og det vilde han ikke. Derfor trak disse jevnlige Uveir sammen i hans Pande, det var de synlige Spor af den forgjæmper som foregik i hans Indre; thi Rei — dette Jernmenneske — troede at kunne Alt hvad han besluttede, og vilde ikke finde sig i nogen uoverstigelig Hindring for at beseire det han havde foresat sig.

Det er nok muligt, at Enkelte som læse dette, ville finde Inconsequentse i Reis Charakter, og maaskee det kommer sig deraf, at jeg ikke saa fuldkomment har kunnet giengive den, og i et saa uomtaaget Lys, som jeg ønskede, men der eksistere alligevel saadanne Mennesker som han, skjøndt jeg troer at de ere sjældne. Der er Inconsequentse i enhver menneskelig Charakter, ligesom der i Sandhed findes Individuer, der tro sig istand til

at beherske, overvinde og trodse Alt, som spotte af Ulykker og enhver Kummer Livet er istand til at byde, som udfordre Skjæbnen, og tildeels ogsaa beseire den. — Det mener jeg.

Kei iagttog en ubrudt Taushed til Theodor om hvad der var hændet paa Halkjær, hvorledes skulde han ogsaa fortro sig til ham? Theodor var det bedste Menneske som Guds Sol lyste ned over, men hans Charakter havde ikke et Atom tilfældes med Keis. Han forstod og fattede ham ikke, saalidet som Chineseren fatter Beskrivelsen over en nordisk Vinternat. Kei kunde føle og føle dybt; men hans Følelser i Glæde som i Sorg havde intet Organ for et fremmed Dre at udvifle sig med.

Det var om Aftenen. Veiret var stille og roligt, ikke et Vindpust man mærkede til, og dog var det kjoligt og behageligt; i Korthed: denne Aften lod sig langt bedre føle og erkjende end beskrive. Theodor og Bianka gik omkring i Haugen ved Hindsholm, for at spadserere. Skumringen kastede et halvdunkelt Slør over alle Gjenstande, uden juist derfor at formørke dem. Det er Kjærlighedens Time; det er Haabets, Dnsfernes og Længselsens Time denne Tid. Theodor og Bianka følede det og boiede sig under dens Virkninger. Deres Samtale var levende, og vistnok af gjensidig Interesse, thi en dunkel Glød spillede paa Begges Kinder, deres Dine funklede, men disse kun halvt tydelige, hvissende Ord, disse afbrudte Sætninger, som blot Dine og Haandtryk supplerede, kunde umuligt nogen Mindviet forstaa, og

derfor kan jeg jo naturligviis Intet fortælle derom. Efter henvend en Timestid at have vandret omkring paa Kryds og Tvers i alle Haugens Gange, satte de sig endelig ned i et Visthuus, og først der var det deres Tale blev nogenlunde forstaaelig for en Trediemand; thi den forandrede nu sin Retning fra Skjemt, — denne tilsyneladende intetsigende og dog saa betydningsfulde Skjemten, — til Satire.

„Saa, De elsker mig altsaa virkelig, Vang?“ gientog Bianka med et eget Smil.“ I Sandhed! jeg er meget fristet til at tro, at det blot er en lille Spøg De har for. — Ja de studser, min Ven!“ vedblev hun, ved at see det meget bedrovelige Ansigt hendes Tilbeder satte op ved disse Ord, „men betænk blot, om jeg ikke har fuldkommen Grund til denne Formodning? Det er ikke længer end nogle Maaneder siden, at De elskede Anina, hoit nok til at sætte deres dyrebare Liv paa Spil ved at udfordre Kei, fordi De antog ham som Rival til hendes Kjærlighed; ikke sandt! De, kan ikke nægte det? Og nu forlanger De at jeg strax skal tro Dem, fordi De, i et flygtigt Dieblis, behager at overføre denne Tilboelighed paa mig; De maa bestemt indsee hvor gyldig mine Tvivl ere.“

„Bianka!“ udbrod Theodor pathetisk, og gav et dybt Hjertesuk, og prøvede paa at gaa ind i samme Tone som den hvori hun talede. „Det er meget grusomt af Dem at behandle deres Patient paa en saa lidet skaansom Maade. Jeg er endnu ikke stærk nok til at kunne taale et saa formeligt Afslag, som det De forbereder mig

paa, og De gjør ved mig ligesom hiin Delawarhøvding, der lægede sin slagne Fjendes Saar, for siden efter at tilføie ham nye og smerteligere Pinsler end en hurtig Død vilde være. Det er deres Pleie, deres Omhyggelighed for mig, jeg skylder Tak for min hurtige Helbredelse, jeg skal aldrig glemme det, men giv mig nu Leilighed til at yttre denne Taknemmelighed ved Gjerninger, fortro Dem til mig, knyt deres Skjæbne i Fremtiden til min, og De skal nok see, at mine Følelser ere af en dybere Natur end De nu behager at tro. Herre Gud Bianka! hvorfor betragter De mig saa vist? Hvorfor smiler De? De spotter mig, svar mig, jeg beder Dem, berøv mig Haabet eller bekræft det, Alt hellere end denne dræbende Taushed."

"Og om jeg nu aldeles berøvede Dem Haabet, for paa eengang at ende deres Qualer!" yttrede hun med et Udtryk, som tydeligen taledes det Modsatte af hvad hun sagde, "hvad vilde saa Følgerne blive?"

Theodor fattede grant dette Udtryks Betydning. "Saa vilde jeg sige," svarede han med et glindsende Blik, idet han gjorde et forulykket Forsøg paa at omfavne hende, "jeg vilde sige, at Bianka var en nydelig, en yndig Pige, hvis hun ikke havde den flemme Vane at drille sine Venner."

"Tys, stille, min Herre!" afbrød Bianka ham, medens hun hurtig rykkede tilbage paa Bænken, for at undgaa det tiltænkte Favntag. "Ikke denne vilde Hæftighed, om jeg tør bede. O! jeg har foruden denne Vane endnu mange andre Feil og Lyder, hvoraf De slet ikke

kjender en Gæst. Jeg gjør Dem denne Tilstaaelse itide,
 og aabenhjertig, for at betrygge Dem for at tage feil af
 min Person. De kjender mig slet ikke, jeg forsikkrer Dem
 derom. De forlanger et oprigtigt Svar, nu vel! De
 har spurgt saa uforbeholdent, — her fortrak den fine
 Læbe sig til et sarkastisk Smil, — „at jeg virkelig maatte
 være grusom, som De siger, hvis jeg ikke svarede Dem
 paa lignende Viis: Seer De! lad os eengang gaa
 Forholdene igjennem, saaledes som de for Diebliffet staa.
 For om to Maaneder kan De paa Grund af deres sva-
 gelige Helbred slet ikke tænke paa nogen Bortreise; der
 er, saavidt De har fortalt, heller Intet mig bekjendt,
 der nødvendig fordrer deres Nærværelse i Hovedstaden.
 I disse to Maaneder De nu har tilbage, vil jeg gi-
 ve Dem Veilighed til at kjende mig, saaledes som jeg
 virkelig er; thi de maa tro mig, min Ven! Vi Piger
 forstaa meget godt, naar og hvorsomhelst vi finde det
 Umagen værd, at indhylle os i et Slør, bag hvilket ikke
 den Skarpsindigste af alle eders Physiognomister skal kunne
 udfinde det Ringeste af vor Charakters Natur. Som
 sagt! disse to Maaneder skal være en Provestand, i hvilke
 De skal lære at kjende mig, og i hvilke jeg ligeledes vil
 gaa paa Raad med mit Hjerte, om jeg i Fremtiden tør
 betro det til et Menneske af en saa ustadig Natur som
 De lader til at være, — Nei, nei! afbryd mig ikke!“
 fortsatte hun, da Theodor rømmede sig, i den Hensigt at
 tage til Gjenmæle, „lad mig tale ud. Jeg er et lille
 egenfindigt Væsen, som nu eengang er vant til at have
 min Billie, og kan ikke finde mig i andet. Dernæst

gjør jeg en ubrødelig Tausshed til Betingelse for dette Punkt; intet Menneſke, ikke engang Rei, maa vide en Stavelſe af hvad vi her have talt. Er De villig til at indgaa dette?"

"Jeg er vel nødt dertil," ſagde Theodor, trækkend med Skuldrene, "ſiden det er deres Dnſte, og det ikke kan være anderledes!"

Et Menneſke kom gaaende op ad Gangen ſom forte forbi Lyſthuſet ud til Viſtaderne, og videre igjennem Haugelaagen henad Marken.

"Det er Fader!" hviſtede Bianka, og reiſte ſig op fra Bænken for at gaa, men Theodor rystede benægtende med Hovedet, dette ſænkede Blik, dette blege, farveloſe Anſigt, denne høie, i ſig ſelv ſaa fordybede Skikſe, havde Intet tilfældeds med Falk, det var Rei. Han gik forbi Lyſthuſet uden at bemærke dem, hans Sindſtemning var ſaaledes, at de Tanker der i dette Dieblif gjennemfrydsede hans Indre gave ham fuldt op af Beſkjæftigelse. Han forlod Haugen og gik ud i Marken.

Der var nu gaaet otte Dage hen, ſiden han hiin Aften talede med Emma, han havde imidlertid været et Rov for de meeft modſtridende Lidenſkaber, han beſluttete flere Gange at gaa over til Halkjær, gjøre Fru Meldal et Beſøg og forlange Emma i Tale for at ſaae Forklaring over hendes tvetydige Ord, hendes hele Handſemaade i hiint Dieblif; men hvergang var han vendt om paa Halyveien, der var ſtedſe noget viſt Uforklarligt i hans Indre ſom holdt ham tilbage. Han ventede at Emma ſkulde ſkrive ham til, og ſaldt paa hundrede an-

dre affindige Ideer som han vilde udføre. Rei var blevet til et ganske andet Menneske i den sidste Tid, hans Besindighed, hans rolige, kolde Fornuft var sunden; thi Videnskaberne i en saa kraftig Natur som hans, maatte øve en mægtigere Birkning end paa de fleste Andre, og han var aldeles et Offer for sin Videnskab. Nu, denne Aften, havde han fast besluttet ved sig selv at gaa over til Halliær, han kunde ikke længer udholde de Helvedes Qvaler han havde lidt i de sidste Dage. Han nærmede sig Slottet. Hans Hjerte bankede, hans Aande var kort og huul, hans hele Væge snævrede da han luffede ved det efter sig og stod ved Indfjørselen til Gaarden. En Kirkegaards Rolighed herskede overalt, det var saa stille saa uhyggeligt derinde, han saae intet Lys, endskiøndt det begyndte at blive silbdigt ud paa Aftenen, og da han hævede sine Øine op mod Binduerne, bemærkede han at alle Gardiner vare sammentrufne og intet Spor til noget levende Væsen. Hans Trin gjenslød paa den rummelige Gaardsplads, han blev tvivlsraadig staaende nogle Diebliffe som om han betænkte sig, derpaa ilede han op ad Trappen og bankede paa Døren. Hvert Slag af den vægtige Hammer gav Echo i Gangen indenfor, men intet levende Væsen syntes at aande bag disse tause Mure. Taarnkloffen paa den anden Floi af Gaarden slog elleve, Binden tudede i de store Espetræer som stode i Gaarden, en Hornugle skreg øvre i Bognremisen, og Rei bankede, atter og gjentagne Gange, hele Bygningen gjensvarede hans rasende Slag, men Ingen syntes at høre det, eller at nærme sig for at luffe ham op, en

bange Anelse gjennemføer hans Sjæl, hans Pande perlede af en kold Sved, han kaldte Emma ved Navn uden at være sig det bevidst, høiere og høiere, indtil det ikke var ham mueligt at frembringe en Stavelse mere. Han vilde forlade Huset, og gif tilbage over Gaarden. Da glimtede pludselig en Lysstribе i nederste Etage; det lod ligesom naar man slaaer Ild. Rei standsede og lyttede, han udstødte et Frydestrig, og gif hen mod Stedet hvor Lyden kom fra. Til samme Tid blev Binduet luffet op, og en gammel Dvinde stak sit med en hvid Nathue bedækkede Hoved ud, med det Spørgsmaal, hvem der bankede saa silde, og forstyrrede Folk i deres Nat-tero?"

"Luf op Moer!" svarede Rei, som troede at høre en Bekjendt i denne Stemme, „det er mig, Rei Falk fra Hindsholm, jeg har et Ærendе til jeres Herfskab."

"Jøses, Du fristens Gud! er det ham Rei!" gjen- tog den Gamle, med en glad Stemme: „naa det var da godt at Han kom herover; bi lidt, gif blot en gryss- sen Stunder, til jeg faaer No'et paa mig, jeg kan da ikke gaa ud og luffe Ham ind saadan som jeg her staaer. Naa Du gode Gud og milde Fader! hvad jeg har længtes efter at see Ham, jeg har saamænd baaret Ham paa mine Arme, dentid Han ikke var længere end et Hø- sebaand, det veed Vorherre jeg har, og nu hans Søster, — hende har jeg ogsaa —"

"Luf blot op, gode Stine!" afbrød Rei hende utaal- modig, „lad mig komme ind, eller sfig mig heller strax

om Frosken Talmer endnu boer her, thi det er hende mit Vrende gjelder?"

"Frosken Talmer!" gjentog den Gamle forundret, idet hun med Dorteas Stadsmøes Omhyggelighed satte sit originale Hovedtøi tilrette, før paa den behændigste Maade at skjule de saa graa Haar Alderen endnu havde levet. "Jh! nei vist er hun ikke det, baade hun og Fruen og Herr Thorstensens er reist herfra, og det er nu paa 6te Dag siden, som igaar kunde være; men bi en Kjende! jeg kan ikke hitte det Forflæde, — naa her er det da endelig, nu kommer jeg ud og luffer Ham op lille Rei, saa skal Han faae den hele Sag at vide, fra først af, jeg har saalænge ventet paa at Han skulde komme, ja jeg har saamænd! Froskenen bad mig den Tid hun reiste, at udrette et Vrende til Ham, men jeg er gammel nu, og saa tænkte jeg at det ikke hastede saa farligt, og at det kunde naaes, naar Han engang kom herover, og saa bad jeg Niels Faaredreng at sige det til Ham, hvis han traf Ham paa Marken."

Under denne lange Tale havde den Gamle endelig luffet Rei ind og fort ham op i Dagligstuen paa Halskjer, hun tændte et Lys og bad ham tage Plads for at slaa en lille Sladder af „om gamle Dage" og saadan No'et." Rei hørte hende ikke, han blev staaende nogle Skridt indensfor Døren og lod sine Dine med en Indianers Hurtighed løbe omkring fra den ene Gjenstand til den anden i Bærelset han befandt sig i. Her havde Emma levet, henne i Krogen stod endnu hendes Klaveer med det blaa Klæde over. Ha! han gjenkjendte det

godt fra fordums Dage. Med en barnagtig Jvrighed betragtede han Alt, medens den gamle Stine, magelig hvilende i Fruens bløde Lænnestol, forundret saae op til ham. Pludselig fattede han sig. „Hvor er hun reist hen!“ spurgte han, idet han hurtig som Tanken vendte sig om mod Portnerstuen.

„Ja det maa Vorherre vide, lille Rei!“ svarede den Gamle, dødbleg af Angst over hans frygtelige Hæftighed. „Jeg har ikke spurgst dem derom, og om jeg endogsaa havde gjort det, vilde de vel ikke have svaret mig, for det skete i saadan en urimelig Fart. I Mandags kom Herr Thorstensen herop; tilligemed Herremandens Søn derovre fra Zulinge, hvad er det nu han hedder, de talede en lang Tid med Frøkenen og med Fruen. Herr Thorstensen saae meget forlibendes ud, og han smidskede saadan for Frøkenen, at jeg nok kunde begribe hvad der var paa færde, jeg sagde det ogsaa strax til min Mand. Fatter! sa'e jeg“

„Fortæl blot, fortæl!“ skreg Rei og stampede i Gulvet.

„Naa da! saa sa'e Fruen til mig, at hun vilde reise. Stine! sa'e hun: lad mig see at Hun passer godt paa Ild og Lys, og paa Solytoiet derinde, mens jeg er borte, jeg veed at Hun er et flink Fruentimmer som . . .“

„I talte om et Vrende I havde til mig,“ afbrød Rei hende med bævende Læber, „hvad er det? Lad mig dog endelig faae det at vide.“

„Jh ja vist! det er en Skrivelse fra den unge Frøken,“ gjenmælede Konen, „som hun bad mig at levere

til Ham. Stine! sa'e hun: gjør mig den Tjeneste at besørge dette Brev til den unge Herr Falk paa Hindsholm. Du kjender ham jo nok? — Om jeg kjender ham! sa'e jeg, ja det veed den søde Gudsfader i Himmeriges Rige jeg gjør; jeg har ammet ham og baaret ham paa mine Hænder, siden han ikke var større end mit Strømpe....."

"Hvor er da dette Brev? Hent det, hurtigt!"

"Hvor Han har Jagværk, lille Kei!" vedblev Kønen, "naa der er nok ogsaa Ugler i Mosen mellem Ham og hende, naar vi seer os ret for. Sandt at sige: Ham vilde jeg langt hellere unde den pæne Frosken, end den anden fremmede Fyr, for det var da ret en sæl En at see til. Jeg saa nok hvordan hun tidt og mannegange tog paa med at græde, naarenstid hun var alene, og dengang hun flyede mig Brevet."

"Græd hun?" gjentog Kei huult og tonløst.

"Ja det veed Sniven, hun græd, og det saadan at det klare Vand stod hende ud af Næsen. Stine! sa'e hun: der har Du et Par Skilling (saa flyede hun mig en halv Species) besorg saa mit Brev til ham selv, hører Du."

"Men for Fanden! saa kom dog med Brevet, som jeg beder Hende om, gaa ned og hent det Stine!"

"Naa, naa!" mumlede Kønen, lidt fortørnet "giv Stunder en Kjende, jeg gaaer jo Alt hvad jeg kan." Hun reiste sig ved disse Ord langsomt op fra sit magelige Sæde og humpede afsted efter Brevet. Kei mødte det, hans Hænder skjælvede medens han brød det,

han vidste at denne Skrivelse ville give ham Oplysning om Alt hvad der nu var en Gaade, og i enhver Henseende føre til et Resultat i det han nu ængstedes og frygtede for. Han læste, skreven med en let men usikker Fruentimmerhaand, følgende:

Brev fra Emma til Falk!

„Naar dit Die dvæler paa dette Blad, Falk! er jeg for længe siden borte, vi ere da atter adskilte og det for stedse hernede. Læs derfor i et roligt Dieblif, og naar Du ikke har bedre at gjøre, disse Linier jeg her skriver, i den Hensigt at gjøre Dig bekendt med Omstændigheder, der hidtil have været ubekendte for Dig, og for at retfærdiggjøre min Handlemaade mod Dig. Det var min Bøn til Gud, da jeg tog Pennen, at dette mit Diemed maatte lykkes mig; naar jeg blot staaer reen og dadelfri for Dig, saa har jeg kun eet Dnske, eet Haab tilbage, og det vil jeg faae opfyldt, der lever Noget i mit Bryst som varslers derom.“

„Jeg har i den senere Tid ofte tænkt paa, om jeg, dersom jeg raadede over min Skjæbne og kunde have forudseet den, ikke heller burde have ønsket at vi To aldrig havde lært hinanden at kjende, — Du maa tilstaa mig min Ben! vi have Begge gennemgaaet og prøvet meget for hinandens Skyld, — men jeg troer alligevel ikke at jeg vilde gjøre det, thi hvorledes det end er gaaet, synes jeg dog, at Livet med al sin Bitterhed har faaet en dybere, høiere Betydning for mig end forhen, og er ikke ogsaa det samme Tilfældet med Dig. Jo Falk! jeg er glad over at have kjendt Dig, de yndigste

Dieblikke af min Tilværelse skylder jeg Takkens derfor; selv nu, da jeg ikke har andet end et halvdunkelt Minde om dem tilbage, er jeg glad og lykkelig, og vil nøies og være tilfreds med at dvæle i disse Erindringer. Men dette Brev skulde efter dets Bestemmelse mere være en sindig og rolig Fremstilling af Omstændigheder, der fritsende mig for disse græsselige Beskyldninger, Du yttrede sidste Aften vi talte med hinanden, end en Skildring af hvad jeg føler og tænker; jeg vil nu gjøre det saa godt jeg kan, og tager saa min Tilflugt med hvad der ikke lykkes mig, til den skaansomme Dom og Overbærelse Du altid forhen viste mod Emma.

Dengang jeg sidst, syg og næsten bevidstløs, saae Dig hos os i Kjøbenhavn, anede min Moder, for første Gang, det Forhold som sandt Sted mellem os, hun trængte ind paa mig, og jeg var ikke istand til at nægte Noget af hvad hun spurgte mig om. Hvad der fulgte efter, vil jeg ikke videre omtale, men overlade til Dig selv at tænke, eftersom Du allerede før har havt Leilighed til at kjende hende i et hæftigt Dieblif. I Sandhed! jeg turde ikke vove at modsætte mig hendes Befaling, og skrev hvad hun dikterede, min Tilstand var saaledes, at jeg heller ikke erindrer to Ord af hvad der stod i dette ulykkelige Brev, som hun strax lod Dig tilstille. Jeg kom mig meget langsomt, og neppe var jeg helbredet, førend Moder, paa det Bestemteste, fordrede at jeg skulde tage mod en Invitation, som samme Dag blev sendt os fra Provst A^e. Jeg anede ikke hendes Plan, hvorfor hun saa ivrigt ønskede det, Chou havde forhen aldrig

syntes synderligt om denne Familie, thi det var en Plan, som jeg senere kom til Kundskab om; jeg gav mit Ja. Det var mig ligegyldigt hvor vi tog hen, jeg var kjed og kold for hvad en Selskabsfreds kunde tilbyde. Min Sjæl, mit indre Liv var borte, Du Falk var min Sjæl, mit Eneste, mit Alt. — Vi kom der, og — Du var der. Jeg vilde ønske, at jeg kunde beskrive Dig den Følelse som gennemfoer mit Bryst ved Synet af Dig, jeg kunde have ilet hen til Dig, jeg følte en næsten ubetvingelig Drift til at fortælle Dig det rædsomme Spil man havde drevet mod os, jeg husker tydeligt Alt hvad jeg tænkte, dette Dieblif, som om det kunde være passeret i foregaaende Minut. Du stod ved Binduet, lænet op til Bagen, mit Blik mødte dit, o! jeg glemmer aldrig dets Udtryk, jeg vil erindre det til mit Hjerte hører op at slaa, saa dræbende, isnende koldt saae Du paa mig. Det var ikke Sorg eller Bebreidelse jeg læste, det vilde jeg have fundet mig i, men denne dræbende Foragt, med hvilken Du vendte Dig fra mig, — nei Falk! den havde jeg aldrig, aldrig fortjent. Det kostede mig meget, mere end noget Menneſte havde Begreb om, at vedligeholde Contenancen denne Aften, men jeg var nødt til at beherske mig, fordi min Moders skarpe, iagttagende Blifke uafsladeligen hvilede paa mig; havde Du blot en eneste Gang seet lidt mild og venlig til mig; men Du skyede Synet af mig, jeg var død for Dig. Jeg græd og blev afmægtig baaret ind i Vognen, efterat have taget Afſked, jeg kastede mig op til min Moders Bryst, og fortalte hende alt hvad jeg følede, hun besva-

rede denne Tilstaaelse med kolde Formaninger, roste mig, fordi jeg havde holdt mig saa godt, smilede, — hun havde aldrig forstaaet mig, — og dette Dieblif var det bitreste i mit Liv. Jeg prøvede sidenester flere Gange paa at komme til at tale med Dig, for at fortælle Dig hvorledes Alt var gaaet til; jeg kunde taale at misfjendes af alle Menneſter i hele Verden undtagen Dig, men Du forhindrede og afværgede enhver Veilighed. Paa denne Tid var det at Agent Thorstensen kom i vort Huus, han var blevet inviteret fra hiin Selskabsaften hos A^e, og jeg begyndte fra nu af at mærke de Placer min Moder havde med mig. Thorstensen var rig, i en glimrende Stilling, og idet Hele taget et godt Menneſte, der var venlig ſindet mod den hele Verden. En Maaned senere anholdt han om min Haand, og min Moder understøttede hans Frieri; men havde jeg hidtil vist mig som Slave af hendes Billie, saa handlede jeg her for første Gang ſelvſtændig, idet jeg gav ham Afslag, og kold og rolig betydede hende, at jeg under ingen Omſtændigheder i Fremtiden vilde modtage nogetſomhelſt Parti. Det forekom mig, at jeg paa denne Maade gjorde endeel af den Uret god, som jeg havde begaaet mod Dig, jeg syntes ikke at kunne handle anderledes. Moder blev meget opbragt derover, hun beſtalde og truede mig verelviis, men forgjæves, jeg blev fast og uroffelig i hvad jeg havde beſluttet. Saaledes tilbragte jeg nogle Aar, for at lære at blive kjed og ligegyldig for Alt; mine Veninder kaldte mig en Særling, og forſkede efter

Aarsagen til det indgetogne Liv jeg førte, Ingen opda-
 gede den, og jeg troer heller ikke, at Nogen bekymrede
 sig synderligt om at vide den. Omtrent paa denne
 Tid var det at Tante Meldal paa Halkær bad mig kom-
 me over til min Cousines Bryllup. Moder havde ikke
 noget derimod, siden hun nu engang saae, at hendes Hen-
 sigter med Partiet mellem Thorstensen og mig ikke lode
 sig realisere, og jeg greb med Glæde denne Leilighed til
 at blive det trykkende Hovedstadsliv qvit, som allerede saa-
 længe havde været mig til Byrde. Her havde jeg nu
 boet i to Aar, Tiden hengled stille og eensformig, uden
 Sorger, men ogsaa uden den ringeste Glæde. Thorsten-
 sen besøgte os flere Gange, han continuerede endnu sin
 Tilboielighed for mig, uden at den i mindste Maade
 blev gjengjeldt, men han besad Taft nok, til aldrig at
 omtale den, Noget som jeg godt kan lide ham for.
 Da var det at Du, denne Sommer, for første Gang
 efter mange Aars Fraværelse, besøgte din Familie paa
 Hindsholm. Jeg vidste det allerede Dagen efter din
 Ankomst, og, hvorfor skal jeg nægte det, jeg skammer
 mig jo ikke derover: mit Hjerte bankede af Glæde ved
 at vide Dig i min Nærhed. Moder maa uidentviisl
 have underrettet Tante om vort Forhold, thi hun om-
 talte Dig aldrig, ligesom om hun vilde staae mig for
 nogen Erindring om denne Sag; hun behøvede heller
 ikke at erindre mig derom, den gode Kone! Hun vidste
 ikke, at Alt hvad der angik Dig, hver Dag, hver Time
 jeg havde tilbragt i din Nærhed, stod levende og uud-
 sletteligt skrevet i det inderste Dyb af min Sjæl.

Jeg saae Dig, Falk! flere Gange endogsaa, uden at Du vidste eller havde Anelse derom, Du havde maa-
 skee alt glemt mig — dog nei! jeg veed at det ikke var
 Tilfældet. Du spadserede ofte i det lille Krat, som slyn-
 ger sig omkring Hindsholm, og hvorigjennem Gangstien
 gaaer til den frygtelige Diggreves Slot.*) En Mid-
 dag sad Du nede ved Aaen, i Skyggen af en Hyldebuss,
 og læste, saaledes at man tydelig kunde see Dig fra Te-
 rassens i Halkjær Hauge, hvor jeg stod. Du faldt i
 Sovn under Læsningen og jeg sneg mig saa sagte og
 ubemærket ned til Dig, som Skyggen af Gjenstandene
 glider over Jorden naar Solen synker. Evige Gud!
 Du veed det, dette Dieblis, medens jeg stod der, ved
 din Side, var det lykkeligste i den Tid vi have været
 adskilte. Jeg havde din Bog i mine Hænder, jeg græd,
 men det var den saligste Glædes Taarer, som vædede
 mine Dine. Det var Hamlets Ord til Ophelia jeg
 læste:

»Doubt thou, the stars are fire;
 Doubt, that the sun doth move;
 Doubt truth to be a liar;
 But never doubt I love!""

„Det var dog underligt, at mit Die just skulde falde paa

*) Emma vidste nemlig ikke i hvilket Forhold Diggreven stod til Rei, hun fik det heller aldrig at vide.

**) „Tvivl kun om Stjerner gløde,
 Om Solen rører sig;
 Tvivl kun, om Dyd er Brøde;
 Men tro, jeg elsker Dig!“

dette Sted, og at det var Dig som jeg maatte takke for at kunne forstaa det, (Jeg veed ikke om Du erindrer, at Du var min Lærer i Engelsk?) Jeg lagde en lille, blaa Forglemmigei til Mærke i Bogen, luffede den og forsvandt. Samme Dag kom Thorsten Theilov i Besøg hos os, han var Tantes Nabo, og havde allerede flere Gange været herovre, medens jeg boede paa Halskær. Der har stedsse været Noget ved denne Herre, som indjager mig en vis Frygt, blandet med Modbydelighed, jeg veed ikke hvoraf det kommer, men jeg bliver saa ilde stemt hvergang jeg seer ham. Han er meget raa og dertil forsængelig i en paafaldende Grad. Talen faldt denne Eftermiddag, for første Gang, paa Dig, og Theilov fortalte os en Affaire, han samme Dag Du ankom, havde havt med Dig i et Krohuus, hvori Du skulde have overfaldet ham og lemlæstet hans Hund. Jeg viste ham tydelig min Foragt over dette Eventyr, som jeg strax indsaae maatte være opspundet, men han er tilslige meget eenfoldig dette Menneſke, han forstod mig ikke. Han fortalte ogsaa, at Du var kommet herover for at gifte Dig med din Pleiesøster, den unge Frosken Bianska, og at I allerede i flere Aar havde været trolovede. Jeg havde ved en Hændelse gjort Bianskas Bekjendtskab iforveien, hun omtalte Dig, og det paa en Maade og med en Livlighed og Barme, som kun en elskende Dvinde veed at forklare Grunden til. Jeg vidste ikke hvorfor jeg skjælvede, ved at høre Theilov fortælle dette, men det kom saa aldeles uventet, saa uforberedt, og da jeg lod mig mærke med mine Tviol i dette

Punkt, skaffede han mig efterhaanden Beviser, ved hvilke jeg tilsidst var nødt til at erkjende Sandheden af hans Ord. Var det ikke underligt Fald! vi havde jo været adskilte i flere Aar, endog uden at see hinanden, og dog forekom det mig, som om jeg i dette Dieblik først tabte Dig aldeles, den Tanke at vide Dig gift, elske og tilhøre en Anden, var hidtil aldrig faldet mig ind; hvad jeg følede og bevægedes af, vil jeg ikke trætte Dig med, mit Brev er allerede blevet forlangt, men tilgiv mig! det er jo den sidste Gang jeg skriver Dig til. Jeg har seet Dig spadserere med Bianka, læst din Lykke i dit Nafsyn, idetmindste har jeg læst den i hendes."

"Nu har jeg fortalt hvad jeg vilde, jeg har prøvet paa at retfærdiggjøre mig for Dig, og dog maa der endnu være Noget tilbage som jeg ikke veed, Noget som dine Ord hiin Aften havde Hentydning paa. O! hvor jeg gjerne vilde have talt med Dig derom, blot et Par Minuter, jeg ventede Dig hver Dag i denne Uge, men Du kom ikke, og jeg sad ved Binduet til langt ud paa Aftenen for at see efter Dig. Nu vel! det faaer da at være. Jeg har opfyldt min Moders, min hele Families Ønske, og igaar forlovet mig med Thorstenssen, det var derom jeg vilde tale med Dig, og derfor ventede jeg med at gjøre dette Skridt lige til igaar Aftes. Det er et godt, bravt Menneske, denne Thorstenssen, bedre end de fleste Andre jeg kjender; men elske ham, Fald, — det gjør jeg ikke, den Pige som elskede Dig, kan ingenfinde elske en Anden. Jeg har aabenhjertig fortalt ham Alt, uden dog at nævne dit Navn, og han finder

sig deri, han haaber af Fremtiden hvad Fremtiden ikke kan skjænke. Vi reise imorgen ned til Fredericia, for derfra at tage over Fyen, igjennem Sjælland til Kjøbenhavn, og videre med Dampskibet til Kiel. Thorstensen har isinde at gjøre en Lystreise igjennem de fleste Lande af Europa, og jeg følger ham som hans Kone. Min Moder venter os i førstnævnte By, for at føre mig til Altaret, hun har velsignet mig og kaldt mig et lydigt Barn, men hun kjender mig ikke, den stakkels Moder! hun har spaaet mig Lykke af de kommende Dage, og veed ei, at Livet ikke har mere at byde mig, jeg har modtaget min Deel deraf. Levvel, Falk! vær lyffelig og tilgiv mig den Sorg jeg har voldet Dig, saalænge jeg lever vil jeg bede Gud om Held for Dig og Den Du elsker. Gud velsigne Dig. Levvel! Jeg har ikke mere at skrive! — — Emma."

Dette Brev gjorde en ubeskrivelig rystende Virkning paa Rei, hans Ansigt var blevet blegt og farveløst, Boredet, han støttede sig til, rystede under hans Legemes Skjelven, og da han nu havde læst det tilende, sank hans høie Skikkelse sammen, han skjulede sit Ansigt i Hænderne med en sagte, frampagtig Graad. Men det var kun et Minut, et Dieblif, og han var atter den Gamle. Han reiste sig iveiret og stirrede forvildet omkring sig.

Den gamle Kone var falden i Søvn medens han læste, hun sad og nikkede i Rænestolen, men da Rei reiste sig, foer hun op, og betragtede ham forbauset. „Herre Jesus!" skreg hun bange, „hvordan Han dog

ligner sin Fader i denne Stund, som Han der staaer. Jeg skulde næsten bande paa, at det var salig Diggrevens selv. Hvad feiler Han? Huden har et sig med Ham?"

Kei svarede hende ikke et eneste Ord, han stod ubevægelig, og dreiede paa Brevet, men der behøvedes kun et Barn til at see, at hans Tanker vare sysselsatte andetsteds. Han puttede Papiret i Lommen og foer ud af Døren.

Forundret stirrede Stine efter ham. „Han har nok ogsaa Sviin paa Skov!" mumlede hun for sig selv, mens hun omhyggelig slukkede Lyset og laasede Bærelset. „Det begynder at rasle for ham, ligesom for Faderen; han lignede ham dog saa urimelig meget, saadan som han der stod. Det er nu det femte Mandfolk, til jeg har seet at blive forkeert i Ho'edet af bare Forlibelse. Vorherre bevare os for Kjærlighed og Alt hvad som skadeligt er." Og med dette andægtige Udbrud humpede den gode Kone ned i sin Kjælder, for at fortælle den med Længsel ventende Egtemand hvad der, imidlertid hun havde været borte, var gaaet for sig.

Og Kei gik hjem. Han mødte Ingen paa sin Vej, og det var godt, for han onskede ikke at møde Noget. Beboerne paa Hindsbolm vare Alle gaaede til No. Sagte og lydløs listede han sig op paa sit Kammer, og man saae ham nogle Minuter senere gaa hen over Gaarden, ind ad Staldlængen til, med en lille Byldt Rejseflæder i en Badsæk under Armen. Han vækkede den gamle Gaardskarl, og bad ham at sadle en Hest.

Alle dennes Indvendinger mod et saa sildigt Ridt, saavelsom Spørgsmaalet hvorhen Reisen gif, paa denne Tid af Døgnet, besvarede han blot ved at trykke ham nogle Drifkepenge i Haanden. Hesten blev ført ud, Rei steg op, og medens den gamle Karl, under mange Slags Betragtninger, luffede Porten efter ham, foer Rytteren i strygende Carriere hen ad Beien, som løber sønden om Halkjær, Borris, og ned til Horsens, Beile og Fredericia.

Ha! det var nok værd at see, hvorledes denne rasende Rytter foer afsted. Hurtig som Vinen der føres bort af Nordvestvinden, syntes den snysende Hest næppe at berøre Jorden; det var den vilde Jæger der holdt sin Jagt paa Heberne. Og Stormen peb efter ham, og Natten var mørk og stummel; Maanen var i første Qvarteer, men man saa ikke Noget til den for de mørke, sortegraa Skyer, og de enkelte Bandringsmænd Rei mødte, betragtede ham med forstrækkede og stirrende Blik, i det Nu da han foer dem forbi; og de kørte sig og læste et Fadervor, thi han lignede mere en af Midnattens Skygger, eller en af hine gamle Oldtidens Kæmper, hvis Bo er Gravhøiene, der overalt reise sig i Vesteregnet, saaledes som han der foer afsted, i dette fortvivlede Ridt, paa den sorte, steilende Hest, end et Menneſte med Kjød og Blod.

Han vedblev uafbrudt at fare frem i flere Timer, og brød sig kun lidt om de Huller og Fordybninger, den nøgne Sandvei var saa fuld af, ikke heller mærkede han Flyvesandet, som af og til pidskede ham ind i Ansigtet,

naar Vindstødene foer hen over Heden. Tøilen hængte slap ned ad Hestens Hals, han overlod det floge Dyr selv at give Agt paa dets Gang.

Mellem Borris og Rygaard løber en lang, eensom Bei, paa hvilken man henved to stive Mål neppe øiner et Huus eller nogen mennekelig Baaning, førend man naaer Dyrvig. Lidt sønden for disse Gaarde ligger igjen en mørk og vild Hedestrækning, og derigjennem red Rei. Hans Hest begyndte at blive træt, det hvide Skum bedæffede dens Hals, den pustede og stønnede, fastede med Hovedet og slog ud for hver Gang han med Sporene drev den til at ile hurtigere fremad, flere Gange prøvede den endog at befri sig fra denne sin vilde Rytter, men det var forgæves. Rei sad som fastgroet i Sadelen, han forstod at bringe Dyret til Lydighed. Pludselig glimtede endeel smaa Lys i Frastand foran ham, nede ved Jorden. Hesten snøstede og spidsede Øren, som disse Dyr altid gjøre, naar de blive bange for Noget. Rei troede i Begyndelsen, at Lysene kom fra Moserne i Nærheden og agtede ikke videre derpaa, men som han kom nærmere, tiltog Skinnet i Klarhed og Omfang og forenede sig efterhaanden til et stort Baal, ved hvilket endeel pjaltede, mørke Skikkelser laa leirede. I samme Moment som han gjorde denne Opdagelse, blev han bemærket af Banden; thi hvad for Folk skulde det vel være, som leirede sig paa en saadan Tid, midt ude i den sorte Hebe, uden Tætere? To Mænd reiste sig op fra Baalet, og sprang hen imod ham, og bad ham at træde hen til deres Kred. Han fandt det klogest at adlyde

denne Opfordring, steg af Hesten og fulgte med Mændene hen til de Dvørges.

I Sandhed! det var et maleristisk Skue, at see denne vilde Forsamling leiret paa Jorden. Deres brune Ansigter belystes af Flammen, over hvilken Boven af et nylig slagtet Faar var stueket paa en Ræp, for at steges. Banden udgjorde tilsammentaget fem Personer: tre Mænd og to Dvørges.

Den Ene af de Sidste var temmelig ung, hun var i dette Dieblis beskæftiget med at made en lille, nøddesbrun Unge, hvis Hoved stak frem af Hængekurven, som opfyldt med Pjalter stod ved hendes Side. Den Anden var en gammel Dvørg, hvis Forretning bestod i at varetage og dreie Stegen over Ilden. Mændene laa rolige rogende af deres korte Leerpiber, medens deres fulsorte, glødende Blikke, vare heftede paa den Fremmede med et Udtryk af Forundring og Nysgjerrighed. Rei stod ved Siden af sin skumbedækte Hest, hans colossale Figur var indhyllet af en graa Reiskappe, medens hans blege Ansigt dannede den skarpeste Contrast til de Dvørges. Regner man dertil den vilde, ubeboede Egn, disse Orkenens Born havde valgt til Leirplads, den mørke, overtrukne Horizont, og Stormen som pøb over Jorden, saa er Billedet fuldstændigt.

„Det er længe imellem at en Rejsende seer Maaenen paa Himmelen over Borris Hede,“ udbød, efter nogen Tids Taushed, den ene af Mændene, som lod til at være Bandens Fører. „Han maa nok være bleven

vilds mellem Moserne, og mangler en rap Fod og et klart Die, for at komme paa rigtig Sti igjen?"

"Jeg mangler ingen af Delene," svarede Rei klangløs. "Var Ratten end saa sort, som Bunden af Helvede, jeg skulde alligevel finde Maalet jeg gaaer efter."

"Saa giv os en Skillings Penge!" yttrede den gamle Kone, som dreiede Stegen, idet hun stod op og nærmede sig Rei, "for at jeg kan sige Ham hvordan hans Reise vil falde ud; mit Die er gammelt, men det seer ind i de kommende Dage, saa grant som Uglens i Mulmet. Med disse Ord tog hun en Lyspind op af sin Lomme, tændte den ved Baalet, og greb Reis Haand.

"Jeg veed allerede Alt hvad I kan sige mig, Moer!" sagde han, "hvad der venter mig, og hvad der vil skee, staaer tydelig skrevet i mit Bryst, men det kan være ligemeget, spaa I kun væk, hvis I har Lyst." Han rakte hende Haanden, Taterkvinden holdt Lyspinden hen til den, og betragtede den taus og opmærksomt. "Ja vist, lille Ja'er!" mumlede hun med en underlig, høitidelig Betoning, "saadan en Haand som denne har jeg aldrig i mine Levedage seet, Kors og Kaniner! hvad der staaer at læse; det er gaaet Ham feil hidtil, der er Bryderi og Sorg nok i hans Liv; men det vil blive langt værre endnu; drag Han sin Bei i Fred, jeg vil ikke have Noget for det jeg har spaaet Ham."

Der laa en Betydning i den gamle Kvindes Ord, eller vel snarere i den dumpe, hule Tone hun udtalte dem med, som bragte enhver Nerve i Rei til at zittre. Taterne trængte sig nysgjerrige omkring ham, som om

de ogsaa vilde læse hans Fremtid i denne forunderlige Haand. „Giv mig da kuns Pengene for det hun spaaede," sagde En af dem, med en raa Stemme. „Mo'er Greth' har altid en bandsat siin Samvittighed, jeg derimod regner det ikke saa noie med sligt, man kan jo ikke gjøre for, hvad Vorherre eengang har bestemt En til."

„Rei vist ikke, Giles Sib!" raabte den Gamle hæftig, „Du tager Ingenting, hører Du, ikke en Skilling, Ham har Gudfader mærket!"

„Godt Moer!" udbrød Rei, „godt! det I sagde var jeg forberedt paa, men læs, læs endnu engang, enten det saa virkelig er sandt, at I mægter at udfinde min Skjæbne af Haandens Linier, eller det blot er en Vogn, for at narre den Tensfoldige, der troer paa Eders Wiisdom. See igjen i den, og siig mig, om I ikke ved Siden af det der forestaaer mig, tillige finder Noget, som hedder Kraft til at bære Alt og til at lee af Skjæbnen?"

„Jeg læser Intet saadant" var Taterstiens monotone Svar. „Jeg seer en gammel Mand med en Hunds Forstand, et udgaaet Træ, der brækker for en Storm; jeg seer Krager og sorte, sultne Ravnne pikke i en Hjerne, og denne Hjerne ligger i hans Hoved."

„Godt! meget godt!" gjenmælede Rei, med en rasede, hysterisk latter, „lad det være nok dermed. Der Gamle! tag dette for din Umage, Du skal ikke have spaaet mig forgjæves." Taterstien vægrede sig endnu bestandig, de Dyrige af Banden betragtede ham med et sky, næsten ærefrygtfuldt Blik, hjalp ham tilrette med

Hesten, og da Rei som et Lynglimt foer bort igjen, ind over Heden, bleve de længe staaende, taus og forundrede stirrende efter ham, og udtømte sig dernæst i Formodninger og Spørgsmaal, hvem denne hemmelighedsfulde Rytter vel kunde være.

Dg det blev Morgen, det blev Dag, det blev Aften igjen. Genad Beien, som fører fra Bredstrup til Fredericia, saaes en Rytter paa en skumbedækket Hest. Hans Reisehue sad dybt nedtrykket i Dinene, en mørk Rappe slagrede for Vinden, og Hesten bar ham pustende og Fod for Fod fremad; det var let at indsee, at dette Menneske havde tilbagelagt en lang og besværlig Beilængde denne Dag, og det har Rei, som i dette Dieblif saae Staden, hvortil hans Higen stod. Den hvide Port*) kom tilsyne under de høie Bolde, han saae de ni Skorstene — det Eneste man viner af den gamle Fæstning lige til man staaer inde i den. Malskepigerne gik syngende forbi ham, med deres ziirlige Botter paa Hovedet. Avlsmændene vendte tilbage fra deres Marksarbeide, Værkerne sang saa smukt oppe i den blaa Lust, og ovre i Vesten sank Solen, med et yndigt Skjær, ned bag den fjerne Skov. Rei lagde ikke Mærke til Noget af Alt dette, den hele Natur var død for hans Blik, hans Tanker havde kun een Retning, hans Længsel eet Maal, de higede efter, og dette Maal bragte alle hans Lemmer til at skjælvte jo nærmere han kom det. Han stirrede stivt hen for sig, og aabnede kun Mun-

*) Prindsens Port.

den for at drive sit Dyr til en hurtigere Gang. Saaledes naaede han Byens eneste Gjestgiversted, der dengang laa nede ved Stranden. Alt var her i en travl Bevægelse, Piger og Karle løb omkring i Gaarden, Huusjomfruen stod i Kjøkkenet og lod sin sønøre Stemme lyde, deels befalende deels skjeldende, alt ligesom det nu gjortes fornødent, og Omstændighederne kunde føre det med sig. Det varede en temmelig Stund inden Kei fik et Bærelse anvist, og neppe var han kommet der, førend han vendte sig til Pigen der ledsagede ham, med det Spørgsmaal, om Fru Meldal logerede her?"

"Gud bevares min Herre!" udbrød denne, forundret over hans Uvidenhed, "hvor skulde hun vel ellers logere? Dette er jo det eneste Gjestgiversted i den hele By. Desværre! det maa jeg saa Gu' bekiende, saadan et Slid og Slæb vi har fra tidlig Morgengry til langt ud paa Natten. Det er ikke som der var en Madame i Huset, næ, Vorherre bevares! hun sidder derinde til Stads, ligesom en finest Postelins=Duffe, og la'er en Anden gjøre hvad gjøres skal, uden at røre sig fra Pletten, om man saa var færdig at frapere af bare Arbeide, Huusbond er umgefæhr lige saa god, han søger sin Trøst og Tidsfordriv i . . ."

"Alt dette er mig ligegyldigt, min Engel!" afbrød Kei, hvis onde Skjæbne det nu engang var, at blive opholdt af Tjenestetyenders utaalelige Passiar. — "Jeg ønskede kun at vide om Fru Meldal tilligemed en yngre Dame er kommen hertil?"

"Ja vist!" var Pigens Svar, "de kom igaar. En

gammelagtig Dame har allerede ventet dem flere Dage iforveien. Det er jo alene for disse Gjesters Skyld vi har al den Tummel her i Gaarden; seer De: i Formiddags bliver Præsten i dansk Kirke bedet herved, og den ene af Fruerne talte længe med ham, jeg lyttede lidt efter hvad de talte om, men kunde ikke høre andet end de Ord: „Bryllup og Vielse.“ Alle Karerter i hele Byen (hvilke dengang in pleno beløb sig til tre) maatte møde for en Time siden. Kammerjunker A^e, Assessor B^e, og Justitsraad C^e, som nok er i Familiesskab med dem, bleve indbudne, og nu ere de Allesammen kjorte op til Kirken. — Gud! nei hvad det var en nysfelig Brud, den unge Fruen! jeg hjalp at pynte hende, hvid Atlaskes Kjole med Garneringer forneden og“

Men Kei horte Intet videre, han foer ud af Døren, uden at agte paa Pigen, der forundret stirrede efter ham. Hun havde ikke lagt Mærke til hvorledes ethvert af hendes Ord var et Dødsstik i hans Hjerte, ikke hvorledes hans Bine stirrede, som om de skulde vælte ud af deres Hulninger, ikke hvorledes han forgjæves snappede efter Luft, det Eneste hun saae, var hans Skikkelse, da den forsvandt igjennem Døren.

„Gud! hvor det er en æfel En!“ mumlede hun ved sig selv, prøvede saa smaat paa at tige lidt i Badsækken for at eftersee dens Indhold, og da Laasen hindrede hende i denne Undersøgelse, tillufterede hun Døren og forsvandt nede i Kjøkkenet.

Og Kei stilede sin Gang op til dansk Kirke, igjen

nem Marken, (thi Fredericia har, foruden mange andre Behageligheder, ogsaa den, at man i selve Byen lever som midt paa Landet, fordi de Totredieparte af Terrainet inden Boldene bestaa af Marker og England, hvilket i Sandhed horer til Sjeldenhederne ved en Fæstning.) „Alle Byens Karer“ holdt i en Række udenfor Kirkedøren. Han styrtede ind. Borlysene flammede fra Altaret. Kirken var propsfuld af Menneſker; thi den gamle Graver havde fundet Plaseer i at udsprede det Rygte, at en fremmed Greve, eller et andet ſaadant stort Væſen, ſkulde formæles denne Eftermiddag, og Enhver ſom kunde, maatte begribeligviis derop, for at være Vidne til denne Stads. Brud og Brudgom knælede for den høie, mørke Præſt, der lyſte Beſſignelleſe over dem. — Ja viſt! det var Emma, der laa i denne hvide, folderige Kjole, hendes Anſigt var blegt ſom Klædningen, hun lignede et Vorbillede. Brudgommen var en ret ſmuk Mand at ſee til, med et aabent, godmodigt Anſigt. Alting løb rundt for den ulykkelige Reis Dine, han vaklede og naaede kunſ med Nøie en af Pillerne, hvortil han ſtøttede ſig. — Vielfen var endt, det vældige Orgel intonerede, for atter at vække ham, Folk ſtrømmede ud af Kirken for at ſee de Nygifte ſtige i Bognene, ſom kjørte frem for Døren. Rei blev ſtaaende, han kaſtede ſit Blik op til Altaret. Emma ſtod med Thorſtenſen i Haanden, hun havde ſlynget den anden Arm om Moderens Hals, lænede ſit Hoved op til hendes Bryſt og græd. Han vilde gaa, det blev ham for hedt, for ſnevert derinde, men han mægtede det ikke, og

da nu Emma, ledet af sin Mand og Moderen, med langsomme Skridt og sænket Blik, gik ned ad Gangen, udstødte han et græsseligt hyinende Skrig og sank med et hult Dump om paa Kirkegulvet. Emma vendte forstræffet sit Hoved hen mod Stedet, dette Skrig gav Gjenlyd i det Underste af hendes Bryst, men hun saae Intet, for den Mængde Mennesker som i samme Nu var stimlet sammen om Kei. Da han atter kom til sig selv, stod han i Kirkedøren ved den gamle Gravers Side, omringet af endeel Pobel, som med forundrede og nysgjerrige Miner betragtede den Fremmede, medens de indbyrdes fortalte hverandre, hvorledes Tingen hang sammen med ham. Nogle Minuter blev han staaende og stirrede omkring sig med spørgende, forvilsede Blik, men pludseligt besindede han sig, og gik, hurtig og hurtigere, som om Livet var afhængig af denne Gang. Han maatte see Emma, han vilde tale med hende, kun et Ord, eet Eneste, det koste hvad det vilde. Da han kom tilbage til Gjestgiverstedet, saae han en elegant Reisevogn, indhyllet i en Stovsly, kjøre ud ad Strandveien. En ung Dame vendte hændelsesviis Ansigtet om, for at tale til tvende andre Damer, som sad paa Sædet bagved hende. — Dette Ansigts Udtryk glemte han aldrig. Det var Emma, som kjørte bort, han saae hende i dette Dieblif for sidste Gang. — De vare stille for steds.

Den næste Morgen var Kei syg, hans Naturs Kraft var brudt ved det han havde gjennemgaaet i den sidste Tid, Legemet bukkede under for Aandens Lidelser.

Dag for Dag blev han slettere, tre Gange forlod Rægen hans Pæie, rystende paa Hovedet, i den Tro at han havde udstridt; men det stod ikke skrevet i Reis Skjæbne, at han skulde bukke under paa Sottesengen, han kom sig efterhaanden igjen, for at gaa ny og frygteligere Lidelser imøde.

Erolovelse.

De tvende Prøvemaaneder, som Bianka havde fastsat, vare forløbne, de forekom Theodor umaadelig lange endskiøndt han hver Dag fik det Haab bekræftet, at han var elsket af hende. I hele denne Tid var han alligevel ikke kommet et Skridt nærmere. Bianka gav ham vel Beviser paa sin Kjærlighed, men disse Beviser indskrænkede sig til en øm Fortrolighed, et let Haandtryk, et straalende Blik, og Intet videre. Hun forstod at fængsle sin Tilbeder, daglig at vinde større og mere uindskrænket Magt over ham, stedse at synes ny og tillokkende, og var tillige besindig nok til at holde ham indenfor de Grændser hun eengang havde fastsat.

„Froken Falk!“ udbrod han Dagen efter den forefrevne Termins Udløb, „de tvende Maaneder ere endte, jeg har holdt mig rolig og kold i den lange Tid, og spørger Dem, hvorvidt mit Haab, mine Duster ville blive kronede med Held?“

Dg hvilket Resultat er De imidlertid selv kommet

til? yttrede hun smilende, „hvorledes staaer det sig med disse dybe, hæftige Følelser, De saa ofte har omtalt, efterat jeg har givet Dem Leilighed til at kjende mig med alle mine Feil og Egenheder?

„De ere uforandrede, hvis dette Ord klinger bedre i deres Dren, end om jeg sagde, at de tifold ere tiltagne,“ svarede Theodor, der begyndte at gaa ind i hendes Tone.

„Nu vel! jeg har da ogsaa raadsfort mig med mit Hjerte, og troer jeg vil beqvemme mig til at prøve det nogen Tid som deres Trolovede!“ Hun rakte ham Haanden og hendes mørkebrune Dine hvilede paa ham med et Udtryk, der fuldelig tolkede Oprigtigheden af disse Ord; men Theodor tog ikke Haanden, han drog hende vildt og hæftigt til sit Bryst, i dette Dieblif var ethvert Spor af den Rolighed han hidtil havde vist forsvunden. Og Bianka, — underligt nok! — hun taug og fandt sig villig i alle hans Ksærtegn.

„Altsaa!“ udbød han med bævende Læber, da han efter nogle Minuters Forlob endelig kom tilorde, „De tillader, at jeg aabenbarer deres Fader vort Forhold? Eller ønsker De at jeg skal tie, for at De selv ved Leilighed kan underrette ham derom?“

„Min Gud, Bang!“ sagde hun forundret, „hvor De taler. Ja vist, De gaaer strax ned til Fader og beder ham om min Haand, jeg hader Intet i Livet mere end disse hemmelige Forbindelser; naar jeg knytter min Skjæbne til en Mand, maa han være saaledes, at

jeg uden Frygt tør vise Verden mit Balg, hvortil da denne Hemmelighed? Bort Forhold skal ingensinde kunne forudsætte nogen lysfy Handling, frit og aabent maa Alt være. Gaa nu gode Bang! — gaa! De ødsler formeget med disse Kjærtegn, jeg maa endnu see at lære Dem den Dyd Besindighed, uden hvis Bistand ingen lyffelig Forbindelse kan continuere.“

Saa var det ved Foraarstider, da Storken kom igjen, at der stod et stort Gilde paa Hindsholm, hvorved Theodor og Bianka præsiderede som et nysformælet Ægtepar. Selskabet var meget talrigt, og Gildet i det Hele taget saa karakteristisk, som ethvert andet af denne Art. Det manglede ikke paa velvalgte og velsagte Gratulationer, forsvarlige Søsterkager, Mandeltærter, ligesaa lidet som paa tilbørlige Thevandsknægte, Dyrestege og saa fremdeles. Til Bordet havde Skolelæreren og Chordeggen fra Thorsted, forfattet en ny og smuk Sang, som ikke blev sunget, fordi Beskedenheden ved denne Leilighed gif saa vidt, at Enhver undsaae sig for at være den Første til at begynde. Men det vilde just ikke sige stort, Forfatteren tabte Intet ved denne skjønne Undseelses-Ittring, og hans Poem vandt derved. Bordet var dækket nede i Haugesalen, hvis Døre stode op-lukkede, en behagelig Duft af Biankas Blomster fyldte Bærelset, og Taffelmusikken var aldeles gratis, thi den blev opført af Fuglene, i Guds fri Luft.

Fader Falk syntes ikke at være synderlig vel tilmode denne Dag, han var saa stille og ordknapp; men Belundrettede paastode, at det kom sig af, at han følte sig

generet, formedelst den stive Pynt han i Respect af Sel-
skabet havde udstafferet sig med; og virkelig saae den
gode Mand meget comist ud i sin kaffebrune Kjole med
de store Solvknapper, med de sribede Manchesters Knæ-
beenflæder, blaaspraglede Strømper og Spændesko, med
det stive Halsbind og den uhyre Kalvefrøds-Krave, og
alt det Andet, som nu hørte til en saadan Herres Dragt
for et halvt Seculum siden.

Efter Bordet spadserede Gjesterne i Haugen, ro-
mantiserede, raillerede og harcelerede med hverandre,
om det der nu saadan kunde komme paa Bane, og henne
i et af de meest affides Dvarterer see vi en let og ny-
delig Qvinde, lænet til en Mand's Arm, at vandre om-
kring, med smaa og langsomme Skridt, det var Festens
Dronning: det var Bianca og den unge Egtemand,
som spadserede der.

„Det er saa smukt at høre Dig tale saaledes,“ ud-
brød hun, med en blød, og klangfuld Stemme, idet hun
satte sig ned ved hans Side i et Lysthuus, og tog begge
hans Hænder mellem sine. „Jeg veed at Du nu føler og
mener alle disse Ytringer min Ven! men jeg veed og-
saa, at de ikke have noget vedvarende Standpunkt i dit
Bryst, de fødes, blusse op og dø, og det er tungt at
tænke sig Mandens Kjærlighed saaledes.“

„Du elsker mig ikke, Bianca, naar Du nærer disse
Tænker!“ svarede Theodor frænkelt.

„Jeg?“ gjentog hun høit og med en forundret,
spørgende Mine. „O Gud, Theodor! hvis dit Hjerte
blot stedse maatte eie Tiendeparten af hvad jeg føler for

Dig, jeg vilde være lykkeligere end Gud i Himmelen. En Kvinde elsker udelukkende, alene det Bæsen hun faarer til Gjenstand for sit legemliggjorte Ideal, men I Mænd dele eders Kjærlighed mellem os, Vren og foruden den, endnu mange andre intetsigende Ting, efterhaanden som eders Kjærlighed ældes og dens Gjenstand ikke længer besidder noget Nytt og Tiltrækkende." Hans Svar var som det de fleste Andre, i et lignende Tilfælde, vilde svare, og Bianka var formeget Kvinde, hendes Følelser i dette Dieblis for dybe, til at hun ikke skulde føle sig beroliget ved hans Ord.

Noget borte fra dem, hist nede i det Ellekrat jeg allerede har omtalt, sad et Menneſte ganske alene, og hans Sindsstemning var ogsaa ſaaledes at den bedſt paſſede ſig for Censomhed, hans Blik var mørkt og fiendtligt, ethvert af hans Træk fortkagt, udtrykte Livslede, og de Spor en bitter Skjæbne ſtedſe efterlade. Det var Kei; han var kommet tilbage til Hindsholm nogle Dage tilſorn, for at være Vidne til Biankas Formæling. Hans Læber bevægede ſig, ſom han der ſad paa en gammel opgravet Ellerod, ſtøttende Hovedet i den hule Haand, men de Ord han talte, vare uforſtaaelige, og kunſ det ſtirrende, længſelsfulde Blik han af og til kaſtede over Haugegjærdet, hen mod den Kant hvor Halkær laa, antydede den Retning hans Tanker havde taget. Han reiſte ſig endelig og gik, hans Gang var mat og kraftløs, han ſtod flere Gange ſtille og trak ſit Beir med Moie; og ſom han nærmede ſig det Lyſthuus i hvilket Theodor ſad med Bianka, ſaae han bag en

Busk, en quindelig Stikkelse, med Ryggen mod den Side han kom fra, ligge paa Knæ i Græsset, som om hun bad. Reiis Mine opklarede sig, hans Dine fik mere Liv i det Dieblig han sagte nærmere sig hende. Hun hørte ham ikke, selv nu, da han stod tæt bag hende, blev hun liggende i samme Stilling som før. Han lagde sin Haand paa hendes Hoved: „Anina!“ hviskede han i en sagte og kjærlig Tone, „Ogsaa Du, min kjære Søster, har smagt nogle Draaber af Livets bittre Bæger. Hvorfor græder Du? Hvorfor finder jeg Dig her og i denne Stilling?“

„Tys, Broder!“ svarede hun, medens hun reiste sig og saae op til ham, med Dine der glindsede af Taa-
rer, „lad dem ikke høre os; derinde i Lyshuset sidde Theodor og Bianka, jeg bad om Lykke for deres Fremtid.“

„Du har gjort mere end det, Anina!“ sagde Rei med en brudt Stemme, da de gik bort sammen. „Du har kjøbt hans Lykke med Tabet af din egen. Gud velsigne Dig Søster! Du er en god Pige, men trost Dig, hvis der er en Evighed til, hvis det er sandt hvad de sige,“ vedblev han med et skarpt næsten vantro Blik, „dersom der er en Gjengjældelse, en Gud til, saa vil han nok huske det, naar Regnskabsdagen kommer. Ikke sandt Anina! jeg tog dog ikke saa meget fejl endda, den Aften jeg sagde, at der hvilede Forbandelse over Diggrevens Born. Kom Søster! Lad os see at glemme os selv, vi ville gaa hen til de Andre og være muntre. Ha! ha! vi To ville være muntre!“

Saaledes talede Kei, og gif med Anina ned til Selskabet.

Keiseren.

Det var en smuk og blid Sommerdag i Slettetiden, da en let Reisevogn kjørte ned igjennem Nørvang Herred, henad Landeveien som følger med Jelling og Houer. Solen skinnede klart og livligt, og kastede et muntert Skjær over de bølgende Kornagre og paa Engene, hvor Bønderne vare isærd med at bjærge Hø. En ung, nydelig Kone sad paa det bageste Sæde i Vognen, med en lille, lyshaaret Dreng paa Skjødets. En Herre sad ligeoverfor hende, og hvergang deres Bine mødtes, hvilede de paa hinanden med et omt og kjærligt Udtryk. Vognen rullede ned igjennem Jelling By og holdt stille i Præstegaarden. Kudsten steg af og spurgte, om hans Belærværdighed ikke meente, at det var ligesaa godt han spændte Væsterne fra her, medens de fik et Foder; de havde kjørt temmelig skrap til denne Dag? Præstemanden tilnikkede ham Bisald, hjalp sin Kone og Barnet ud af Vognen, og gif ind i Præstegaarden. Det var saa dødt og stille derinde, intet Menneſte lod sig tilſyne, og først efter at de havde gaaet flere Værelser igjennem, kom en lille, halvvoxen Pige til dem, med et Barn paa Armen. Det første hun gjorde var at betyde dem, at de maatte være stille, fordi Barnet sov, og

der næst gav hun den Forklaring paa Præstens Spørgsmaal, at der ikke var et Menneske hjemme i Gaarden, hende selv undtagen. „Ham selv er taget ned til Amtmandens i Beile, Fruen er i Kjøbenhavn, og alle Følene ere ude i Marken for at sprede Hø.

„Det var altsaa en forgjæves Omvei, kjære Bianka!“ udbrod Præsten, vendende sig til sin Kone. „Hvad skulle vi nu gjøre, blive, eller strax kjøre videre?“ — Bist ikke, Theodor!“ svarede den unge Kone. „Du er slet ikke opmærksom for mine Ønsker, siden Du glemmer hvormeget jeg længes efter at see Begravelserne: Gorms og Thyra Dannebøds Høie. Kan Du vel vise os til dem mit Barn?“ spurgte hun Pigen. Denne bejaede det. Præsten bød sin Kone Armen tog den lille Søn ved Haanden og saa gif de gjennem Haugen ned til Kirkegaarden. Det er vore gamle Bekjendte, disse To: Theodor og Bianka, og det glade, sorgløse Udtryk i den Sidstes Ansigt, vidnede om at hun nu var en lyffelig Moder. De havde været gifte i to Aar, og ligesaa lang Tid sad Bang som Præst i et godt og indbringende Kaldovre i Fyen. Det var nu, efter at have afslagt Jader Falk et Besøg paa Hindsholm, at de vendte tilbage, og toge Veien om ad Jelling, hvor Theodor vilde have besøgt en af sine fordums Skolekammerater: Stedets Præst.

Følgt af Barnepigens naaede de Kirkegaarden, og lode sig fortælle det gamle Sagn om Bældet, som løber ned af Thyras Høi, hvorledes det i gamle Dage havde besiddet Underkraft, og været en hellig Kilde, der hel-

brede alle mulige Sygdomme, men pludselig tabt sin Kraft, ved at blive vanhelliget af en Bondemand, som traf en blind Hest derop, for at vaske dens Dine i Bandedet. Bianka smilede ved denne Fortælling, endsskjøndt Barnepigens, der undrede sig ved sig selv over, at den fremmede Dame ikke vilde tro en saa soleklar Sag, forfikkrede hende, at „alle Folk sagde det.“ De vilde just forlade Høien, da deres lille Dreng, som imidlertid var løbet om mellem Gravene for at samle Blomster, paa eensgang udstødte et gjennemtrængende Skrig, og styrtede op imod Moderen. Bianka vendte sig forfærdet tilbage mod Drengen, og da hun kastede sine Dine hen mod Steengjærdet, der løber om Kirkegaarden, saa hun en Skikkelse, som virkelig retfærdiggjorte Barnets Frygt. Ind ad Laagen kom en høi, mager Mand gaaende imod dem, iført en pjaltet Klædning, som overalt var bedækket med udklippede Papirskors og Stjerner. Hans Gang var langsom og asmaalt, han boiede Hovedet tilbage og brystede sig, og i hans marmorable Ansiget bar ethvert Træk det fuldkomne Banvids Præg. I Haanden bar han en lille Stav, der var omviklet med couleuret Papir og lignede et Scepter.

„Dier kommer æ Keiser!“ sagde den lille Fører, i en ligegyldig Tone, da hun saa det forundrede Blif hvormed begge de Fremmede betragtede Menneket. „Di behouer flæt it aa vær rai for ham, de æ fon en sølle tombe Jen, som aller gjør Undt.“

Bianka havde imidlertid stillet sin Son tilfreds og

betragede nu med en Art ængstelig Nysgjerrighed den Banvittige, som kom lige hen imod dem.

„Hvem er I, Godtsfolk!“ udbød han, med et dumt Smil, idet han stod stille nogle Skridt borte, „som træder ind paa mit Territorium uden at bede om Forlov dertil? Ved I ikke at jeg har uindskrænket Magt over de Levende som over de Døde, og at Intet passerer paa Jorden uden min Billie? Dog, I ere Fremmede,“ vedblev han sagte og hæs, „I kjende mig ikke, viid altså, at jeg er Keiser og Herre over Alt hvad I kan see fra disse to Høie, det er mine Forældre der ligge begravede under dem, Harald med den blaa Tand er min Broder; jeg er af en meget gammel Slægt, og den Magt jeg har, skylder jeg blot mig selv Takken for, thi jeg har kæmpet mod Skjæbnen i mange mange Aar, og overvundet den; engang var jeg næsten ikke mere end I, men saa kom Krager og sorte Ravn og haffede Hjernen af mit Hoved, og saa blev jeg til det jeg nu er. Alle Verdens Fyrster ere mine Brødre og have sendt mig disse Ordener, som I her see.“

„Herres Jesus!“ skreg Bianka, som hele Tiden, medens den Gale taledes, havde betragtet ham med et underligt, stirrende Blik; „Theodor, kjender Du ham ikke? Det er jo Kei!“ Hun sank ved disse Ord grædende op til sin Mands Bryst.

Den Banvittige studsede ved dette Udraab, det syntes som om et Glimt af Fornuft vendte tilbage i ham, thi hans Ansigt antog mere Liv end hidtil, og han betragtede de Fremmede med et forundret og spørgende

Blif; men et Dieblif efter sank han tilbage i den forrige Sløvhedstilstand. „Ha! ha!“ udbrod han leende, „I kjende mig, ja, ja! det er i sin Orden, jeg arbejder i Stilhed, men enhver Fugl under Himmelen veed at fortælle om mig. Nu adieu, mine Herrer! Pligten kalder mig bort til mine Undersaattere hithenne. I har min Tilladelse til at see Eder om i mit Rige, saameget I lyste.“ Saaledes talende, gjorde han en gravitetiff Boi-ning med Hovedet, og gif bort med Hænderne paa Ryggen, uden at see sig tilbage.

Det Indtryk denne Scene gjorde paa Bang og Bianka var rystende. De bleve længe staaende ubevægelige paa Pletten for at see efter den Bortgaaende. Bianka græd, selv i hendes Mands Dine glindsede Taa-
rerne. Tause steg de ned af Høien og gif tilbage til Præstegaarden. Paa Hjemveien fortalte den lille Pige, som ikke formaaede at fatte, af hvad Grund de Fremmede toge sig Synet af et galt Menneſte saa nær, at Reiseren boede nede i et lille Huus for Enden af Byen og fik sin Føde sendt fra Præsten, som derfor hvert Halvaar modtog en stor Sum Penge, men hvem der sendte den, vidste hun ikke at give nogen Bessed om. Saadan havde han boet i flere Aar og tog sig Ingenting til, uden at gaa omkring i Marken eller op paa Kæmpehøiene, bestandig talende med sig selv. Han var saa venlig mod Børn og havde aldrig gjort noget Ondt. „De maa nok være derovre fra Kjøbenhavn af,“ „mens De kommer til at græde over at see ham,“ meente den Lille da de fulgtes ad hjem.

„Hvorfor troer Du det, mit Barn?“ spurgte Bianka venlig.

„Na det faldt mig nu saadan ind!“ var Bondepigens Svar. „Alle dem derovre fra, ere immer saanem til at græde; der var nu sidstens Sommer ogsaa saadan en pæn Kone eller Pige herovre, hos Ham selv. Hun græd saa forstræffelig naarenstid hun blot saae Keiseren.“ Paa Theodors Spørgsmaal hvem denne Fremmede havde været, sagde Pigen, at hun ikke vidste det, „Ham selv kaldte hende blot Jomfru Anina, eller saadan Noget.“ Bianka tilkastede sin Mand et betydningsfuldt Blik, de vidste nok hvormegen Grund den Dmtalte havde til at være bedrøvet ved Synet at Keiseren, men der blev ikke talt mere derom, og en Time senere hjorte de taus og nedslaaede bort. Den Banvitige i Jelling efterlod et dybt og uudsletteligt Indtryk i Biankas Bryst. — Hun havde eengang elsket denne Mand.

Og det blev Vinter. Sne og Is bedækkede Jorden, det var mange Aar siden, at denne Aarstid havde været saa streng og barsk som nu. De fleste Beie vare ufremkommelige, og Bønderne led Ondt med den idelige Snefasten, hvoraf een Nat undertiden forstyrrede en heel Uges Arbeide.

Ugen mellem Juul og Nytaar, sad et meget blandsk Selskab forsamlet i Houer Kro. Det var henimod Aften, og den lille, røgede Krostue var fuld af Bønder, Prangere, Dvægdrivere, og saadanne Mennecker. Some af dem fordrev Tiden med at spille Kort, nogle Andre vare ifærd med at brygge Kaffe-punsch, og atter

Andre røg paa deres Piber, medens de posterede ved Binduet der vendte ud mod Landeveien, anstillede opbyggelige Betragtninger, over hvoraf det nu kunde komme sig, at der faldt saa megen Sne denne Vinter og ikke forrige Aar.

„Der kommer Klaus Kræmmer!“ raabte pludselig En af de Sidste, idet han pegede ud mod Veien, „han har da vel en Pose fuldt af Nyt, og nogle gode Kroniker at give tilbedste.“ De Fleste i Stuen trængte sig ved denne Tale hen til Binduet, og man saa en gammel Mand, indsvøbt i en stor Kappe, at vade igjennem Sneen, med en Hjulbør, foran hvilken der var spændt en stor, rødbrun Hund. Dyret udstødte en glad Tuden da de nærmede sig Kroen, som det formodentlig fra tidligere Reiser maatte være bekendt med, og Manden trillede sin Bør, der var tilpaffet med Hægter, Hegler og andre lignende Barer, ind i Gaarden under et Skuur, spændte Hunden fra, tog en lille Træpibe og et Fjerdingspund Biskop=Tobak op af Kærren, og traadte derpaa ind i Kroen, hvor han strax forlangte en Kop Romkaffe, „for at holde Liv og Krop sammen med i denne nederdrægtige Kulde,“ som han udtrykte sig; derpaa hilsede han alle de Tilstedeværende, tog et Stykke Brød op af Kommen og brækkede det istykker til Hunden, stoppede Piben, og tog saa Plads ved Bordenden.

„God Dag Klaus!“ tog En af Bønderne tilorde efter næsten et Kvarteers Taushed. „Hvuden gaar 'et Dig i Vinter med Negosien?“

„Na, jeg slider Tiden som bedst jeg kan;“ var Kræm-

merens Svar. „Det er et Skarns Beir for en Kræmmer at leve i, og saa fort væk.“

„Det troer sku jeg!“ yttrede Den som først havde talet, „hvad Kant af Landet kommer Du fra? Fortæl os lidt Nytt og Sludder Du! det veed jeg til Du er Mand for.“

„Jeg kommer ovre fra Besten af,“ vedblev Heglefræmmeren, fra Bølling og Hammerum Herreder, hvor jeg har vanseneret omfring en Maanedes Tid; men I kan da begribe, at der ikke kan passere noget Nytt i et saadant Beir. Folk have nok at mandevere dem med ved Snestning og saa fort væk. Det skulde saa blot være om det gruelige Mord og Mandedrab, der er skeet oppe ved Julinge Herregaard, men kansee sig at I allerede har hørt snakke derom?“

„Ikke et Gran!“ raabte den respective Forsamling, og sprang op fra Bord og Bænke for at slutte en Kreds om Klaus.

„Naa da! gjenmælede han, Historien er kortelig den, at Herremandens Søn oppe paa Julinge: Thorsten Teiloyn, eller hvad Sniven det var han hed, er bleven slaaet for Panden som en Stud, og fundet steendød midt paa Landeveien en Aftenstund, da han red hjem fra Viborg Marked. Han skal have seet forstrækeligt tiltrækket ud, da de fandt ham; men ingen var synderlig vant derover, kan jeg tænke, for der var da ikke en Muus i hele Hammerum Herred, uden den jo saa skjævt til ham.“

„Ja der seer man det,“ tog en Pranger tilorde,

„saadan gaaer det i denne Verden; jeg huffer nok den Aftenstund jeg saa ham oppe i Hedekroen, hvor han raagede i Klammeri med en reisende Student, eller saadan En; dengang kom han skarn fra det, hans Hund blev halsknæffet og det havde nær gaaet ham ligesaadan. De sagde sidenhen, at han, for at hævne sig, satte Forgift for Studenten, saa at han blev tombe og gik fra Samlingen.“

„Men hvem har da bedrevet dette Mord?“ spurgte en Bonde, som sad paa Bordet foran Skorstenen.“

„Ja hvem har gjort det!“ gjentog Handelsmanden, „Fanden veed det. Folk snakke saadan noget imellem dem selv om, at det skal have været Natmændsfolkene, der vilde hævne sig, fordi han stak Ild paa Diggrevens Huus, hvor de i mange Aar havde havt Tilhold, og saa fort væk; men der er nok Ingen som veed det for bestemt, og jeg skal ikke sige noget til Forkleinselse for Tatterne.“ —

Her blev hans Tale pludselig afbrudt ved en ny Persons Ankomst, Alle vendte deres Blikke mod Døren, et Menneſte, hvis Hoved var skjult i en stor Sæk, traadte ind, og da han kastede denne Bedækning af sig, saa man et dumt, intetſigende Ansigt stirre den hele Forsamling imode. En almindelig Tatter besvarede hans Ankomst.

„Stilhed, mine Herrer, om jeg tør bede!“ raabte den Banvittige med en hæs Røst, indſee I ikke hvor upassende en saadan Iarmende Velkomsthilsen er, paa en Sorgedag som denne? See igjennem Ruden, Piigdugen

er bredet, det vil ikke vare længe førend de komme her forbi med den Døde, værer beredte, thi de tage herind, og giv mig nu hurtigt noget at drikke, jeg er tørstig og maa ile forud og modtage de Kommende paa mit Riges Grændser."

"Drikke skal I min Sjæl faae, Herr Keiser!" sagde Verten, som var en Spøgefugl, og gif hen til Skjænken, og lavede i en Kaffepunsch sammen, dobbelt saa stærk som han sædvanlig pleiede. "Der har I nogle Mavedraaber, sæt dem tillivs, de skal Sniven ta' mig nok holde Kulden ude." Den Banvittige drak med Begjærighed, tomte Skaalen og satte den fra sig paa Bordet.

"Siig os engang, Deres Belærverdighed!" tog En af Gjesterne tilorde, "hvem skal begravet idag, som De gjør saadan en Ambrast for?"

"Ah! min Ven! det skal hun — denne Dame som stjal mig Sjælen af Livet, hende, — aa! nu har jeg glemt Navnet, det er underligt nok, jeg tænker ellers altid derpaa; min Hukommelse har tabt sig meget, siden Kragerne og Ravnene haffede Hjernen ud af mit Hoved, men jeg vidste det forud, jeg vidste det min Kære! den gamle Taterffe spaaede det jo, en Nat paa Borris Hede. Siden blev jeg Keiser og Hersker over Skjæbnen, det er et lystigt Liv kan Du tro. Nu maa jeg afsted igjen, jeg hører allerede Sorgemusiken blæse derude, Folk sige at det er Nordenvinden som hylser, men jeg veed bedre hvad det er." Han tog igjen sin Sæf over Hovedet, buffede for Gjesterne, og gif.

„J burde ikke have givet ham den Punsch, Peter!“
 yttrede Heglekrammeren i en bebreidende Tone, efterat
 Patteren som den Affindige havde vækket, var endt. „Men-
 nesket er blevet reen tummelumsk i Hovedet, og kan
 gjerne komme til en Ulykke, og saa fort væk derude i
 Snedriverne.“

„Han kan Dævelen, kan han!“ svarede Berten,
 „den Alser kjender hver Bei og Smuthul heromkring,
 ligesaagodt som jeg kjender min Kone.“

Der blev denne Gang ikke talt mere om Reiseren.
 Nogle af Bønderne gif hjem, Andre toge igjen fat paa
 Kortene, og Heglekrammeren gif til Ro, efterat have
 nydt sin Aftensmad og fodret Hunden.

Men næste Morgen, da Solen smilede ned paa
 Sneen, fandt Postbudet fra Ulhre, et Menneſke liggende
 midt paa Beien i en sammenkrympet Stilling, og med
 en stor Sæk over Hovedet, han var stivfrossen og død.
 Folk som kom til, gjenkjendte strax Reiseren. Ethvert
 Forsøg, paa at kalde ham tilbage var forgæves. Han
 blev tre Dage senere begravet paa Zelling Kirkegaard.

Omtrent paa samme Tid stod i Aviserne, at en vis
 Fru Thorstensen var død paa hendes Reise til Græken-
 land; om det var af Regems Sygdom eller Hjemvee, vid-
 ste man ikke. Anina blegnede ogsaa saa Ar efter, hos sin
 Tante i Ribe. Saaledes er ethvert Lem af Reis Familie
 forsvundet. Ingen kjender dem, Ingen veed at de have
 levet. Jeg, som skriver dette, er — dog det gjør Intet
 til Sagen:

Her ender Historien om Diggrevens Born.

